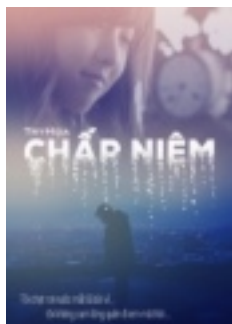

Chấp Niệm

Contents

Chấp Niệm	1
1. Chương 1 : Gặp Em	2
2. Chương 2 : Mùa Đông Đầu Tiên Của Chúng Tôi	4
3. Chương 3 : Điều Ước Của Em Và Tôi	7
4. Chương 4 : Bắt Đầu Thời Niên Thiếu	9
5. Chương 5 : Bạn	12
6. Chương 6 : Niềm Vui Bé Nhỏ	15
7. Chương 7 : Một Chút Thay Đổi	17
8. Chương 8: Điện Thoại Và Sim	20
9. Chương 9 : ...người Đã Nắm Lấy Tay Tôi	23
10. Chương 10 : Học Hè	26
11. Chương 11: Chinh Người	28
12. Chương 12: Một Người Như Thế	31
13. Chương 13 : Vì Ai ? – Vì Em	34
14. Chương 14: Nắng Chiều Bên Em	36
15. Chương 15: Ước Nguyện	39
16. Chương 16: Tốt Nghiệp	41
17. Chương 17: Hẹn Hò	44
18. Chương 18: Phán Bội	46
19. Chương 19 : Mỗi Người Một Tâm Tư	49
20. Chương 20: Ai Mới Là Người Bị Tổn Thương?	51
21. Chương 21: Chút Gì Đó Gọi Là... Đau Lòng!	53
22. Chương 22: Hạnh Phúc Đong Đém Từng Ngày	55
23. Chương 23: Công Em Đi Hết Cuộc Đời	58
24. Chương 24: Chờ	58
25. Chương 25: Nước Mắt Của Gió	61
26. Chương 26: Bầu Trời Em Không Thể Thấy	63
27. Chương 27: Khóc Nốt Làn Này Thôi	66
28. Chương 28: Chờ Anh Ở Thiên Đường	69
29. Chương 29: Kết - Người Trong Hồi Ức	73

Chấp Niệm

Giới thiệu

Chấp Niệm là câu chuyện kể về hồi ức ngọt ngào nhưng đau đớn của Hàn Chi Thụ và mối tình thanh

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-niem>

1. Chương 1 : Gặp Em

Lần đầu tiên tôi gặp em là khi cả hai mươi tuổi, tôi theo mẹ từ Los Angeles bay về Trung Quốc sau khi ba mẹ li dị. Ấn tượng đầu tiên mà em để lại cho tôi là gì? Để xem nào... Manly.... EM ẤY RẤT LÀ MANLY!

Tôi vẫn còn nhớ khi lần đầu vừa bước chân vào cổng trường thì đã nghe một giọng con gái thét rất lớn đầy tức giận:

- Đứng lại thằng khốn kiaaaaaaaaaaaaaa... Hôm nay bà phải vật sạch lông của mày!

Tiếng thét vừa dứt thì tôi đã thấy trước mắt một vật thể lạ bay thẳng về hướng mình, đợi đến khi tôi nhận ra đó là chiếc giày thì nó đã in trọn vào mặt rồi. Tôi đứng như trời trồng nhìn chăm chăm hung thủ đang tiến lại trước mặt mình với bộ dạng áy náy.

-Ặc... xin lỗi nhé, cậu không sao chứ?

Vừa nói em vừa huơ huơ tay trước mặt tôi như muốn gây sự chú ý. Chắc, lãnh nguyên một chiếc giày của em vào mặt, chắc là em cũng cảm thấy có lỗi, ai mà biết có chuyện ngoài ý muốn xảy ra như thế. Tôi hoàn hồn, nhìn em, vừa định lên tiếng nói không sao, nhưng chữ “không” vừa ra khỏi miệng thì một luồng nóng rực xộc ra khỏi mũi của mình.

-Á Á Á.... M..á..uuuuu....

Nghe em hét lên, tôi mới vội vã lấy khăn giấy trong túi quần chùi máu mũi đang chảy ra, ngẩng đầu lên để hạn chế máu chảy ra cái áo sơ mi trắng. Máu khô lại khá nhanh, nhưng tôi lại không thấy thủ phạm làm mình chảy máu đâu cả, ngó quanh một chút thì thấy một cậu trai tốt bụng mới dùng tay chỉ chỉ phía dưới, tôi nhìn theo hướng ngón tay của cậu ta thì vỡ lẽ... Thì ra không phải em trốn, mà là em... XỈU RỒI!!!

Lớp A sơ trung - Học sinh mới

Đây là một trường sơ trung có tiếng trong thành phố, học sinh được phân vào các lớp đều dựa theo học lực. Mỗi khối có hai lớp chọn là lớp A và B, theo đó lớp có học lực tệ nhất là lớp F. Lớp A là lớp quy tụ các học sinh top đầu của mỗi khối, tất nhiên với một người được hưởng nền giáo dục quy chuẩn như tôi thì việc thi đậu vào lớp A cũng không phải là việc khó khăn gì cho lắm.

(Quy chuẩn: quy tắc + chuẩn mực)

Lúc này tôi đang theo sau thầy chủ nhiệm vào lớp, đó là một ông thầy có vẻ khó tính, gương mặt nghiêm nghị tầm bốn mươi tuổi.

-Hôm nay lớp chúng ta có một học sinh mới.

Cả lớp lúc này chăm chú nhìn tôi. Hôm nay tôi diện quần yếm caro đỏ đen, áo sơ mi trắng có gắn huy hiệu của trường ở cánh tay áo, đeo balo đen. Tóc tôi màu nâu sáng và đôi mắt có màu xanh lục nhạt, tôi cũng khá trắng trẻo so với các bạn đồng trang lứa.

Thầy giáo thoáng ngẩng người khi nhìn mặt tôi rất đỗi trầm tĩnh, không có chút sợ hãi hay e dè nào khi tiếp xúc với môi trường mới. Ông hắng một tiếng rồi mới giới thiệu:

-Đây Hàn Chi Thụ, từ học kỳ này sẽ là thành viên lớp chúng ta, các em cố gắng giúp đỡ cho bạn nhé!

Nói xong ông mới nhìn một loạt các vị trí để sắp xếp chỗ ngồi cho tôi, đột nhiên ông hỏi:

- Lớp trưởng đâu rồi?

-Thưa thầy lớp trưởng nói không khỏe nên xin lên phòng y tế rồi ạ! Một cậu bé tốt bụng đứng lên thưa rõ.

-Hừ... Có mà lại trốn tiết thì có, cái con bé này...

Thầy chủ nhiệm Tô một mặt tỏ ra giận dữ, nhưng thật sự ông rất yêu quý em học trò vừa thông minh lại hoạt bát này.

Cả lớp nghe thầy chủ nhiệm than vãn như vậy thì cũng cười ha ha hòa theo, xem ra đối với bọn chúng, tình trạng này rất thường xảy ra... lúc này thì ngoài cửa lớp đột nhiên mở ra.

- A...?

Em tròn tròn mắt nhìn tôi, mà lúc này tôi nhìn em, cũng ngạc nhiên khôn kém. Không thể tin nổi cô nhóc hung dữ lúc này thế mà lại là học sinh của lớp chọn, lại còn là lớp trưởng của mới kinh khủng chứ...

-Hừ ...Cố Trường Phong, tôi còn nghĩ em trốn luôn tiết của tôi chứ?

-A haha ...chủ nhiệm em nào dám! Lúc này thật sự em bị ngất nên phải lên phòng y tế đó... Thầy xem, thầy xem! Mặt em thật sự không còn chút máu nào luôn nè...

Vừa nói em vừa trưng ra bộ mặt đáng thương hướng lên nhìn thầy, như thể muốn nói: “Thầy ơi, em nói thật mà... Hãy thương xót em đi”.

Chủ nhiệm Tô thấy thế bèn cốc cho em một cái, em la oai oái rồi bĩu môi bất mãn, lâu lâu kêu đau, cả lớp lại được dịp phá lên cười. Trước khi về chỗ của mình em còn không quên liếc xéo tôi một cái, vẻ mặt như muốn nói “rõ ràng hôm nay em không có ý cúp tiết mà... sao không ai chịu tin em chứ?”. Thật ngộ nghĩnh!

Em ấy còn chưa kịp đặt mông ngồi xuống ghế thì đã nghe ông thầy khó tính cười đầy nham hiểm nói:

-Chi Thụ, chỗ ngồi cạnh lớp trưởng còn trống, em đến đó đi.

Có vẻ tôi vừa thấy trong mắt thầy chủ nhiệm thoáng qua sự cố ý trả đũa, nhưng cũng không mấy để tâm.

Em lên nhìn tôi một chút khi tôi vào chỗ của mình, thấy tôi hoàn toàn không để ý xung quanh, nên cũng tự giác khoanh hai tay lại đặt trên bàn, ngẩng đầu nhìn lên bảng.

Khi tiết học bắt đầu, thấy tôi không có sách nên em bèn len lén nhích nhích bàn lại gần bàn tôi, nghe động tĩnh tôi mới liếc nhìn em.

-À ... cái đó, tớ chỉ muốn cho cậu xem chung sách thôi.

Im lặng một chút, tôi cũng không phản ứng lại, chỉ nhỏ giọng nói cảm ơn, đáp lại tôi là một nụ cười sáng lạng.

Năm phút sau.

- Này, cậu tên là Chi Thụ hả ? - Đang nghe giảng, đột nhiên em quay sang hỏi tôi.

- Ừ. - Tôi cũng chỉ đáp lại một tiếng.

- Lạ nhỉ.. - Em nói.

- Cái gì lạ?

- Thì là ai lại đặt tên nghe kỳ thế, Thụ.... Thụnghe như một lão già ấy!

Tôi im lặng không thêm đếm xỉa đến em.

-Này, cậu biết tên tớ chứ? - Ai đó lại cố bắt chuyện.

- Biết! Là Cố Trường Phong?

- Ui... tớ chưa nói sao cậu biết hay thế? - Mắt em sáng rõ

Tôi không trả lời em, chỉ nhìn bằng một ánh mắt xem em là kẻ ngốc, em nhìn theo hướng ánh mắt của tôi, cúi xuống đụng ngay bản tên trên ngực mình...

-...

Thế đấy! Lần gặp đầu tiên không những bị em hành hung, còn phải công em đến phòng y tế trong khi người bị hại rõ ràng là tôi, đã vậy ngày ngày còn phải nghe em không ngừng léo nhéo bên tai! Tôi có thể cảm thấy đây chỉ là bắt đầu cho chuỗi tháng ngày sống gió của mình thôi...

2. Chương 2 : Mùa Đông Đầu Tiên Của Chúng Tôi

Hơn một tháng ở ngôi trường này, tôi cũng có vài người bạn mới nhưng không hiểu sao tôi lại “ thân ” nhất với em , mặc dù cả hai không ít lần choảng nhau mấy trận long trời lở đất... Tôi chắc chắn rằng bản tính em tuyệt đối là LƯU MANH ! Không tin ? ... Nhìn xem nhé !

- Này , Chi Thụ !

- Hm ?

- Tan học ông rảnh không ? - Giọng em hơi buồn buồn.

- Có ... có chuyện gì ? – Tôi do dự trả lời.

- Ừmm ... Tan học rồi nói , tôi đợi ông .

Nhìn dáng đi thất thủ của em vào lớp , không hiểu sao trong lòng tôi dâng trào cảm giác muốn an ủi em , nhưng ...

....

...

..

.

Thôi quên đi !

Chết tiệt ! Tại sao đáng lẽ giờ này tôi đã ở nhà nằm trong phòng bật điều hòa xem tivi thì lại phải còng lưng đi quét lá sân trường với con dờ hơi này ??? Lý do ư ? Vì ai đó lại cúp tiết khiến cho chủ nhiệm Tô nổi cơn tam bành, bắt phạt lao động công ích !

Chuyện đó đã là gì , mặc dù không muốn thừa nhận nhưng trong thâm tâm tôi rất bái phục sự thông minh trời phú của em ... có lẽ ông trời muốn bù đắp cho cái tính tình bất thường chẳng ... Nhưng ai đó , nói cho tôi biết đi ? Vì đâu một người thông minh như vậy lại có thể mù đường , mù hướng một cách không thể chấp nhận được như thế ?

Tại sao tôi lại nói vậy à ? Đó là phải kể đến kinh nghiệm xương máu khi được em mời đi ăn sau hội diễn văn nghệ của trường ! Tôi vẫn còn nhớ, hôm đó tiết trời ngả gần sang đông ... khá lạnh.

- Này , sắp tới chưa ? - Tôi hít hà, không ngừng thổi hơi ấm vào hai tay .

- Sắp rồi ! Xem nào ... quẹo trái i... rồi đi thẳng ... uhmmm ... hmmm ... đi hướng này.

-" ... "

Hai mươi phút sau .

- Đây chúng ta đi qua chỗ này rồi mà ? – Tôi bắt đầu hoài nghi.

- Ah haha ? ... Vậy sao ... để tôi xem lại chỉ dẫn... Gần đây thôi sắp đến rồi ... - Ai đó ngượng ngùng nói.

...” ... ”

Nửa tiếng sau .

- A Phong ! Cuối cùng là bà có biết đường không đây ? - Tôi gắt lên .

- Không thấy tôi dẫn ông đi này giờ à ?

- Dẫn cái rắm ! Một tiếng đồng hồ rồi còn gì ? Có mà đi hít không khí ấy ... Đưa tờ quảng cáo đây ! - Vừa nói tôi đặt phất tờ quảng cáo có bản chỉ dẫn quán ăn trên tay em .

- Đây... - Bị giật mất tờ quảng cáo , em do dự định giành lại , nhưng không biết suy nghĩ thế nào , cuối cùng lại chỉ trừng mắt nhìn tôi .

Tôi nhìn tờ chỉ dẫn , xong lại nhìn em , rồi nhìn tờ chỉ dẫn , rồi... lại nhìn em . Thấy vậy em cũng ngoẹo đầu nhìn tôi đầy khó hiểu . Cuối cùng tôi đầu đầy vạch đen hỏi em :

- Bà đùa tui à ? Cái quán này từ cổng trường chúng ta đi thẳng , rẽ trái là tới rồi ?

- Thì tui biết là vậy mà ?

- Thế này giờ bà dẫn đi vòng vòng làm gì ? – Tôi cố nén tức giận hỏi lại .

- Thì tui đi theo tờ quảng cáo chỉ mà... - Giọng em lí nhí .

- [=____=]!!!

Ai có thể nói cho tôi biết không ? Mù đường còn xung phong đi trước ? Tôi thật sự rất muốn biết làm sao hằng ngày em có thể đến trường được hay thế ????

.....

...

..

.

.

Mùa đông đầu tiên .

Đó là mùa đông đầu tiên tôi trải qua ở đất nước này , bọn trẻ có vẻ rất thích vì được nghịch tuyết , lại còn có ngày giáng sinh . Những đứa trẻ sẽ viết điều ước của mình bỏ vào một chiếc vớ đỏ rồi giấu dưới gối hay để trên lò sưởi , sau đó đi ngủ với niềm háo hức mong chờ đến sáng sẽ nhìn thấy món quà của ông già Noel .

Các bậc phụ huynh đều nói với con cái của họ như vậy , ba mẹ tôi cũng như thế . Tôi đã từng tin cho đến mùa đông năm ngoái tôi mới lần đầu biết cái gì là điều ước , cái gì là ông già Noel . Tất cả vốn chỉ là dối trá , là lừa gạt .

Mùa đông năm đó tôi đã cầu xin ông già Noel rằng : Hãy cho ba mẹ con làm lành với nhau , tháng này con đã rất ngoan . Nhưng khi ba mẹ hỏi , tôi chỉ giả vờ cười nói là xin một máy bay điều khiển từ xa ... Sáng hôm sau , một chiếc máy bay điều khiển từ xa hiện đại nhất được đặt trên đầu giường của tôi và cũng trong chiều ngày hôm đó bố mẹ tôi quyết định ly hôn...

Tôi vẫn chìm trong mớ suy nghĩ về quá khứ không mấy vui vẻ của mình , thì đột nhiên một giọng non nớt cất lên :

- Hey - Em khoác tay lên vai tôi .

- Gì ?

- Chút tan học tôi với ông đi mua vở đồ viết điều ước không ?

- Tôi không tin cũng không muốn làm chuyện vở đồ đó .

Sự háo hức của em được đáp lại bằng vẻ mặt khinh miệt của tôi , trên đó viết rõ hai chữ : ấu trĩ . Em bĩu môi phản bác :

-Thái độ gì đây ?

Tôi không thèm để ý tới em nữa , tiếp tục dẫm lên nền tuyết trắng đến trường . Em thì vẫn lon ton theo sau tôi lú lú không thôi ...

- Đi nha , đi với tui đi mà.... A Thụ !!

- Không đi , đừng nhiều lời.

- A Thụ

...

..

.

Sau giờ học , rốt cuộc tôi vẫn bị em lôi đến cửa hàng chọn đông , chọn tây giữa một rừng vở đồ đủ loại hoa văn , kích cỡ ... Tôi chỉ có thể gào thét trong lòng : Trời ạ , bảo là ấu trĩ nhưng vẫn đi theo làm trò ấu trĩ , tôi có còn là tôi không ??

Lần đầu đến nhà .

Ngày 24 -12

-Chi Thụ , tối nay ông làm gì ?

Thân thiết với tôi gần một năm , em biết ba mẹ tôi đã li dị . Mẹ tôi hai ngày trước lại mới ra nước ngoài công tác , phải giữa tháng sau mới về . Hiện giờ ngoài tôi ra , trong nhà chỉ có người giúp việc .

- Như mọi ngày thôi. - Tôi nhún nhún vai đáp

- Tối nay đến nhà tôi đi , hôm nay mẹ tôi làm nhiều món ăn ngon lắm .

Mặt em sáng rỡ , đôi mắt long lanh nhìn tôi , làm tôi có cảm giác thật chói mắt . Tôi dường như thấy thấp thoáng phía sau em là một cái đuôi đang ngoe nguẩy đầy mong chờ . Bất giác tôi cảm thấy trong lòng ấm áp , môi tôi khẽ cong, vẽ ra một nụ cười rất nhẹ .

-Được rồi, tối gặp .

- Ừm ... Sẵn tiện đem bài tập toán tuần này qua cho tôi mượn luôn nha . - Em mặt dày cười hì hì nói .

- ” ... ”

Có khi tôi nghĩ quá nhiều rồi , xem ra đây mới là mục đích chính của em ?

Chiều 24 -12

Từ phòng ngủ bước ra , tôi mặc một cái áo thun màu xanh rêu của Nike với quần kaki trắng , tôi không chút cảm xúc nhìn hai hộp quà to đề tên người gửi . Nhưng khi liếc qua hộp quà nhỏ bé kề bên , ánh mắt tôi mới thoáng chút ấm áp , cầm hộp quà bỏ vào ba lô , tôi phóng lên xe đạp đến nhà ai đó như đã hẹn .

Tíng toong ! Tíng toong !!!

Chuông cửa mới vang lên vài tiếng , từ bên ngoài tôi đã loáng thoáng nghe được tiếng bước chân vội vã .

-Merry Christmas ! – Chào đón tôi là đồng bóng giấy bung tứ tán vào mặt và tiếng hét của em .

- ” ... ”

3. Chương 3 : Điều Ước Của Em Và Tôi

- Chi Thụ, cháu đến rồi à ? - Tiếng mẹ em từ trong nhà vọng ra.

Mẹ em mấy lần đến trường tôi cũng đã gặp qua. Tôi vẫn còn nhớ như in lần đầu tiên nhìn thấy người phụ nữ dịu dàng này là khi tôi và em vừa mới...đánh nhau xong! Khi đó phụ huynh hai đứa bị mời lên trường để giải quyết... Sau này tôi nghĩ lại lần đầu gặp mẹ vợ thật là có một không hai.

Tôi cởi giày, em lấy một đôi dép trong nhà đưa cho tôi.

- Chào cô ạ, hôm nay cháu đến làm phiền cả nhà.

- Ha ha, nói cái gì đấy, càng đông càng vui, nào lại đây ngồi!

- A! Anh Chi Thụ, anh mới đến ạ?

-Ừ, hôm nay anh đến ăn chực đây.

Cậu nhóc có vẻ ngoài na ná Trường Phong tên là Cố Trường Phi, thằng bé nhỏ hơn tôi và em hai tuổi, một cậu bé rất hoạt bát. Hai anh em hi hi ha ha một lúc thì mẹ em bảo hai đứa lên phòng em làm bài tập, khi nào xong bữa tối sẽ gọi hai đứa xuống.

Khi cửa phòng vừa mở, vốn dĩ tôi nghĩ phòng của em hẳn là phải rất bừa bộn, nghịch đến thế kia mà. Nhưng ngược lại, tôi đã phải ngạc nhiên trước cách trang trí phòng: nhẹ nhàng, nữ tính, lại thêm vài phần tinh tế. (Bước vào phòng điều làm tôi ngạc nhiên chính là tôi vốn dĩ nghĩ phòng của em hẳn phải rất bừa bộn , nếu không thì sẽ rất nam tính hoặc sẽ có rất nhiều tạp chí thể thao ...rất nhưng căn phòng lại có phong cách cực kỳ nhẹ nhàng mà không kém phần tinh tế). Giấy dán tường màu trắng có hoa văn là các đóa hồng li ti, trên tường còn treo vài bức tranh, phía góc phòng có một cái kệ vẽ màu nước với bức tranh đang vẽ dang dở, bàn học và kệ sách được đặt cạnh cửa sổ, rèm cửa và drap giường đều một tone trắng hồng. Tôi ngẩn người ra.

- Hey! Hey! Thái độ ông là sao đây? - Em cầm một quyển sách hươu hươu trước mặt tôi.

-Đây là... phòng của bác gái? - Tôi dè dặt hỏi.

- Ông thần kinh à? Không thấy cửa phòng có bảng tên à... Mà thôi, ngồi đi, cứ tự nhiên. Tôi xuống nhà lấy nước với tìm cái gì vừa ăn vừa làm bài tập.

- Chép thì nói chép... bày đặt. - Tôi liếc mắt nhìn bảng tên được trang trí trên cánh cửa ...ừm, “Cố Trường Phong” đúng là tên của em rồi.

Em không nói gì, chỉ cười hề hề rồi ra khỏi phòng. Tôi một mình nhìn xung quanh phòng, nhìn ngắm các bức tranh được treo trên tường, có lẽ đây đều là tác phẩm của em, tôi cười cười giấu cợt : trông vậy mà có sở thích của con gái sao? Ôi, trời đất thật đảo điên mà! Đang mãi cười, chợt tôi bị một vật ở đầu giường thu hút, tôi với tay lấy cái khung hình.

Trong hình là một cô bé mặc quần yếm caro đỏ, áo sơ mi trắng, đội mũ lưỡi trai màu đen của NY, miệng cười rất tươi làm hiện rõ đôi má lúm đồng tiền, mà tư thế của cô bé lúc này là đang quàng vai ôm cổ một cậu bé từ phía sau, mặt cậu bé khá kháu khỉnh, trên môi chỉ là một nụ cười nhẹ nếu không để ý kỹ thì sẽ không nhận ra được đâu...

Khi nhìn tấm hình này tôi không chỉ ngẩn ra vì nụ cười của cô bé trong hình mà còn ngạc nhiên vì không ngờ chính mình lại có vẻ mặt ảm áp như thế. Tôi không biết sự ảm áp đó là của chính bản thân mình hay là từ em truyền sang... Đây là tấm hình chụp vào hội diễn văn nghệ của trường.

Bịch! Bịch! Bịch!

Nghe tiếng bước chân lên lầu, bỗng dưng tôi luống cuống tay chân, vội đặt lại khung hình lên đầu giường rồi bò xuống, tôi định ra mở cửa để cho em đừng biết tôi mới leo lên giường em, nhưng ai ngờ vừa mở cửa thì...

Hítttttttttttttt

Một giây !

Hai giây !!

Ba giây !!!

Rầm! Cửa phòng đóng lại

-Ừ...uhmm...ừ...ừ... Một bàn tay nhỏ bé bịt miệng tôi lại.

- Ông đừng hét...Rồi tôi bỏ tay ra !

Tôi vội vàng gạt đầu, khi bàn tay em vừa thả ra, tôi không nhin nổi nữa.

- Bà...bà...muốn tui tuyệt hậu sao....aaaaa??? - Tôi đau đớn nhìn đũng quần giữa hai chân một mảng màu nâu, găm lên với em.

- Hắc hắc...xin lỗi mà, tại ông mở cửa bất ngờ quá...- Ai đó áy náy nói.

Hít... Tôi cố gắng hít thở để dần xuống ý định bóp chết con nhỏ đang đứng trước mặt mình, cũng may là socola không nóng quá, nếu không thì lúc này em đâm sầm vào tôi, cả một ly socola cứ thế dội lên “bộ phận nào đó” giữa hai chân tôi thì không phải sau này...àì, thật không dám nghĩ tới !

-Thôi chết... Ông mau cởi quần ra tôi xem có bóng nặng không? - Ai đó tay nhanh hơn miệng vừa dứt lời thì cái quần của tôi đã bị kéo xuống một khúc.

Đúng lúc này cửa phòng mở toang.

-Chị ơi, mẹ bảo em lên hỏi....

Ai đó đứng hình.

Ai đó ngây ngô.

Và tôi hóa đá tại chỗ....

-À... Mẹ bảo em lên hỏi anh Chi Thụ là tối có ở qua đêm luôn không ạ?

Ai đó vốn đang ngơ ngác sực tỉnh, buông cái quần đang nắm trên tay đi ra cửa mới nói

- Không đâu, tối cậu ấy phải về nhà mà, Tiểu Phi, sao em vào phòng chị mà không gõ cửa?

- Hi hi ...em xin lỗi! Mà anh Chi Thụ dở thế? Không thắng nổi chị mà còn để thua đến phải tụt quần.. - Trước khi xuống nhà cậu nhóc nào đó lại quăng ột câu.

Ai đó đang cố nhin cười đến nội thương và ai đó đang từ từ tan vỡ.

...

..

Ôi ...giáng sinh chết tiệt!

Sau khi dùng bữa tối ở nhà em, nán lại thêm một chút thì tôi cũng xin phép về, mẹ em lúc này mới bảo em tiễn tôi một đoạn. Thật sự cũng không phải tiễn vì vốn nhà tôi và nhà em chỉ cách nhau có hai con đường, nhưng mà vì “có việc” nên tôi cũng không từ chối.

Dưới ánh đèn đường lập lờ, hai thân ảnh nhỏ nhắn cùng sánh vai nhau đi trên tuyết, tôi dắt theo chiếc xe đạp đi chậm rì rì, thỉnh thoảng lại nhìn cô bé đi bên cạnh vừa đi vừa đá tuyết lung tung.

- Bà đã ước gì thế? - Giọng tôi lí nhí.

- Hả? - Mặt em ngơ ngác.

- Bà điếc sao? - Hai tai tôi đỏ ửng.

- Ông lắm bầm trong miệng làm sao tui nghe được chứ? - Em cũng không chịu thua, bắt măn cãi lại.

- Bà nên đi lắp máy trợ thính đi, hừ! - Tôi cáu.

- Ông ngứa da đúng không? - Vừa nói em vừa trềng mắt giờ nắm đấm lên.

Nhìn em giở thói bạo lực thì tôi chỉ biết cúi đầu thở dài, mới lặp lại câu hỏi vừa nãy.

- Tôi hỏi bà đã ghi điều ước gì?

- À...thì cũng như mọi năm thôi! Ước ẹ và em trai tôi luôn vui vẻ nè, bạn bè tôi luôn vui vẻ nè và nhất là bọn họ phải luôn mạnh khỏe không có bệnh tật gì hết... - Em cười toét miệng nói.

- Chỉ vậy thôi? - Tôi nhăn mặt khó hiểu.

- Ừ... - Em thật thà gật đầu.

- Bà không ước gì ỉnh à?

- Thì tôi đang ước cho tôi đó...- Em khó hiểu nói, không phải em đang ghi điều ước ỉnh sao?

- Không, ý tôi là ước cho bản thân bà ấy, ví dụ: ước mình thông minh, xinh đẹp, hay là ước mong có được một con búp bê, một bộ váy áo công chúa...không phải mọi đứa con gái đều ước như vậy sao?

- Tôi thấy tôi cũng thông minh, cũng xinh đẹp rồi mà, ước làm gì nữa? Búp bê với váy công chúa làm gì... sến sẩm thật! Ông thích mấy cái đó à?

- “ ... ”

- Haha, tui nói đùa thôi, mọi năm tui đều ước như vậy, nhưng năm nay có khác chút! - Vừa nói em vừa nhìn lên bầu trời...tuyệt lại bắt đầu rơi.

- Khác? - Tôi hỏi.

- Uh, tôi ước sang năm lại có thể học chung với ông. - Em cười vui vẻ nói.

Nghe em nói vậy tôi cũng hơi ngẩn người ra, cuối cùng lại làm bộ mặt giả vờ nhăn nhó, tôi dí gối quạ vào túi áo khoác của em rồi phóng lên xe chạy mất, bỏ lại em ở phía sau ngơ ngác không hiểu gì...

Để tôi về thử ghi lại điều ước xem...xem nào, ghi là cả hai sẽ chung lớp thêm mấy chục năm nữa được không nhỉ? - Tôi nghĩ.

4. Chương 4 : Bắt Đầu Thời Niên Thiếu

Vậy đó! Vậy đó! Rất nhiều sóng gió đã đeo bám tôi cả tuổi thơ, nhưng có vẻ nó còn chưa kết thúc được bởi vì cả tôi và em đều vào cùng một trường cao trung như điều ước của cả hai.... Ngạc nhiên chưa?

Ngày tựu trường – năm nhất cao trung.

- A Thụ! A Thụ! Thì ra tui với ông cùng học một trường nha, còn chung lớp nữa nè... vui quá!

-Ồ, vui.. - Tôi thờ ơ đáp.

Đồng phục của trường khá đơn giản, nữ mặc váy xếp ly màu xám, áo sơ mi trắng thắt cà vạt, nam quần tây xám, cũng áo sơ mi trắng và cà vạt. Hôm nay trông em tương đối chín chu. Vì sao tôi lại nghĩ vậy ấy à? Đơn giản bởi vì ngày trước em không bao giờ ăn mặc đúng quy định cả, không thiếu cái này cũng thừa cái kia thôi! Bây giờ tiến bộ hơn một chút rồi, chịu mặc váy áo đồng phục nữ tính như thế, chứ không như thời sơ trung...sống chết vẫn cứ mặc đồ nam sinh.

Hôm nay trông em có vẻ vui vẻ phấn khích quá độ. Hết bắt tay chào hỏi người này lại cười nói giới thiệu người kia, còn giúp phân phát sách giáo khoa blah blah các kiểu. Đến nỗi một bạn cũ của hai người bọn tôi còn thấy lạ phải thốt lên:

-Chi Thụ, hôm nay A Phong bị làm sao vậy?

-Chắc là dư hooc-mon thôi! __ tôi thờ ơ đáp

.....

Tôi với em lại được định mệnh cho học cùng một lớp. À mà cũng không hẳn là do định mệnh, chỉ vì thành tích bài kiểm tra đầu năm tương đương nhau nên lại được vào cùng một lớp. Tôi cũng không thấy lạ khi em lại một lần nữa được bầu vào ban cán sự lớp, vẫn là chức danh ngày đó: Lớp trưởng. Có lẽ với những người từng làm ở vị trí đó luôn có một phong thái không thể nhầm lẫn sao?

Càng lớn tôi càng thấy em đúng là được thừa hưởng nét đẹp dịu dàng từ mẹ em. Thế nên sẽ không ai ngờ đến dưới vẻ mặt xinh xắn dịu dàng kia, lại ẩn chứa vô vàn tính cách xấu xa, gần đây tôi còn phát hiện thêm một tật xấu nữa: dè xỏm. Tất nhiên người phải hứng chịu hậu quả từ những trò quậy phá, sỗ mó của em còn ai khác ngoài tôi?

Trên hành lang, trước giờ vào lớp.

-A Phong, nói cho tui biết vì sao trên mặt tui có cái vết đỏ này?

-Bị con gái tát.

-Vì sao tôi bị tát?

- ” ... ”

-Tại sao người vô mông con nhỏ đó rõ ràng là bà mà tôi lại là người ăn tát? Tại sao??? - Tôi gần như gào lên.

-Tại vì lúc đó chỉ có một mình ông đứng kế tôi, cho nên cô bạn kia dĩ nhiên nghĩ là ông vô mông cô ấy! – Em nói với vẻ mặt “vô số tội”.

- “ ... ”

Tôi chỉ có thể im lặng, thở dài theo sau em đi vào lớp, còn ai đó thì lúc này mặt vẫn đang cười rất tươi.

Trong giờ học.

-A Thụ ! – Cô gái ngồi phía sau lấy bút chì chọt chọt vào lưng tôi. Tôi không thèm trả lời.

-A Thụ! A Thụ! – Lại tiếp tục chọt.

Tôi vẫn không thèm để ý.

-Chi Thụ!

-Gi?

-Ông bị điếc à?

- ” ... ”

-Chút nữa tan học đến một nơi với tôi nhé?

-Đi...đâu? - Tôi có cảm giác bất an.

Thế là em lấy cái gì đó kẹp vào một quyển vở rồi lén đưa lên cho tôi, tôi cầm quyển vở mở ra ... Có ai có thể nói cho tôi biết , cái trước mặt tôi là cái gì đây không ?

- Đây, biến thái thì biến thái một mình đi. Kêu tôi vô mấy chỗ này làm gì? – Tôi đứng phắt dậy gào to.

- Cái gì mà biến thái chứ? Được người ta cho hai vé massage miễn phí, có lòng tốt rủ ông đi chung, ông còn to tiếng cái gì? - Người nào đó uất ức đứng lên cãi lại.

-Đi cái đầu bà, tui là con trai vào mấy chỗ mà phục vụ là được rứa đó làm gì?

Vừa gào dứt câu thì tôi thấy em xanh mặt, mà bản thân tôi cũng cảm thấy một luồng sát khí đang không ngừng tỏa ra sau lưng mình... Chết tiệt! À, hình như trong lúc nóng giận đã quên một chuyện quan trọng....

-Thưa... thầy - Tôi quay lại đáp ứng.

-Trường Phong, Chi Thụ! Hai cô cậu ra ngoài hành lang đứng chờ tôi. - Thầy giáo gân xanh đầy trán nói.

Thế là cả hai đứa dắt dìu nhau đi ra ngoài hành lang chịu phạt.... Ôi-trời-ôi ! Tôi thở dài.

Đừng ai nhìn vẻ ngoài vô hại của em mà lầm to nhé! Nhìn em cực kỳ ...cực kỳ là nữ tính thật đấy. Tóc đen thẳng dài ngang vai, đôi mắt to tròn đen láy như đá thạch anh, đặc biệt dưới mắt trái của em có một nốt ruồi son nổi bật trên làn da trắng như trứng gà bóc. Tuy chỉ đứng đến lỗ tai của tôi thế thôi nhưng lại là một vận động viên bóng rổ có tiếng ở trường cũng như khu vực đấy.

Các hoạt động của trường đa số là các câu lạc bộ dành cho con trai là chủ yếu, không bóng rổ thì đá banh, đã vậy còn hoạt động ngoài trời nhiều. Thế nhưng dù trưa nắng bao nhiêu, chạy hùng hục với một đám con trai bao lâu đi nữa thì tôi cũng không hề thấy em đen đi tí nào. Có lần tôi hỏi em bí quyết thì em cười hề hề luyên thuyên:

-Bôi kem chống nắng nhiều vào thì tự nhiên không bị ăn nắng thôi! Ông không biết sao? Kem chống nắng ngoài việc giúp chúng ta bắt khả xâm phạm trước lời sỉ vả của người khác còn có công dụng chống nắng, dưỡng trắng da, giúp giảm đau, tiêu viêm...

- “ ... ”

Các bạn biết tại sao em ấy lại nói với tôi như vậy không? Tại vì tôi là người hứng toàn bộ sự sỉ vả, bạo lực từ những trò đùa mà em đem lại. Không tin sao? Để dẫn chứng cho xem nhé. Có một lần cả đám chơi bịt bắt bắt dê, sau khi em bắt được tôi thì tất nhiên đến lượt tôi phải bịt mắt đi bắt người rồi. Thế là em dùng khăn lụa che mắt tôi lại.

-Nè, giữ tay tui, tui mình qua chỗ kia đi, ở đây nhỏ quá ông biết hết rồi chơi làm gì nữa!

Ngày ấy tôi nhẹ dạ cả tin để em dẫn đi mà không để ý cái đám xung quanh đang không ngừng cười khúc khích. Đi được một đoạn, đột nhiên em ngừng lại, từ phía sau giật khăn che mắt của tôi ra. Vâng! Chỗ Chi Thụ tôi đây đang đứng chính là phòng thay đồ của các chị lớp trên. Không phải nói các bạn cũng có thể hình dung được hôm đó tôi bị đuổi giết như thế nào rồi phải không?

Học ở lớp mới hơn hai tháng thì tôi và em kết thân được với ba chàng trai và hai cô gái khác, nhóm bảy người bọn tôi thường hay tụ tập với nhau. Bản thân tôi nhiều khi cũng không hiểu nổi tại sao mình lại có thể hòa nhập với cái đám này.

-Ôi lịch sử thế giới Lịch sử thế giới

Kể mới than văn tên là Vu Nhuệ là học sinh lớp C, cậu ta học các môn tự nhiên rất khá nhưng ngược lại các môn xã hội thì cực kỳ tệ lậu ... điển hình là bài kiểm tra môn lịch sử thế giới vừa rồi cậu ta không thể đạt nổi mười điểm ...số điểm thấp nhất trong lịch sử của trường.

-Tao không hiểu sao mà có thể làm được số điểm này đấy Vu Nhuệ à! - Bách Thiên Tư cười ha hả trêu tức.

Bách Thiên Tư cũng là học sinh lớp cao trung A năm nhất như tôi và A Phong, nhà giàu, học khá, đẹp trai lại rất biết chiều lòng con gái thế nên hẳn có rất rất nhiều bạn gái, Kiến Thanh và Hiếu Linh cũng từng là người yêu của hắn, nhưng bây giờ cả ba lại trở thành bạn tốt... Duy chỉ có A Phong, tôi không hiểu vì sao Bách Thiên Tư lại không hề đá động đến, có lần tôi hỏi:

- Mà thấy A Phong thế nào?

- Cũng mượt, cũng thơm.

- Thế sao mà không tấn công cô ấy?

- Tao không có sở thích yêu người cùng giới đâu. - Bách Thiên Tư mặt mày nhăn nhó nhìn tôi với vẻ khó hiểu.

- ” ... ”

5. Chương 5 : Bạn

Tôi, A Phong cùng với Thiên Tư và Âu Phi đều sinh hoạt ở câu lạc bộ bóng rổ của trường. Kiến Thanh , Hiếu Linh thì ở đội cổ động, chỉ có Vu Nhuệ là một thân một mình ở câu lạc bộ điền kinh.

Hôm nay câu lạc bộ điền kinh được nghỉ nên Vu Nhuệ di cư qua câu lạc bộ bóng rổ tụ tập với cả đám. Trong khi tôi đang tích cực tập luyện cùng đội thì em lại đang ngồi tám chuyện với Thiên Tư cùng đám Kiến Thanh.

-Chiều nay bà có đến thư viện không, A Phong ? - Kiến Thanh hỏi.

-Có chứ, bà không biết à, cả đêm qua tui bị mất ngủ đó... - Em cười hề hề.

-Tui không hiểu, bà suốt ngày chỉ ăn với ngủ, còn cúp tiết mà đến giờ vẫn chưa bị đá khỏi lớp A sao? - Âu Phi cảm than.

-Ông có biết thiên tài là gì không ? – Em lên tiếng phản bác.

-Bà có mà thiên tai! Nếu không phải nhờ Chi Thụ đoán đề quá chuẩn thì cỡ thiên tai như bà đây không sớm thì muộn cũng bị đá ra khỏi lớp thôi.

Bách Thiên Tư vừa nói vừa nháy mắt với một em nàng ngồi cách đó không xa bọn họ trên khán đài ...

-Nháy mắt nhiều quá coi chừng bị sục mí đấy cha nội. __Hiếu Linh dùng chân đá đá về phía Bách Thiên Tư.

-Bà có phải con gái không vậy? Không biết là mình đang mặc váy à? - Thiên Tư cúi kính nói.

-Gì chứ? Tui là con gái 100% nhé, chỉ có cái đứa này nó mới là đội lốt con gái thôi. - Vừa nói, cô bạn Hiếu Linh vừa chỉ tay về phía Cổ Trường Phong.

Đột nhiên em ngẩng người ra rồi quăng mạnh áo khoác cùng khăn lông của mình về phía tôi đang đi đến chỗ họ ngồi, vừa chạy ra khỏi sân bóng vừa nói vọng lại phía sau.

-A Thụ! Giữ đồ giùm tôi, chút nữa hết giờ chưa thấy tôi về thì đem đến thư viện giùm tôi lun.

-Nè... Bà đi đâu đó? - Tôi cao giọng hỏi với.

Nhưng mà kẻ kia đã chạy mất dép ... cả đám kia cũng khó hiểu nhìn theo.

Hai tiếng sau.

-Chi Thụ, Trường Phong đâu? - Đội trưởng đội bóng rổ hỏi.

-Không biết, tự nhiên quăng đồ đây rồi phẩn đi đâu mất tiêu!

-Chi Thụ! A Phong đi đâu rồi? - Âu Phi mới tập xong quay lại hỏi.

-Làm sao tao biết! Sao chúng mày cứ nhè tao ra mà hỏi vậy ? - Tôi cáu lên.

- Tự nhiên để đồ đây rồi chạy mất à? A Thụ à, tao nghĩ.... - Bách Thiên Tư bỗng chen ngang.

- Nghĩ cái gì???

-Mày bị bả chơi rồi cũng nên? - Bách Thiên Tư nhìn tôi đầy tội nghiệp.

-Hà?

-Mày không nhớ à? Hôm nay là tối phiên hai đứa bây trực nhật, phải lau sàn, lau banh đấy? - Âu Phi tốt bụng, vỗ vai tôi nhắc nhở.

-“ ”

.....

.....

....

..

.

.

Câu lạc bộ mỹ thuật.

Lên cao trung trông em càng ngày càng nữ tính, mái tóc lúc này đã dài đến thắt lưng, nét con gái trên người càng trở nên rõ ràng hơn bao giờ hết. Nhưng những thay đổi đó tuyệt đối không bằng sự chấn động mà em vừa ban cho tôi... Hộp sữa vừa uống được một nửa trong tay tôi rơi xuống, ba thằng con trai và hai đứa con gái còn lại trong nhóm thì hoàn toàn hóa đá, tròn xoe mắt nhìn em như nhìn...người ngoài hành tinh. Cuối cùng vẫn là Kiến Thanh lấy lại bình tĩnh, lấp ba lấp bấp hỏi em:

- A Phong, bà...bà vừa mới nói gì?

- Tôi nói là, tôi mới đăng ký vào CLB mỹ thuật. - Ai đó vừa gặm bánh mì vừa nói.

- Đây là ai? Tuyệt đối không phải là Cố Trường Phong...Chắc chắn là người ngoài hành tinhhhhhh! - Vu Nhuệ đột nhiên ngồi bật dậy, chỉ tay vào kẻ đang gặm bánh mì kia hoảng sợ la lớn.

CÓP!

- Hiểu Linh? Bà điên à? Sao lại đánh tui? Đau quá! – Tên to mồm Vu Nhuệ bắt mãi ôm đầu

- Cho chừa cái tội nói linh tinh, hừ.

Hiểu Linh hung hăng trừng mắt, Vu Nhuệ thấy thế thì không dám hó hé nữa. Sau khi chấn chỉnh tên ngốc ngếch kia thì cô bạn Hiểu Linh quay sang cầm tay em, hai mắt long lanh nói:

- Có phải bà nghĩa được anh nào trong câu lạc bộ mỹ thuật rồi không? Tui nghe nói con trai ở đó rất đẹp và có khí chất nhaaaaaa!

- Cái đứa đẹp trai nhất trường đang ngồi ở đây rồi Hiểu Linh ạ. - Âu Phi gương mặt bừng tỉnh chỉ tay về phía Chi Thụ nói.

- Ờ ... tại sao ông có thể nói câu buồn nôn như thế hả Âu Phi? _ Hiểu Linh trừng mắt về phía Âu Phi nói.

- Ôi ... có ai vừa nói với tôi hôm nay là ngày trái đất biến thành hình vuông sao? - Bách Thiên Tư cảm thán.

Thế là cả đám nhốn nháo hết cả lên. Mà em lại chỉ tiếp tục gặm bánh mì mà thờ dãi. Haizz, chẳng qua người ta đăng ký vào câu lạc bộ mình thích thôi, sao bọn họ thái độ ghê gớm thế không biết, không phải mấy đứa con gái đều thích học vẽ sao?

-Thật sự thích ai trong câu lạc bộ mỹ thuật à? - Tôi huých nhẹ vai em hỏi.

Mặc dù miệng hỏi như vậy, nhưng trong thâm tâm tôi biết em rất thích vẽ, cứ nhìn những bức tranh, giá vẽ và màu chất đầy trong phòng em thì biết. Chúng được giữ gìn và lau chùi rất cẩn thận.- Ông nghĩ sao? - Em trừng mắt nhìn tôi, hỏi với vẻ khinh thường.

-Hừ, ở đó toàn mấy thằng ẻo lả, đồng bóng thôi.... Có gì mà thích chứ!

Nói xong không hiểu sao tôi lại tỏ thái độ bực dọc cáu kỉnh bỏ đi. Mấy đứa đang nhốn nháo bỗng nhiên im bật, Âu Phi lớn giọng hỏi với vẻ phẫn nộ:

- Ê... mà đi đâu đấy?

- Mua sữa.

- A Phong, Chi Thụ làm sao thế? - Kiến Thanh hỏi.

- Chắc bị sữa thông lên não rồi . – Ai đó vừa nhún nhún vai vừa nói.

-“ ...”

Ngày hôm sau, trong danh sách thành viên mới của cái câu lạc bộ mà ai đó bảo là đồng bóng ẻo lả có thêm một cái tên: Hàn Chi Thụ.

Tôi thấy dạo này có vẻ mình nổi tiếng hơn thì phải!?! Cứ có cảm giác nhiều người nhìn ngó. Không biết có phải do mái tóc màu nâu và đôi mắt màu xanh thừa hưởng từ bố hay không. Hoặc cũng có thể do đang ở tuổi dậy thì nên các đường nét trên mặt ngày càng rõ? Mũi cao, lại còn hai lúm đồng tiền ở hai bên má. Có lẽ vì vậy mà thỉnh thoảng em vẫn bảo tôi nên cười nhiều hơn chẳng?

Thật ra tóc tôi cũng hơi dài, tôi hay cột một nửa ra sau đầu. Bọn Kiến Thanh thường hay trêu rằng trông tôi như một tên lãng tử bất cần, nhưng lúc đó tôi vẫn không hiểu sao giám thị chưa xử đẹp cái đầu này của tôi. Đó là một câu chuyện khác, sau này có dịp tôi sẽ kể bạn nghe.

Lên cao trung tôi lại biết thêm một định nghĩa mới, đó là: hotboy – hotgirl! Họ là những chàng trai hay cô gái ít nhất phải hội tụ đủ ba tiêu chuẩn mà các nữ sinh/ nam sinh luôn hướng đến: đẹp trai/ xinh gái, nhà giàu, học giỏi, ấy là chưa nói đến chơi thể thao cũng phải giỏi. Không cần phải nói, tôi không thiếu cái tiêu chuẩn nào cả!! Thế nên nghiêm nhiên tôi trở thành hotboy và phiền phức cũng theo cái danh đó cứ chào đón tôi mỗi ngày.

Ngày nào đến trường, mở ngăn tủ cá nhân ra cũng có thư, không thư thì quà. Đến câu lạc bộ thì chắc chắn sẽ thấy trên khán đài một đám con gái ngoài đội cổ động la hét í ới, giờ nghỉ trưa thì lại có một hay hai cô đến bày tỏ tình cảm ...chuyện thường như cơm bữa. Hôm nay cũng vậy!

-A Phong, bà nhìn xem Chi Thụ lại được con gái tỏ tình kìa! Trời ơi, sao lắm người thích hần quá vậy, ông đây cũng muốn có bạn gái. - Âu Phi ai oán kêu lên.

- Chi Thụ cái gì cũng không được, được mỗi cái đẹp trai thôi! - Kiến Thanh vừa lên tiếng bình phẩm, vừa vuốt vuốt cằm làm ra vẻ khoa trương.

- Chà ... chà! Thằng này coi vậy mà cũng đào hoa gớm...tiếc là còn thua anh đây. Bách Thiên Tư đứng ngoài cửa sổ lớp. Vì sao tên Thiên Tư này lại đứng ngoài cửa sổ ấy à? Vì hần học ở lớp B, nên chỉ có lúc nghỉ trưa hần mới tranh thủ chạy sang lớp A hóng hớt.

- Mày bớt ảo tưởng đi. - Âu Phi nói.

Trong lúc mấy tên con trai còn mãi chí chóc với nhau thì tôi đã thấy em nhìn về phía tôi...Tôi vẫn tỉnh bơ như lúc bước ra khỏi lớp, kéo ghế ngồi cạnh em, Âu Phi được dịp huýt sáo trêu :

-Mau báo cáo cho vợ mày đi A Thụ, không thì không yên với nàng đâu ha ha!

-Mày điên à, tránh ra, tao mệt rồi, đang muốn ngủ.

Âu Phi cười ha hả rồi đi về chỗ của mình, Bách Thiên Tư cũng chào tạm biệt rồi về lớp. Mà em mới rồi đang mãi đọc sách lúc này mới ngẩng lên, hỏi:

-Xong rồi? - Ý em hỏi tôi nghe người ta tỏ tình xong rồi phải không?

-Ồ.

-Khóc? - Ý em hỏi là bạn nữ kia sau khi bày tỏ và bị tôi từ chối thì khóc rồi chạy đi ấy à?

-Ồ.

Xong em lại cúi đầu đọc sách tiếp. Tôi gục mặt một hồi không thấy em nói gì nữa mới chồm lại hỏi em:

-Bà đang xem gì vậy?

-Tập chí.

-Tập chí? - Tôi hỏi lại.

-Ừ, tập chí Playboy.

-“...”

Có lẽ tôi biết, dù tôi có đẹp trai hay mị lực to lớn thế nào cũng không bao giờ đủ để thu hút được sự chú ý của em vì tôi...có mặc đồ, còn người mẫu trong tạp chí đó thì không. Quên nói, em có một sở thích mới đó là: ngắm cơ bụng của con trai.

Háo sắc thật!- Tôi nghĩ.

6. Chương 6 : Niềm Vui Bé Nhỏ

-Ring...ring....

-Alô - giọng tôi khàn khàn

-Mở cửa đi, tôi đang trước cửa nhà ông đây.

-Ông đây đang bệnh còn không tha. - Tôi mất kiên nhẫn.

-Bây giờ một là mở cửa, hai là bà đây sẽ post ảnh nude của mày lên web trường nhé?

Lời vừa dứt, một tiếng chửi thề vang lên từ đầu dây bên kia rồi có tiếng đồ vật bị quăng và tiếng bước chân vội vã...

Cạch!

-Bà nói ảnh nude là có ý gì? Thế đêch nào bà lại có ảnh nude của tôi được?

Tách!

-Giờ thì có rồi đây. - Em cầm điện thoại quơ quơ trước mặt tôi, còn nháy mắt với tôi một cái. Giây phút đó tôi đứng như trời trồng, có cảm giác như khoe môi mình không ngừng co rút dữ dội.

Rất tự nhiên, em đẩy bức tượng đá tôi đẩy ra rồi vào nhà, còn quăng cho tôi một câu như sét đánh:

-Mau đóng cửa lại đi , ông muốn hàng xóm xung quanh thấy ông chỉ mặc một cái quần chip trên người thôi à?

Ngưng một chút, em còn nhìn chăm chăm vào phần dưới của tôi rồi cuối cùng buông một lời khiến tôi càng ghen:

-Chắc... chắc ... quần chip da báo mới chịu nha!

Tôi có cảm giác khi em nói lời này còn nuốt nuốt nước miếng, làm toàn thân tôi gai ốc nổi lên khắp nơi, ba giò bốn cẳng chạy vào phòng mặc quần áo lại đằng hoàng, phía sau tôi nghe giọng em cười như muốn tắt thở.

Tôi mặc một cái áo phông trắng với quần short kaki màu xanh rêu bước ra khỏi phòng ngủ, thấy em đang hí hoáy cái gì trong bếp , tôi đứng dựa vai một chỗ vào cửa bếp , giọng khản đặc hỏi em:

-Bà đang làm gì vậy ?

-Không thấy à? Nấu cháo cho ông ăn chứ làm gì?

-Bà biết nấu ăn?

-Hỏi thừa!

Tôi im lặng , nhìn chăm chăm vào điện thoại trên bàn bếp, thấy vậy em mới vội lấy bỏ vào túi, còn không quên quăng cho tôi một câu:

-Điện thoại của mẹ tôi đây , thấy tôi đi ra ngoài nên bà đưa tôi cầm để tiện liên lạc. Ông nghĩ cũng đừng nghĩ làm hư nó ... từ bỏ ý định trong đầu ông đi !!!

Đầu tôi xuất hiện đầy vạch đen . Tại sao trên đời lại có một cô gái có thể cầm điện thoại của mẹ để chụp hình một thằng con trai đang khóa thân chứ ? Chỉ có em thôi !!

Mười lăm phút sau

-Khụ ...khụ ...A Phong , bà làm cái gì khói không vậy ?

-Ặc...khụ ...khụ ... À...không có gì , ông đi ra đi....chút nữa là ăn được rồi

Mười phút sau

-Trường Phonggggggggggg

-A...ha ha

-Bà làm cái gì mà nhà bếp của tôi thành ra như vậy ??? - Tôi gào lên.

-Tôi thấy trong sách chỉ vậy mà , bỏ trứng vào lò vi sóng...ai biết nó sẽ nổ đâu . Sách chỉ bày bạ, chút bà về bà đem đốt hết. - Em dẫu môi lên bất mãn.

-Ai lại cho trứng sống vào lò vi sóng bao giờ ?

-Thế trứng nó chín rồi thì để vào lò vi sóng làm gì ?- Em phản bác.

- “ ... ”

-Cái đồng đen thui này là gì đây ?

-Cháo đó. - Em thật thà trả lời.

-Trời ạ

Năm phút sau

-Công nhận mì ramen chỗ này bán ngon thật đó. Ông không ăn thịt à , cho tôi đi!

Thế là ai đó vừa nói xong thì đôi đũa cũng đã gấp lia lịa đem thịt từ bát của tôi qua bát của mình. Còn người đang bị bệnh là tôi đây chỉ biết chống cằm nhìn bất lực.

-Nè, ông bị cảm phải ăn nhiều hành vào ... ông thấy tôi tốt với ông không ?

-Không phải vì bà ghét hành sao???

Ai đó vừa ăn mì, vừa liếc mắt nhìn cửa nhà bếp , trong lòng không khỏi thở dài ngao ngán . Thôi , xem ra mai lại phải tốn tiền cho công ty vệ sinh đến dọn dẹp rồi. Từ ngày hôm đó tôi mới biết rằng , thì ra trên đời thật sự có một cách nấu ăn có thể phá hủy tất cả mùi vị của thức ăn !

Tôi không biết vì sao trong ngần ấy năm tôi lại có thể ở bên một người con gái mà lúc đó tôi chỉ có thể dùng một từ duy nhất để hình dung: QUÁI ĐẢN! Phải, chính là như vậy.

Khi còn bé em không chỉ cầm đầu cả đám con trai đi đánh nhau, rồi còn đi chọc phá các bạn nữ . Khi ai đó muốn tìm em? Dễ thôi , hãy tìm nơi lũ con trai trong lớp hay tụ tập , em chắc chắn đang cười nói quăn quai giữa đám con trai đó đấy .

Hồi học tiểu học em không mặc váy như các bé gái khác mà là mặc quần yếm như nam sinh , mang giày bata , đội một cái mũ lưỡi trai màu xanh dương đậm của NY . Điểm duy nhất có thể nhìn ra em giống con gái đó chính là mái tóc đen dài ngang vai lúc đó . Có lần tôi đã hỏi em sao không hót luôn mái tóc húi cua nhìn cho giống con trai luôn, nghe xong em ôm gối bất mãn càu nhàu

-Ông tưởng tôi không muốn à , nhưng mẹ nói ba tôi thích con gái để tóc dài ...

Phải, chơi với em hơn một năm , lúc qua nhà em tôi mới biết thì ra ba em đã mất vì bệnh ung thư , xem những hình ảnh cũng như thái độ của em tôi tin chắc ông tuyệt đối là một ông bố tuyệt vời ... không giống như bố của tôi .

.....

Có lẽ điều tôi cảm thấy điều đáng duy nhất mà mẹ tôi đã làm ình là đã chọn ngôi trường sơ trung ngày xưa để tôi vào học ... để tôi được gặp em ! Thật ngây ngô , thật đơn giản, tôi cứ lặng lẽ ở bên em như thế, năm tháng qua đi ai rồi cũng lớn và tình cảm tôi dành cho em cũng lớn dần lên theo sự trưởng thành của cả hai .

Ban đầu tôi cứ nghĩ chỉ là tình cảm bạn bè như bao người khác , hoặc có hơn thì chắc do em cùng tuổi cũng như tiếp xúc nhiều với tôi nhưng ...càng về sau tôi càng biết không phải là như vậy .

Không phải là tôi chưa từng say nắng ai , cũng không phải tôi chưa từng nói sẽ thôi suy nghĩ về em... nhưng tôi đã sớm nhận ra rằng... hình ảnh của em đã cắm rễ rất sâu trong trái tim, trong tâm tưởng, trong suy nghĩ của mình.

Tư tưởng thay đổi , hành động cũng thay đổi theo ! Không hiểu sao mỗi lần nhìn thấy em cười nhìn tôi thì tôi lại thấy cả người nóng ran , hai tai đỏ ửng . Đến đêm thì cứ thế mà nghĩ suốt về nụ cười của người ta rồi tằm tằm cười. Tự dưng tôi lại để ý em nhiều hơn , luôn muốn biết em đi đâu , làm gì , ăn gì , lại muốn nói chuyện với em nhiều hơn , thậm chí tôi còn thường xuyên lượn lờ ở tất cả những nơi mà em thường lui tới ...

Ví dụ khi em phải ở lại trực lớp , tôi sẽ lén đổi ca trực với bạn cùng trực với em , khi em đến căn tin mua đồ , tôi cũng sẽ viện cớ đi mua sữa mà đi theo em ... rất nhiều sự “tình cờ” mà tôi tạo ra, thiếu điều tôi còn muốn tình cờ gặp em trong nhà vệ sinh nữ. Nhưng biết làm sao được , tôi chưa tìm được lý do.

Hôm nay cũng vậy , trước cửa nhà ai đó :

- Uả ... ông chưa đến trường nữa ?

- Tôi ghé mua đồ ăn sáng rồi mới đi. - Vừa nói tôi vừa đưa túi đồ ăn lên , vì gần nhà em có chỗ bán bánh bao và sữa đậu nành rất ngon.

- Tiện ghê , cho tôi đi ké xe nhé. - Ai đó vui vẻ trèo lên yên sau xe đạp mà không thèm nghe câu trả lời của tôi.

Mục đích đã đạt được , nhưng tôi vẫn giả vờ thờ dãi , vừa đạp xe vừa nói:

- Bà nặng quá đi !

- Đi nhờ ông có một đoạn đường mà ông nhớ nhé ? - Em ngồi phía sau lau bầu.

- Số tui thật khổ mà , ngày nào cũng bị bắt làm ôsin không công cho bà. – Tôi lại giả vờ than vãn.

- Ah , vậy mai mốt ông chở tôi đi học , tôi bao ông ăn sáng , như vậy được chưa ?

- Coi như bà biết điều, ha ha!

- Tôi không ngờ ông bủn xỉn như vậy đó...Xí!

Em chưa kịp lải nhải hết lời thì đã nghe tôi hét to:

- Giữ chặt vào... xuống dốc đâyyy !

-KYAAAAAAAAAAAAA!!!!!!

~Tiếng cười của người con trai xen lẫn là tiếng càu gắt của người con gái không ngừng vang vọng , khiến những đám mây trắng trên trời xanh dường như cũng vui lây.

7. Chương 7 : Một Chút Thay Đổi

- Không phải mày chê cô ấy không giống con gái sao ? - Âu Phi khoác vai tôi cười hỏi.

- Kệ tao, tao thích là được rồi.

- Tao không ngờ mày có sở thích biến thái vậy nha? Tránh xa tao ra ! - Vu Nhuệ hai tay ôm ngực, vẻ mặt lo sợ nói.

- “...”

- Thế cô ấy có biết không ? - Thiên Tư vừa gặm ống hút vừa hỏi.

Tôi nhìn thằng bạn mình xong ...thở dài, ba tên còn lại cũng như hiểu ra vấn đề rồi cùng nhau...thở dài. Nếu Cố Trường Phong có thể hiểu được vấn đề này thì đã không còn là Cố Trường Phong mà bọn họ biết nữa. Đâu phải bọn họ không biết, EQ của em là “âm vô cùng “ mà.

Hẹn hò nhóm.

Trong khi tụi con trai đang tụ tập ra căn tin mua đồ, thì bên chỗ đám con gái cũng đang nhốn nháo.

- Tôi mới quen được một anh chàng bên trường nam sinh đó, anh ấy nói sẽ giới thiệu bạn anh ấy cho tụi mình. - Hiểu Linh vui vẻ nói với cả bọn.

- Wow, một buổi party làm quen hả? - Kiến Thanh hào hứng, hai mắt sáng rỡ như đèn pha.

- Hẹn hò nhóm? - A Phong tò mò hỏi lại, trong lòng không ngừng suy nghĩ: “không biết hẹn hò nhóm sẽ như thế nào ta?”

- Uh! Uh! Đại loại thế, cùng đi nhé A Phong? - Hiểu Linh mắt long lanh đề nghị.

- Bà điên à Hiểu Linh? Muốn tên kia lột da bà sao? - Kiến Thanh huých nhẹ cùi chỏ vào tay Hiểu Linh.

- Tên kia? Ai cơ? - Ai đó nghiêng đầu thắc mắc.

- Còn ai nữa, Hàn-Chi-Thụ, Hàn Chi Thụ đó! - Kiến Thanh cười ranh mãnh.

- Uh nhỉ, tôi quên mất A Phong của chúng ta đã là hoa có chủ rồi cơ! - Hiểu Linh cố ý kéo dài mấy từ cuối, vừa lên giọng cao chót vót.

- Gì chứ, bà đây mới không thèm! Đi, sau giờ học tui đi với mấy bà đến buổi hẹn. - , em vừa xấu hổ vừa tức giận, hung hăng dậm chân quơ tay nói lớn.

- Đúng đó, đúng đó ...phải như vậy chứ! - Hiểu Linh nhào tới véo véo vào má của em không ngừng trêu ghẹo. Ở góc ngoài cửa lớp

- Thôi xong, ông tiêu rồi A Thụ! - Thiên Tư bày ra vẻ mặt chờ xem kịch hay.

- Haha, A Phong mà đi đến buổi hẹn hò nhóm kia... không dọa đám con trai đó chạy mất mới sợ đó. - Vu Nhuệ cười ha hả thích thú nói xen vào.

- Cũng chưa biết được, lẽ đâu cũng có thằng cùng khẩu vị đặc biệt như A Thụ đây thì sao? - Vừa nói, Âu Phi vừa chỉ vào tôi.

- Uh ha, thế ông phải làm sao đây A Thụ ? - Vu Nhuệ nhìn tôi hỏi.

Tôi không thèm trả lời hay bình luận bất cứ một lời nào về cuộc nói chuyện bát nháo của mấy thằng bạn trời đánh này, chỉ lững thững đi tới cầu lạc bộ. Hừ, hẹn hò nhóm? Chỉ nghĩ tới thôi cũng không có cửa đâu.

Ba mươi phút sau.

- A Phong! A Phong! - Âu Phi hót hơ hót hải chạy đến cửa lớp gọi.

- Ông làm gì như bị ma đuổi vậy? - Kiến Thanh lại trêu chọc Âu Phi như thường ngày.

- Trời ơi nói sau đi...Mau, đi theo tôi, A Thụ bị thương rồi!

- Cái gì? Sao đang yên đang lành lại bị thương?? - Ai đó bắt đầu lo lắng hỏi, vội vàng đẩy ghế ra chạy theo Âu Phi.

- Lúc này thấy nó đi tới câu lạc bộ, chắc là luyện tập, nhưng không biết sao lại bị chấn thương, có vẻ rất nặng. - Âu Phi cũng thật thà tường thuật lại sự việc.

Khi cả đám đến sân bóng rổ thì thấy mọi người đang tụ tập một chỗ, tôi đang ngồi trên ghế cho huấn luyện viên sơ cứu thì thấy em chen qua đám đông bước vào. Trông em có vẻ không thoải mái, là vì nhìn thấy tôi đang đau sao? Ừ, có thể chứ.

Vừa lúc này tôi lại nghe tiếng huấn luyện viên nói:

- Chắc, có lẽ phải đến bệnh viện thôi, có khi bị nứt xương rồi!

- Thưa thầy, để em đưa bạn ấy đi. - Em bước lên cạnh tôi nói với huấn luyện viên, sau đó quay qua định dìu tôi.

- Đi, tôi đưa ông đến bệnh viện kiểm tra một chút.

- Tôi không sao đâu, cũng sắp hết giờ rồi, tự đi một mình cũng được. Không phải mấy bà có hẹn sau giờ học sao? - Tôi nói, lời vừa thốt ra thì tôi như muốn tát vào miệng mình, nhưng may mắn có lẽ do quá lo lắng nên em không để ý thấy có điều gì đó không đúng trong lời nói của tôi.

- Ông nói tào lao cái gì đó, không mau đến bệnh viện xem, lỡ sau này để lại di chứng thì sao? - Em quát lên.

Thế là tôi sắm vai một đứa bé ngoan, để em cùng Âu Phi dìu ra tới cổng trường đón taxi đến bệnh viện. Nhìn thấy em đi ra, Hiểu Linh như muốn nhắc em về buổi hẹn thì tôi đã nhanh chóng ném ột cái liếc lạnh lẽo, kèm theo lời đe dọa không thành tiếng: Đừng có làm chuyện thừa thãi, tôi xử đẹp cậu đấy! Nhận được lời cảnh báo, cô bạn chỉ đành nuốt nuốt nước miếng bữu môi bất mãn.

-Không muốn cho cô ấy đi thì nói, còn bày ra lăm chuyện. - Hiểu Linh bất mãn lên án.

Cả đám Thiên Tư cùng Kiến Thanh chỉ biết mỉm cười, A Thụ của bọn họ chỉ sợ là bên trong hoàn toàn trái ngược với cái mặt lạnh lùng vô cảm kia ấy nhỉ? Chỉ không biết cô nàng Cố Trường Phong này bao giờ mới nhận ra cái vấn đề tình cảm phức tạp này đây??

-Nghe thấy chưa? Tập cho cổ vào, suýt thành quá cổ rồi đấy!

Em dìu tôi từ bệnh viện đi ra, em không ngừng lải nhải bên tai tôi, mặc dù tôi rất thích em quan tâm đến mình nhưng mà lỗi tai tôi thật sự là rất nhức nhối rồi.

- Trời ơi, tôi đã đau chân muốn chết rồi mà bà cứ hét ầm vào tai làm đầu tôi muốn nổ tung nè!

- Còn không phải do tôi lo cho ông sao.... - Chưa kịp nói hết câu đột nhiên em khựng lại, mặt em lúng túng đỏ ửng lên.

- A? Tôi không nghe lắm chứ?

- A a cái gì??? - Em xấu hổ quát lên.

- Thì ra là bà lo lắng cho tôi? - Tôi cười ranh mãnh, càng dựa sát hơn vào người em.

- Có quỷ mới lo cho ông, hừ!

- Ôi, làm sao đây? - Tôi giả vờ tiu nghỉu tự hỏi.

- Sao là sao???? - Đầu em cũng đầy dấu chấm hỏi, hỏi lại.

- Haizzz , trên cơ thể đẹp đẽ của tui từ giờ đã không còn hoàn hảo rồi, bà phải chịu trách nhiệm với tôi đó!

Tôi nghĩ mình có thể nhìn thấy rất nhiều vạch đen xuất hiện trên trán em.

- Để tôi một phát đập ông ra khỏi xe cho ông khỏi tỉnh lại luôn nhĩ? - Em cười cười lườm tôi.

- Đâu được! Thế thì chuyện của chúng ta sẽ kết thúc ở đây và độc giả sẽ nguyên rửa bà cho xem!

- “...”

*Lời tác giả

Tiểu Họa: *đập bàn* quá chuẩn rồi! Nam chính sao mà chết lãng nhách vậy được!

Thụ Thụ: Chưa hẳn ăn được gì mà *cười gian nhìn ai đó*

Phong Phong: *đập đầu vào gối*

Thôi không tán dóc với tác giả nữa nhé, quay lại câu chuyện của chúng tôi nào! Đúng như Hiểu Linh nói, là tôi cố tình làm mình bị thương để em không thể đến buổi hẹn hò nhóm vợ vãn kia. Đùa sao? Ngày nào tôi còn sống sờ sờ ở đây thì những cuộc gặp gỡ ghép đôi như vậy đến mơ tôi cũng không để em mơ thấy nói chi là trực tiếp đến mấy chỗ đó. Mặc dù đúng là đã ngăn chặn được, nhưng mà bây giờ tôi cảm thấy hối hận ... hối hận vì đã dùng hạ sách này, hối hận vì đã ngược đãi chính bản thân mình như vậy.

- A Phong !

- Hả?

- Tôi có thể không ăn không? - Mặt tôi đau khổ.

- Ông nói xem? - Em lườm tôi.

- Nhưng mà nếu ăn hết cái đồng này thì xương chưa lành tôi sẽ nhập viện vì ngộ độc mất !

- Ông đừng có làm quá lên như thế... Tôi nấu ăn - Vừa nói em vừa đưa muỗng cháo lên ăn thử - nào có t...ệ

...

..

.

-QEEEEEEEEEEEE! Sao nó chua lè thế này!

- Bà dùng nước gì nấu cháo vậy?__ Tôi chống nạng một cách khó khăn đi vào bếp , vừa hỏi

- Thì chai nước trên kệ bếp của ông đó!!!

- Ý bà lànó??? - Vừa hỏi tôi vừa cầm cái chai thủy tinh mà bên trên có dán một chữ rất to, rất rõ ràng: DẤM.

- “...”

8. Chương 8: Điện Thoại Và Sim

Không hiểu sao từ sau khi bị thương, tôi đã giác ngộ được một chân lý đó là: Không phải chỉ có con trai mới thích bảo vệ kẻ yếu, con gái đôi khi cũng vậy.

Bình thường đều là tôi chở em đến trường, nhưng hôm nay vị trí đã bị đổi rồi. Ngồi phía sau yên xe, nhìn em hì hục đạp tôi vừa thấy tội vừa buồn cười. Tôi đã nói hay để tài xế đưa cả hai cùng đến trường, em lại một hai không chịu, cứ nhất định đòi đi xe đạp. Àiiii, không phải là em thích tự ngược đãi bản thân mình đó chứ ?

- Bà muốn đi riêng với tôi đến thế à?

- Thôi mơ tưởng đi, mệt chết đây này! - Em lườm tôi rồi nói

- Tôi biết là chở nhau trên xe đạp rất lãng mạn, nhưng nhìn bà như vậy tôi...có chút đau lòng!

- Im ngay!

Không biết có phải vì bị cả lớp trêu chọc nhiều quá hay không mà hôm sau, em đã chịu để tài xế nhà tôi đưa cả hai đến trường. Không biết nói sao, nhưng chỉ cần được ở gần em, tôi lúc nào cũng cảm thấy ấm áp. Thậm chí có khi mỗi khi cùng ngồi trên xe, tôi còn ước gì đoạn đường này cứ dài, dài mãi!

Thấm thoát cứ vậy mà hai tháng đã trôi qua. Vết thương ở chân tôi cũng dần lành lại, mặc dù chưa thể hoạt động ở câu lạc bộ bóng rổ như trước nhưng tôi thấy cũng không có gì là tệ cho lắm, vì tôi càng có cơ để đến câu lạc bộ mỹ thuật của em ăn vạ!

Lúc đầu mọi người trong câu lạc bộ mỹ thuật còn ngạc nhiên, về sau có lẽ do tôi mất dầy quá nên bọn họ cũng bơ đi không thèm để ý nữa. Tuy tôi cũng có đăng ký vào câu lạc bộ này, nhưng chả mấy khi lê thân đến nơi này vì tôi thấy nó rất .. không đàn ông! Thế mà hai tháng nay, tôi lại tìm được một niềm vui nhỏ nhỏ khác cho cuộc sống tẻ nhạt của mình. Đó là nhìn em vẽ.

Bình thường em hoạt bát, vui vẻ, từng từng bao nhiêu thì khi ngồi trước giá vẽ lại hoàn toàn là một con người khác. Tập trung, trầm tĩnh, thi thoảng lại nở nụ cười rất dịu dàng. Tôi còn phát hiện ra em có một thói quen, trong lúc vẽ nếu phải suy nghĩ hay ngắc ngứ lại bức tranh của mình, em thường hay gác cọ hoặc bút chì lên vành tai, thỉnh thoảng em còn quệt cả màu nước lên mặt nữa. Nhưng không sao, nhìn em càng dễ thương!

Tôi cứ cười ngây ngô nhìn em mà không biết rằng, đám bạn âm binh của chúng tôi cũng đang lia cặp mắt cú vọ của bọn nó vào tôi.

- Đạo này A Thụ cứ ngớ ngẩn thế nào ấy! - Vu Nhuệ vừa nhìn tôi vừa nói.

- Ngày nào nó cũng ngồi ngắm A Phong mấy tiếng đồng hồ, nhiều khi tao còn thấy một cái đuôi vẩy vẩy phía sau nó nữa kìa! - Bách Thiên Tư phụ họa theo.

- Trước tao thấy nó điên ngẩn hạn thôi, giờ nó điên vượt không-thời gian luôn rồi. - Âu Phi thở dài.

-Oài, tôi thấy ông ý đang hạnh phúc mà. Như một chú chó to lớn đang hạnh phúc với khúc xương của nó. - Kiến Thanh hai mắt mơ màng.

Một con quạ bay ngang qua đầu ba thanh niên kia. À, Kiến Thanh ấy à? Cô ấy học chuyên văn, nhưng cái cách cô ấy hình dung và lí giải thế giới xung quanh khá là, ừm, lịch sự mà nói thì trừu tượng, còn nói khó nghe là rất điên! Lắm lúc tôi cũng tự hỏi bản thân, làm sao tôi có thể chơi chung được với một đám bạn như thế này???

- Hết giờ rồi à?

- Ừ.

-Vậy về thôi!

- À. Trước khi về tôi, ừm, hôm nay tôi muốn đi cùng với ông đến một chỗ.

- Hả? Ừ, sẵn sàng! Thế đi thôi!

- Này này, đây là gì đây? Chơi đánh lẻ à? - Hiểu Linh vẻ mặt ai oán rên rĩ.

- Xin lỗi mà, hôm nay không về chung với mấy bà được, tại tôi có chỗ muốn đến cùng cậu ấy một chút. Xin lỗi mà, nha! Nha!

- Uwahhhhh! Hai đứa nó đánh lẻ đi tỏ tình với nhau kìa! Kyaaaaaaa ! Tỏ tình kìa! - Kiến Thanh vừa phấn khích vừa bay nhảy lung tung la lên.

- Đi... đi thôi!

Em đột nhiên luống cuống, nắm tay tôi kéo đi một mạch, bỏ lại cái đám thần kinh dâm phải đình kia ở phía sau. Nhưng điều đấy không quan trọng bằng hiện giờ, vì .. em ấy đang nắm tay tôi. LÀ NẮM-TAY ĐÓ NHA!!!!

Em ấy thật sự muốn bày tỏ với tôi sao??

Mười lăm phút sau.

Có lẽ tôi không nên ảo tưởng, ảo tưởng rằng chỉ số EQ của em sẽ có ngày tăng dần lên, tôi nên cầu cho nó đừng giảm đến âm vô cùng mới đúng.

- Sao lại đến đây?

- Hỏi thừa, tất nhiên đến để mua điện thoại rồi! - Em không thèm nhìn mặt tôi, chỉ chăm chăm nhìn vào tủ kính phía trước.

- Bà rủ tôi đi theo là vì việc này? - Chân mày tôi nhướng lên, hỏi.

- Thì tôi không rành mấy cái này, không phải con trai các ông đều rất giỏi trong mấy chuyện này sao? - Em quay lại khó hiểu nhìn tôi.

- À, thường là vậy, nhưng tôi nghĩ mình giỏi “chuyện khác” hơn!

- Hả?

- Nói đi, thích màu gì, kiểu như thế nào ?

- À! Tôi chỉ dùng nó để liên lạc thôi nên đừng đắt quá, cũng đừng màu mè quá, tốt nhất là cầm vừa tay một chút.

- Vậy cái này nhé!

Tôi đưa cho em xem một cái điện thoại màu trắng, nắp trượt, có dòng thông báo bằng đèn led màu đỏ, tương đối nhỏ gọn, giá cũng không mắc lắm. Em cầm lấy, cẩn thận xem xét, tôi còn có thể nhìn thấy sự ngạc nhiên pha lẫn phần khích trong mắt em.

- Cái này có dễ dùng không?

- Để tôi chỉ, đơn giản lắm!

- Không cần đâu. Tôi có thể đọc sách hướng dẫn mà. - Em đột nhiên lúng túng.

- Mẫu này chỉ có hướng dẫn bằng tiếng Anh thôi, muốn móc mặt trong thư viện tra từ điển à? - Tôi nhếch môi nhìn em hỏi.

- À thì..

- Qua đây!

- Làm gì? - Em nhếch mặt ra hỏi.

- Không mua sim thì làm sao sử dụng đây hả cái đầu đá này?

- À há!

Khi em với tay định lấy cuốn sổ để tìm số thì tôi đã nhanh tay đưa một cuốn trước mặt em. Có lẽ em cảm thấy khó hiểu, nhưng nhanh chóng quăng sự thắc mắc đó qua một bên và bắt đầu tìm số. Tôi không quan niệm số đẹp hay xấu gì đó như những người làm ăn, chỉ cần nó dễ nhớ là được. Tuy nhiên, một dãy số đã đập vào mắt tôi.

-Số này đi! - Tôi chỉ.

Em lẩm nhẩm. Chắc muốn xem xem nó có dễ nhớ hay không. Cuối cùng vui vẻ đồng ý với đề nghị của tôi. Chúng tôi lại chờ quầy tính tiền để nhân viên nhập thêm vài thông tin để làm sim. Khi thấy họ đưa ra hai cái thẻ sim thì em thắc mắc:

- Chị ơi, em đặt có một cái sim thôi ạ!

- À, loại này là sim couple, nên bán một lần một cặp đó em ! - Nhân viên thu ngân mỉm cười trả lời em.

- Như vậy phải trả tiền gấp đôi sao? Em cũng không dùng hết hai cái cơ mà!

Tôi cảm thấy đau đầu nên quyết định lấy bóp thanh toán tiền cho nhân viên rồi kéo em ra khỏi cửa hàng, khi ra ngoài tôi mới quay sang nói với em:

- Bà gốc thật hay giả bộ thế? Hai số này liên lạc với nhau sẽ được miễn phí đó!
- Thật sao? - Mắt em sáng rõ.
- Thật! - Tôi gật đầu.

Vừa dứt lời em đã nhanh chóng quay ngược lại hướng cửa hàng.

- Nè, bà đi đâu đó?
- Tôi quay lại nhờ cửa hàng làm thêm mấy sim giống vậy, như vậy gọi ẹ, Hiểu Linh hay Kiến Thanh đều được miễn phí còn gì?!? - Em hí hửng trình bày.
- Tôi á khẩu! Một mạch kéo em đi về nhà để trước khi em biến suy nghĩ ngớ ngẩn của mình thành hành động! Em không hiểu chữ “couple” là gì sao??

Nhìn em cầu nhàu bước vào nhà, trên đường về tôi mới lấy điện thoại màu đen của mình ra, gỡ bỏ cái sim cũ và thay sim mới vào. Nhìn cái điện thoại cùng mẫu mã nhưng chỉ khác màu với cái em vừa mới mua, lại nhìn dãy số đầu tiên hiện lên trên màn hình, tôi bỗng cảm thấy hạnh phúc. Đôi khi chỉ cần những điều đơn giản như vậy thôi !

9. Chương 9 :người Đã Nắm Lấy Tay Tôi

Giờ nghỉ trưa ngày hôm sau.

- Tao chết mất, chết mất thôi! __ Vu Nhuệ nằm bẹp ở trên bàn, mặt mỗi than thở.
- Sao thế? __ Hiểu Linh thắc mắc quay sang hỏi.
- Vu Nhuệ ngẩng đầu lên khiến cho tôi, Kiến Thanh lẫn Hiểu Linh đều trở mắt ngạc nhiên. Chuyện gì đã xảy ra với thằng bạn của tôi vậy? Mặt nó nổi lấm tẩm mụn, đôi mắt thâm quầng, tóc tai quần quéo. Không lẽ đêm qua nó “quay tay” quá độ sao?
- Wahhh ... chuyện gì xảy ra với ông vậy? __ Kiến Thanh giật mình.
- Bà xem đi! __ Vừa nói nó vừa móc điện thoại ra đưa.
- Trời! Đêm qua ông tám với con Phong xuyên đêm à? __ Hiểu Linh liếc hộp thư thoại. “Tôi muốn sao? Nó nhắn tin , nhá máy làm phiền suốt đêm luôn đấy!” Vu Nhuệ than thở.
- Thế mà tôi cứ tưởng nó chịu an phận sau khi nói chuyện với tôi chứ? Ai ngờ ... __ Hiểu Linh vỗ vỗ vai an ủi.
- Ông thông cảm đi, mấy đứa mới xài điện thoại nó vậy đó, vài bữa là hết à.
- Vài bữa ... vài bữa nữa chắc đến hốt xác tôi luôn đi!

Chưa kịp hả hê trước thằng bạn bị hành hạ y chang mình thì tôi đã há hốc miệng khi thấy tên bạn trời đánh Bách Thiên Tư bước vào. Nói sao nhỉ? Bình thường nó đến trường lúc nào cũng mang một vẻ hotboy được chau chuốt kỹ lưỡng, cực kì hoàn hảo nếu không muốn nói là mặt hoa da phấn! Thế mà giờ đây in trên khuôn mặt quý giá đó là cặp mắt panda , một mảng đỏ hoành tráng y chang vết tát.

Nó cau có quăng cặp sách lên bàn.

- Chuyện gì thế? __ Tôi tốt bụng quan tâm hỏi.
- Hừ!

Cũng phải nói rằng trong đám chúng tôi, Bách Thiên Tư là đứa ít khi nào nổi nóng nhất, gương mặt của nó lúc nào đầy vẻ mĩa mai bốn cột khiến người ta muốn... đám cho vài phát. Hiện giờ nó như vậy, không phải như tôi nghĩ chứ?

- Há há! Nhìn mặt như này thì xác định là bị con gái cho ăn tát rồi! __ Kiến Thanh chỉ thẳng ngón tay vào mặt thằng bạn đáng thương, ôm bụng cười ngặt nghẽo.
- Là đứa nào “khai sáng” cho con Phong nó dùng điện thoại vậy? __ Bách Thiên Tư cau kính hỏi.
- Tự bả muốn dùng thôi, thế nào?
- Mà còn hỏi? Nhìn đi! Gương mặt thanh tú này của tao bị hủy rồi đấy, sau này tao biết đối diện với người khác như thế nào đây hả??? __ Nó nói với tôi.
- “...”
- Nó làm gì ông nói rõ xem nào? __ Hiểu Linh bước lên quát.
- Đêm qua tao đi chơi với Diệu Hương bên lớp E...
- Tiếp! __ Tôi nói.
- Phong nó nhắn tin...
- Sau đó? __ Hiểu Linh hỏi.
- Không cần nói, là tình tiết máu chó trong phim đúng không? __ Kiến Thanh đột nhiên xen ngang, khoa trương hơn là còn làm bộ đáng xoa cằm suy đoán.
- Hả??? Không phải vì vậy mà mày ăn tát chứ? Vậy là ghê mày nó ghen không đúng rồi!!! __ Tôi nói, nếu đúng như vậy thì cũng do nhỏ kia quá cố chấp thôi, làm sao liên quan đến A Phong của tôi được.
- Hừ, nếu vậy thì tao nói làm gì? __ Thằng bạn tôi khinh bỉ liếc.
- Thế chứ sao? __ Tôi phát bực với nó.
- Nó nói “Anh yêu mau về nhà đi, em có... rồi!”

Tôi chả biết nói gì.

- Há há há... nói thế thì ghê ông nó không phang dép vào mặt ông là may lắm rồi đấy!

Cô bạn Kiến Thanh hoàn toàn không “hợp thời” mà cười phá lên. “Xem đi! Xem đi! Mặt tên Bách Thiên Tư đã đen như dít nôi rồi”.

Mặc dù bị em quấy rối và chửi không ít, nhưng trong lòng tôi biết bọn họ đều rất yêu quý em, nếu không thì làm sao có thể kiên nhẫn để cho em trêu chọc như vậy? Nhiều khi tôi khó chịu khi thấy em thân thiết với tụi nó mà bỏ quên mình, những lúc như vậy chỉ cần nhìn nụ cười rạng rỡ trên gương mặt em là tôi chỉ biết cười một cách bất đắc dĩ: Em vui là được rồi.

Chúng tôi, mỗi người trong chúng tôi đều có một hoàn cảnh, đều từng trải qua sự trầm mặc khác nhau... Chúng tôi đứng bên đời, bỏ qua tất cả lặng lẽ độc bước trên con đường của riêng mình giống như một mảnh bèo nhỏ trôi giữa lòng sông rộng lớn, cô đơn, chìm nổi, có khi còn nghĩ bản thân có lẽ sẽ không bao giờ mở lòng với ai... nhưng em lại là người thay đổi đi tất cả.

Em như một cơn gió mang đến ấm áp và thổi đi tất cả sự giả tạo bên ngoài của chúng tôi, như mặt trời sáng sớm soi sáng cảnh vật sau một đêm dài lạnh lẽo. Em dùng sự nhiệt tình của mình thổi bay sự hời hợt của Thiên Tư, dùng sự chân thành để kéo Hiểu Linh và Âu Phi ra khỏi vỏ bọc tự kỷ, em mang vui vẻ đến cho Kiến Thanh, lại hun nóng cho Vũ Nhuệ biết thế nào là phấn đấu. Quan trọng hơn hết, em là người đã đón lấy tay tôi để tôi biết rằng ... tôi không hề một mình!

Hmmm ... nhưng sao ngọn gió mang vui vẻ của chúng tôi bây giờ lại ỉu xiu thế này? Thấy em ngồi phịch lên bàn (lưu ý là BÀN nhé , không phải ghế đâu =]]).

Tôi chống cằm hỏi:

- Sao đấy? Bà lại đói à?

Em không trả lời, mặt xụ xuống như bánh bán cuối ngày, hươ hươ tay... không biết là bảo tôi không quan tâm hay là thế nào nữa.

Thấy em như vậy, đám bạn của chúng tôi cũng bu lại hỏi thăm đủ loại nhưng em chẳng buồn trả lời, cứ nằm vật trên bàn. Lũ quỷ kia được dịp lại bắt nháo. Có lẽ bị quấy rầy đến phát bực, em mới lấy từ túi ra cái điện thoại để đưa thẳng về phía tôi, âm ỉ nói:

-Ông lựa cho tôi cái điện thoại “củ chuối “ không thể tả! Xem này , tôi mới xài có hai hôm mà hư mất rồi.

Tôi có thể cảm thấy khỏe môi mình không ngừng co rút. Tự hỏi bản thân; Không lẽ trình độ phá hoại của em đã sang một level mới. Phải biết cái điện thoại này cùng hãng với tôi và ai cũng phản hồi rằng chất lượng rất tốt, đầu thế một hai ngày mà hư được?

Khi tôi định cầm lấy kiểm tra thử thì Âu Phi đã “tay nhanh hơn mắt” giật lấy. Hắn ngo trái, ngo phải, bấm bấm các kiểu, cuối cùng mới phán một câu khiến tôi bùm tỉnh:

-A! Hình như là ... hết pin rồi!?

Mặt tôi dần ra , mặt Kiến Thanh cũng dần ra ... Vâng! Mặt chúng tôi đều dần ra nhìn em.

- Hết pin?

- Uh, bà dùng liên tục mấy ngày, không chịu sạc. Hết pin điện thoại sẽ tự tắt nguồn thôi! __ Âu Phi tốt bụng giải thích.

- Ahhh ra vậy! Vậy mà tôi cứ nghĩ nó bị hư ... ha ha! __ Em gãi gãi đầu cười trừ.

Tôi giật phắt điện thoại trong tay Âu Phi, dí thẳng vào tay em, miệng cười méo mó.

-Làm ơn, lần sau thấy còn khoảng 10% pin thì sạc giùm em nhé chị hai?

- Không mua pin tiểu bỏ vào được à, lỡ đang xài nó hết thì biết sạc thế nào ? __ Em nghiêng đầu vừa suy nghĩ vừa nói.

- Con lạy mẹ ...! Bà không biết mang theo đồ sạc à? __ Tôi gào lên bất lực.

- Uh nhỉ! Ông thông minh ghê!

- “ ... ”

- Tôi không hiểu tại sao bà có thể tồn tại được đến bây giờ đây? Ôi! Thanh niên không biết dùng điện thoại di động, há há!!! __ Vu Nhuệ quăng ột câu rồi chạy biến về lớp hẩn.

Kết thúc buổi học chúng tôi cùng nhau đi bộ về nhà, như một lẽ tự nhiên, nó đã trở thành thói quen mà tôi, em hay bất kỳ ai cũng không còn thắc mắc. Bỗng dưng em nín một góc áo khoác của tôi hỏi:

-Ông đang khó chịu chuyện gì à ?

Tôi đơ ra nhìn em. Làm sao tôi lại quên kia chứ? Chúng tôi ở bên nhau lâu như vậy, dù chỉ là sự thay đổi nhỏ từ trong hơi thở, hay trên nét mặt của đối phương cũng làm chúng tôi có thể nhận biết được. Tôi cười, không biết là cười chính bản thân mình ngốc nghếch hay cười hạnh phúc vì em có thể hiểu tôi đến vậy hoặc có lẽ là cả hai.

-Tối qua bà đã gọi cho Kiến Thanh với Hiếu Linh?

- Uh?!?

- Còn tám điện thoại với bọn Âu Phi Vu Nhuệ, nhắn tin đùa giỡn với Thiên Tư?

- Ông không thể nói vấn đề chính à? __ Em cúi

- Bà không có gọi hay nhắn tin cho tôi! __ giọng tôi ỉu xìu

- Hả ?!?

- Bà ghét tôi sao?

- Không ... không có! __ Em lắp bắp nói.

- Thế sao bà gọi với nhắn tin cho tất cả tụi nó mà không có tôi?

Cũng phải thông cảm thôi, đám bạn tội nghiệp sao có thể chịu nổi khi lúc nào cũng có một cái máy ảnh di động cứ len lén đi theo mình, rồi nhân lúc không để ý bất chợt ghi lại những khoảnh khắc mà bản thân rất là ba chấm đây? Tôi thở dài chán nản, chống tay lên má đau khổ nói với tụi nó.

-Tao chịu thôi ! Đến cái quần lót của tao mà bà còn chụp lại mà. __ Tôi nhún nhún một vẻ bất đắc dĩ trả lời .

-Aiiiiii !!!

Ba đứa chúng tôi nhìn nhau, không hẹn cùng kêu than một tiếng dài.

Xuân qua, Đông đến. Không khí lạnh tràn về phủ một màn sương mỏng mờ ảo tê tê khắp sân trường. Mới đó mà chúng tôi đã bước qua năm hai cao trung, chính thức trở thành học sinh cuối cấp. Người ta thường nói, năm cuối lúc nào cũng là năm nhiều kỷ niệm nhất đối với đời học sinh. Nó đánh dấu sự kết thúc một chặng đường niên thiếu và bắt đầu mở ra cánh cửa vào đời mới lạ.

Năm nay có một sự thay đổi nhỏ với nhóm chúng tôi, đó là Vu Nhuệ chính thức chuyển đến chung lớp với cả đám. Nói đến kết quả này là phải nhắc đến đoạn thời gian học nhóm trong mùa hè vừa rồi... tôi chỉ muốn tóm gọn trong hai từ: Hỗn loạn !

Ôi ! Tôi đã lên hẳn một kế hoạch đi biển dài và thật hoành tráng để cùng em nghỉ hè, ấy thế mà vào một ngày đẹp trời nào đó cuối năm học.

-Học nhóm ? __ Tôi nhíu mày hỏi.

-Uh, vào hè tụi mình học nhóm đi, dù sao sang năm cũng là cuối cấp rồi mà ! __ Em vừa nghịch điện thoại vừa nói.

-Cậu ăn phải gì à ? Hay bệnh điên tái phát ?

-Không ! Dù sao cũng sắp thi đại học mà, phải học hành nghiêm túc .

Tôi có thể cảm thấy bầu không khí xung quanh nóng hổi lên. Gương mặt em tỏa ra sự quyết tâm không gì lay chuyển nổi, hai con mắt dường như còn có thể phát sáng, em đột nhiên chăm học vì muốn vào đại học thật sao ? Không thể nha !

-Cậu học như bây giờ cũng đủ sức đậu mà? Cần gì căng thẳng thế?

-Aiiiiii... thật sự là tớ là muốn tụi mình cùng học để kèm Vu Nhuệ. __ em thở dài nói thật.

-???

-Dù sao cũng là năm cuối rồi, hi vọng chúng ta có thể học chung một lớp. Ai biết được vào đại học có được chung trường nữa không ?!

Nhìn em, tôi bỗng thấy lòng mình trầm xuống. Từ lúc nào mà cảm xúc của em lại có thể ảnh hưởng đến tôi như vậy chứ? Hình như đã từ rất lâu rồi, chỉ là trước giờ tôi vẫn tự dối lòng bỏ qua mà thôi.

-Được rồi... học nhóm thì học nhóm .

-Nhưng ...?!? __ Mặt em hớn lên nhưng lại nhanh chóng xui xuống.

-Còn vấn đề gì nữa ? __ Tôi nhướn mày.

-Chúng ta không có chỗ thích hợp để học. Làm sao bây giờ? Chỗ tớ nhỏ xíu, xoay ngang xoay dọc là đo được cả cái phòng rồi. Hiểu Linh , Âu Phi sống với bà con, Kiến Thanh thì gia đình không cho vì nhà có người bệnh, còn Bách Thiên Tư thì ở với chị và bạn trai nên cũng không tiện lắm, Vu Nhuệ thì ... __ Em bắt đầu kể lể

-Thôi! Thôi! Biết rồi, biết rồi... qua nhà tớ thì được chứ gì!!

-Thật sao? __ Mặt em sáng rỡ

-Uhm

-Waaaaaahhhh, tớ biết cậu tốt nhất mà!! __ Em vui mừng nhảy cẫng lên, rồi quay ra cửa lớp nói vọng ra.

-Nè, mấy người vào đi! A Thụ đồng ý rồi!

-Tao nói mà, chỉ cần A Phong ra tay thì chắc chắn nó sẽ đồng ý mà! __ Bách Thiên Tư cười gian xảo.

-Ha ha , xem như lâu lâu Thiên Tư cũng có ý kiến hay!! __ Hiểu Linh cười cười đồng tình.

-Vậy bắt đầu tuần sau qua nhà A Thụ học nhóm nhé. Tui xung phong tiếp tế năng lượng vì sự nghiệp giáo dục vĩ đại cho! __ Em hào hứng giơ tay nói.

-Cho tớ mang sữa chua và bánh bích quy. __ Kiến Thanh nhao nhao.

-Thế tớ góp sữa với nước ngọt ha?!? __ Hiểu Linh góp ý.

-Đợi tí! Để tớ lấy giấy ghi lại. Xem nào, bìm bìm, sữa chua, bánh bích quy, nước ngọt...ừm.

Thế là cả đám chúng nó chụm lại phân chia nhiệm vụ các thứ cho buổi “Học Nhóm Hè” sắp tới. Có phải đã quên gì rồi không? Học hè trở thành dã ngoại mất rồi.

Tôi cứ nghĩ tất cả chỉ có thế, ai ngờ vào chuỗi ngày “học hành không biết điểm dừng” mới thấm thía nỗi đau còn hơn cả ác mộng. Lúc đầu còn nghĩ: thôi không sao, không đi biển cùng em thì để em qua nhà tôi cũng chẳng sao, được ở gần em là tốt rồi.

Nhưng nghĩ là nghĩ thế thôi, chứ “bóng đèn” soi rọi ở gần nơi thì cho dù là một khoảng không gian riêng tư gần gũi với em cũng khiến con mắt tôi đến đỏ lên mới tìm ra nổi.

Những ngày hè với tôi khi đó “nóng hừng hực” theo cả nghĩa đen lẫn nghĩa bóng khiến tôi hơi hối hận vì đã chơi với đám ôn thần đó và đồng ý cái ý kiến học nhóm với vãn của chúng nó. Cái cảm giác nhìn được mà không sờ vào được, gần chạm được mà lại không được rất là ức chế, khó chịu đến nỗi khiến bạn muốn túm đầu một ai đó mà cắt tiết. Tôi có khoa trương không ấy hả, bạn xem nhé;

Khi tôi ngồi kể em, một lần em chủ động nhờ tôi giúp giải đề toán, khó khăn lắm mới có cơ hội để kéo lại khoảng cách của hai đứa thì tên khốn Bách Thiên Tư đột nhiên gạt bọn tôi ra và chui vào giữa. Một lần khác, khi cả hai tình cờ xuống bếp để lấy nước uống, định kiếm chút không gian riêng tư nói chuyện thì Kiến Thanh và Âu Phi tập kích bất ngờ. Tên Vu Nhuệ thì càng đáng ghét hơn, lúc nào cũng quẩn lấy em hết hỏi cái này rồi cái kia rồi cố tình làm mất quỹ chộc tức tôi. CỐ Ý! Đây đúng là âm mưu do chúng nó bày ra mà! Cái gì mà học nhóm, cái gì mà đôi bạn cùng tiến? Có quỷ mới tin! hoặc cũng có thể do em khờ khạo tin đám quỷ đó thôi.

Ôi! Mùa hè tươi đẹp đầy bong bóng của tôi đã theo chúng bạn bay mất, vỡ tung tóe hết rồi và giờ thì tôi đang phải đau khổ bước vào năm học cuối cùng ở cấp ba. Tôi tin chắc rằng, chuỗi ngày để bày tỏ lòng mình với em sẽ càng sống gió hơn thôi, cứ nhìn vẻ mặt gian xảo của đám kia là biết.

-A Thụ!

Một giọng con gái rất quen thuộc gọi tôi. Tôi ngoảnh lại, ngạc nhiên.

-Hà Vũ?!?

Chương sau : Tiểu tam xuất hiện ?!?

11. Chương 11: Chinh Người

Tác giả : Try Họa

Beta : Hồng Trà

” Trường Phong của anh, phố đêm hôm nay đông vui lắm em à. Nhưng không hiểu sao vẫn chỉ mình anh lủi lủi đi trong đám người ấy, bầu trời đen ngòm và lạnh lẽo như khoảng lặng năm đó em đã giăng ra giữa em và anh”

.....

-A Thụ! A Thụ! _ Bóng người vội vã chạy đến. “Đúng là A Thụ rồi! Thế mà này giờ em cứ tưởng mình nhìn nhầm người chứ!”

Cô bé vừa lên tiếng tên Phương Hà Vũ, là một người bà con xa tôi quen từ khi còn nhỏ. Tôi nhìn em gãi đầu. Hình như lúc tôi về nước thì em vẫn còn đang ở Mỹ, sao lúc này lại ở đây? Không lẽ gia đình em đã chuyển về rồi sao?

-Uả? Em mới về nước à?

-Hihi, em về được một tháng rồi đó! _ Cô bé vui vẻ nói.

-Em học năm nhất sao?

-Dạ! Mà cái trường gì đâu vào khó muốn chết, hại em học bù đầu muốn nứt óc. Sao anh không chọn chỗ nào nhẹ một chút để em đỡ khổ chứ? _ Hà Vũ phụng phịu, môi dưới trề ra cả khúc.

-Cũng thường thôi mà. _ Tôi nhìn tổ ong treo lơ lửng trên đầu, băng quơ trả lời.

-Quá đáng! Anh biết em vốn không thông minh mà!

Tôi cười cười, dù sao cô bé cũng là bà con xa của mình, bản thân cũng không nên trêu chọc quá đáng. Tôi quay người định vào lớp thì thấy em cùng đám kia đang đi đến. Đôi mắt hai đứa gặp nhau.

-Ôi xem kìa xem kìa! Bé con xinh xắn này là ai thế hả A Thụ? _ Bách Thiên Tư thích thú huýt sáo.

-Mày có nam châm hút gái à? Tại sao mấy em xinh đẹp cứ dính vào mày thế? Bất công quá đi mà._ Âu Phi chọc cái cùi chỏ lên vai tôi, lắc đầu than thở.

-Tụi bây thôi đi! Em họ tao đấy! _ Tôi hất tay Âu Phi ra.

-Chào anh chị! em là Phương Hà Vũ ạ! _ Cô bé nhìn quanh đưa tay ra giới thiệu, vô tình ngay hướng em đứng.

-Chào em, bọn chị là bạn chung lớp với A Thụ. Chị tên là Trường Phong, còn đây là Kiến Thanh , Hiểu Linh... _ Em cười vui vẻ, lần lượt giới thiệu từng người trong nhóm tụi tôi.

Cô bé tỏ vẻ thích thú, xem ra cũng khá hòa nhập với cả bọn. Tôi cứ nghĩ sẽ không có gì rắc rối cho đến khi xảy đến một số sự việc khiến bản thân đau đầu.

Căn tin. Giờ nghỉ trưa.

-Sao em ở đây?

-Thôi mà...Em mới đến chả biết đi đâu hết. Ở trường này em chỉ quen mỗi anh. Chả lẽ anh lại để em ăn trưa một mình sao? _ Cô bé nhìn tôi. Đôi mắt to trong veo rưng rưng nước. “Thế quái nào mà nó như sắp khóc thế hả?”

-Cậu làm gì thế? Định dọa người à? _ Em đứng dậy kéo Hà Vũ lại, không quên bắn cho tôi một ánh mắt sắc lẹm.

Phương Hà Vũ lật đặt ngồi xuống đem khay đồ ăn bỏ lên bàn. Đám con trai xung quanh bắt đầu nhốn nháo đổ dồn sự chú ý về phía cô bé. Cũng đúng thôi, tôi hiểu cảm giác của chúng nó. Phương Hà Vũ trông xinh xắn, tuy đường nét lại không rõ ràng như tôi nhưng lại rất có duyên ngầm từ nhỏ. Tóc nâu gợn sóng tự nhiên, mắt to tròn với mí mắt dày và sâu, cái mũi thanh tú, làn da trắng hồng như gốm sứ. Nhớ hồi trước khi còn học tiểu học, Hà Vũ vẫn thường hay núp sau lưng tôi thút thít, thò cái mặt nhỏ nhem nhuốc vì nước mắt ra mà ăn vạ mỗi khi bị đám con trai cùng tuổi trêu chọc, chắc do con bé dễ thương nên mới hay bị thế. Tôi bất giác hồi tưởng, không nhịn được bật ra tiếng cười.

-Cậu bệnh à? Sao tự nhiên cười như ngốc thế? _ Em đẩy vai làm tôi bật ra khỏi suy nghĩ.

-Có cậu bệnh đấy! Minh cười lúc nào? _ Tôi chối.

Em bấu môi, nhìn tôi như sinh vật lạ. Sau đó cả đám bắt đầu ổn định chỗ ngồi, đám con trai hỏi mọi người ăn gì rồi bắt đầu lục tục đi lấy thức ăn. Hà Vũ bắt ngờ lên tiếng:

-Khoan đã, mọi người chưa hỏi chị Phong ăn gì mà?

-Chị ăn gì chả được! _ Em cười, lau muống nữa chia ra ọi người.

-Xạo vừa thôi bà nội! Không phải A Thụ quá rõ khẩu vị với sở thích của cậu đến nỗi không cần phải hỏi sao? _ Vu Nhuệ bỏ đi, không quên ném lại một câu.

Trong lúc xếp hàng lấy đồ ăn, ánh mắt tôi vô tình nhìn thấy vẻ gì đó buồn buồn trên gương mặt Hà Vũ. Mà thôi, cũng không cần để ý.

-Cẩn thận nha! Không khéo hoa đào của mày làm A Phong chạy mất đấy! _ Bách Thiên Tư xúc vừa một muống đậu đầy vừa nói.

Tôi không trả lời, nhưng tôi hiểu những gì Thiên Tư mới nhắc nhở. Con gái đôi khi rất dễ cảm mến sùng bái một ai đó. Thậm chí còn suy diễn nó thành một thứ gọi là tình yêu. Nhìn ánh mắt cử chỉ và cả cách tiếp cận tôi của Hà Vũ, tôi có thể phần nào hiểu được cô em mơ mộng đang xem tôi là chàng hoàng tử trong mộng của mình. Có lẽ tôi nên tìm cách dập tan cái ảo tưởng đó thôi.

Chúng tôi lấy đồ ăn, mỗi đứa hai phần quay trở lại bàn. Hà Vũ và em đang trò chuyện sôi nổi. Không hiểu sao tôi thấy mà lòng có cảm giác hơi chua chua. “Em lúc nào cũng như vậy, tự nhiên chả biết đề phòng gì cả”.

-Cẩn tin hôm nay bán gì thế? _ Hiểu Linh hỏi.

-Gà chiên bơ với canh, đậu hằm, tráng miệng táo đỏ. _ Âu Phi đưa phần ăn cho Hiểu Linh nói.

-Trời! Đùi và cánh của mình đâu, sao không lấy?

-Lấy cho cậu là may lắm rồi, còn lắm chuyện. Nói nhiều lần sau tự vác xác đi mà lấy! _ Âu Phi cúi kính để đồng đồ của mình lên bàn.

Tôi ngồi xuống cạnh em, kéo khay đồ ăn về phía mình. Tôi biết em không thích ăn da. Trong lúc tôi đang cặm cụi tách da ra khỏi phần thịt gà, em chuyển cho tôi một chai sữa còn bản thân thì mở một lon cà phê. Chúng tôi là một cặp hơi bất thường khi tôi là đứa toàn uống sữa, em là người chỉ dùng toàn cà phê, mà lại là loại cà phê thật đắng, không đường nữa chứ.

Gọn gàng chia da và thịt làm hai phần xong, tôi nhẹ nhàng đẩy chúng lại phía em. Chúng tôi ăn ý nhau đến mức không cần nhắc cũng biết, nhịp nhàng như bánh răng đồng hồ vậy. Hai đứa cứ như thế bắt đầu bữa ăn, không chú ý đến vẻ mặt không thể tin nổi của vị khách mới nhập bọn ngày hôm nay.

-Chị Phong có vẻ kén ăn nhỉ? _ Hà Vũ ngẩng đầu lên.

-Hả ? ...ha ha, có vài món không ăn được thôi, cũng ...không kén lắm.... _ Em ngạc nhiên lúng búng nói, miệng vẫn hoạt động nghiền thịt.

-Trời ạ! Cậu ý tứ một chút được không? Vừa ăn vừa nói mất nét dễ sợ.

Tôi không ý kiến, dù sao việc Bách Thiên Tư trêu chọc em đã quá quen thuộc với chúng tôi, mà trình độ mặt dày của em cũng vô địch luôn rồi. Tôi đảo mắt quanh bàn, chợt nhìn thấy sự chán ghét hiện lên trong mắt người con gái đối diện. Hà Vũ che miệng, đôi mắt to nheo lại, cái mũi phập phồng. Thái độ của con bé là sao? Muốn tỏ thái độ gì với A Phong vậy? Che mặt lại như thế, chẳng lẽ không sợ người khác nhìn thấy sao? Trong lòng tôi bỗng dâng lên cảm giác tức giận.

Cạch!

Tiếng dao nĩa đập mạnh xuống bàn cắt đứt suy nghĩ của tôi.

-Cảm thấy dơ thì lần sau có thể ra chỗ khác ăn, đừng ở chung với bọn này mà tỏ thái độ này nọ! Chướng mắt lắm! _ Kiến Thanh trước giờ vẫn lạnh lùng bỗng nhiên đứng dậy dọn khay, trước khi bỏ đi quăng lại một câu: _ Mình về lớp trước!

-Wey! Cậu ấy sao đấy? _ Vu Nhuệ ngơ ngác nhìn bóng lưng Kiến Thanh rồi lại nhìn chúng tôi.

-Chắc hôm nay ăn nhầm thuốc nổ rồi! Em đừng để ý, bình thường Kiến Thanh không có như vậy đâu! _ Em nhún vai giải thích với Phương Hà Vũ, miệng vẫn nhai tóp tép.

Tôi thật chỉ muốn bật cười tại chỗ. Làm sao tôi quên được tính tình của em, em đâu phải loại con gái hiền lành dễ dàng tha ấy đứa đụng đến mình. Rõ ràng về mặt kia của Hà Vũ đã tố cáo thái độ không ưa gì của cô bé dành cho em. Thế nên lúc này trong bữa ăn, em cố tình vừa ăn vừa uống. Tưởng tượng xem: một đồng cơm thịt đậu canh, lại thêm cái thứ cà phê đắng ngai ngái đen đen được nhào trộn giữa cái miệng to tướng của em, mùi nồng nồng mặn ngọt cứ phả vào phần ăn của người đối diện làm cho Hà Vũ xanh mét, chỉ chực nôn ra bất cứ lúc nào.

-Em no rồi, xin phép! _ Phương Hà Vũ che miệng đứng dậy, dạ dày đã bắt đầu nhộn nhạo biểu tình đòi đi ra.

-..ao ...em ...an...in...ây..? Nồi ...ột ... út ...ữa i! _ Ai đó miệng vẫn ngồm ngoàm đồ ăn nói (dịch: Sao em ăn nhanh vậy? Ngồi một chút nữa đi!)

-Uà!!! _ Phương Hà Vũ ôm miệng bỏ chạy.

Nhìn theo dáng chạy liêu xiêu như bị Tào Tháo rượt của Hà Vũ mà Hiểu Linh cùng Âu Phi cười đến tắc thở. Tôi cũng bó tay! Không phải là tôi thiên vị nhưng thái độ của cô em họ tôi hoàn toàn không được một tí nào cả, cũng nên để em giáo huấn cô bé đó một trận. (vậy mà không thiên vị?? @.@)

-Cậu ác quá, con nhỏ còn chưa ăn được hai muỗng cơm! _ Bách Thiên Tư vờ trách cứ.

-Ha ha, mình muốn nội thương luôn rồi. Em ấy chạy cứ như bị chó dí ấy. _ Hiểu Linh cười đến run cả người, vịn cả người vào Âu Phi cho khỏi ngã.

-Hừ, tại nó thôi! _ Em dùng muỗng chọc vào khay cơm giải thích.

-Này , này! Cơm với đồ ăn đâu có tội tình gì đâu? Cậu trút giận lên nó cái gì chứ? _ Tôi cầm chai sữa uống một ngụm rồi nói.

-Hửmmmmmm? _ Em lườm.

-Thôi, xem như mình chưa nói gì nhé! _ Mồ hôi chảy đầy trán. Tội vội vã nhìn chỗ khác, tập trung uống sữa.

12. Chương 12: Một Người Như Thế

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

“Sau tất cả, giờ đây anh còn gì ngoài những kỷ niệm về một đời thương nhớ nhưng có khi đã bị rút bỏ âm thầm. Những điều ta yêu quý, thường sẽ chẳng bao giờ giữ mãi được đâu...”

.....

Chúng tôi quay lại lớp. Kiến Thanh lúc này đang úp mặt xuống bàn, hai tay nó buông thõng không biết là ngủ hay suy nghĩ. Trước kia, tính tình cô bạn Kiến Thanh của tôi vốn không hoạt bát như bây giờ. Nhớ hồi trước gương mặt nó lúc nào cũng xịu xuống u ám, buồn bã như thiếu nợ người ta, chưa kể thường hay bị quan, nhạy cảm đúng kiểu mấy đứa con gái bị ám ảnh văn học. Sau này một thời gian, khi đã chơi với chúng tôi, lại bị em quần lấy không tha thì tính cách Kiến Thanh mới thay đổi. Nó vui vẻ cởi mở không

còn nặng nề như trước, nhưng đó chỉ giữa chúng tôi thôi... với người ngoài thì không được dễ thương như thế, cứ nhìn cách nó nói chuyện ở căng tin khi này thì quá rõ.

-Cho người đẹp! _ Em quăng bịch bánh lên người Kiến Thanh.

-Ồ, Cám ơn. _ Kiến Thanh bò dậy nhận bánh, tôi có thể nhìn thấy một vết đỏ mờ trên trán nó.

- Cậu đừng quạu nữa, lúc này mình trả thù cho cậu rồi đó! Thế nên cười cái xem nào, mặt cậu như cái bánh thiêu ấy. _ Em nũng nịu dụi dụi vào Kiến Thanh như cún con.

-Đẹp đi! Ghê quá! _ Kiến Thanh làm bộ dáng nôn ọe, đẩy em ra.

-Hừ, bốn thiếu gia giúp nàng rửa hận. Không biết cám ơn lại còn nhăn nhó. Mau! Mau đến hầu hạ bốn thiếu gia nào! _ Em xoay lưng dựa vào bàn, hai chân bắt chéo, tay vờ cầm tờ vẽ tiêu sái.

-Thầy vào kìa bà nội! _ Âu Phi cuống cuống phóng về chỗ ngồi nhắc em.

Tiết học buổi chiều trôi qua bình thường. Đạo này không hiểu sao tôi thấy em học hành nghiêm túc hơn trước. Em không còn trêu chọc các bạn và nhõng nhẽo với giáo viên. Những lúc như thế này, tôi mới cảm thấy cái không khí những năm cuối cấp trở về đúng bản chất của nó ; nặng nề, căng thẳng và nghiêm túc đến phát sợ.

Kết thúc buổi học. Chúng tôi quyết định sẽ cùng nhau đến một quán điểm tâm ngọt mới khai trương gần trường. Khi vừa bước khỏi cổng, tôi thấy Hà Vũ hớn hờ chạy đến.

-A Thụ, chúng ta cùng về đi! Em đang định đến thăm dì.

-Mẹ anh đi công tác rồi, với lại anh đang bận.

-Ồ, anh đi đâu thế? Cho em đi với! _ Hà Vũ bám theo không buông.

-Vì sao em không về nhà đi? _ Tôi hơi bực gắt giọng nói.

-Nhưng ... ở nhà không có ai.... _ Giọng Hà Vũ thoáng buồn, bước chân cũng chậm lại, nét mặt hớn hờban đầu mờ đi.

-Không sao cứ cho em ấy đi cùng! Dù sao càng đông càng vui thôi. _ Nói rồi không đợi tôi trả lời, em đi đến khoác vai Hà Vũ, miệng cười tươi đề nghị.

-Không cần chị nói! _ Cô bé gạt tay em ra.

-Hà Vũ! Nếu em còn có thái độ như thế thì về đi! _ Tôi quát.

Phương Hà vũ mím môi, cúi đầu uất ức. Tôi nhìn sang thấy em đang lè lưỡi làm mặt quỷ, bộ dạng rõ ràng là thích thú trước cảnh tôi mắng cô em họ. Em cố ý nhưng không hiểu sao tôi lại thấy hơi vui, có lẽ em đã “đề ý” đến tôi rồi.

Tôi lảng lảng trong suy nghĩ đó, chân cứ bước đi mà không biết cả đám đã đến nơi tự lúc nào. Quán được trang trí khá dễ thương. Tường màu tím với những ô cửa sổ và cửa chính được sơn màu trắng, xung quanhtrông nhiều bụi hồng trà. Từ xa mà đã có thể ngửi thấy mùi hương thoang thoảng.

Bên trong không lớn, nho nhỏ xinh xinh được trang trí theo phong cách dân dã. Ngập tràn không gian là sắc tím. Tím nhạt của tường, tím đen trên thớ gỗ cửa sổ, tím xanh của ghế bọc nệm, tím tươi mát của vài cành oải hương cắm hờ hững trên mặt bàn. Quán ấm cúng, mang lại cảm giác dễ chịu. Chúng tôi đang ngơ ngẩn nhìn ngắm mấy bức tranh hoa cỏ được treo trên tường thì một cô gái trẻ tóc đen thắt bím có buộc sợi ruy băng trắng, mặc một chiếc váy vàng mờ gà cùng tạp dề trắng bước ra. Tôi đoán chị ấy là chủ quán.

-Chào các em. Chị là Hạ Âu, chủ quán Memories. Mấy em đi bao nhiêu người để chị xếp bàn.

-Dạ tám người ạ! _ Em nhanh nhẩu trả lời.

-Các em theo chị.

Chị chủ quán xoay người, dẫn chúng tôi đến một bàn dài gần cửa sổ kê hai chiếc ghế sofa đệm hoa, từ chỗ này có thể nhìn ra một bụi hồng trà khá lớn, lá xanh đung đưa theo gió. Hà Vũ chui vào trước chiếm chỗ

gần cửa sổ, tiếp đến là Hiểu Linh, Âu Phi, Vu Nhuệ ngồi ngoài cùng . Cái ghế còn lại thì Bách Thiên Tư, Kiến Thanh, em rồi đến tôi. Trong nhóm ai cũng hiểu suy nghĩ của hai đứa nên cũng không có đứa nào làm “bóng đèn” cả.

Một lúc sau khi chúng tôi đã ổn định chỗ ngồi. Chị chủ quán quay lại giới thiệu menu cho cả đám. Quán memories của chị chuyên phục vụ bánh ngọt và trà chiều, có vẻ giống với các nước phương tây. Sau khi nhìn lên nhìn xuống menu và nghe chị chủ quán tư vấn, chúng tôi quyết định chọn một bình trà socola bạc hà với vài phần bánh scone và tiramisu. Mười lăm phút sau chị quay ra, trên tay bưng một khay lớn những món chúng tôi gọi. Em và đám kia trở mắt, chắc chưa bao giờ dùng thử những món như thế này.

-Trời! Uống một ly trà thôi mà rắc rối dữ vậy á? __ Vu Nhuệ tròn mắt nhìn đủ thứ vật dụng trên bàn.

-Để chị làm giúp tụi em nhé? __ Chị chủ quán vui vẻ đề nghị.

-Dạ không cần đâu ạ! Chị còn khách mà. __ Em vừa nói vừa chỉ chỉ về hai người khác mới tiến vào quán.

-A, vậy cần gì thì cứ gọi chị nhé! __ Chị chào chúng tôi rồi quay ra tiếp tục công việc của mình.

Khi chị chủ quán đi khỏi, tôi quay sang hỏi em.

-Cậu biết à?

-Tất nhiên là không! __ Em vô tư trả lời , mắt chăm chú nhìn đồ vật dụng trên bàn.

Đám kia cũng ngồi dần ra không hiểu phải bắt đầu thế nào.

-Thôi, để mình làm cho! Cậu đừng đụng vào nữa.

-Cậu chỉ mình đi! __ Em nhìn tôi, mặt chờ mong.

-Đúng đó, cậu chỉ A Phong làm đi! Cái gì cậu cũng làm, bộ định làm osin cho Phong suốt đời à? __ Hiểu Linh trêu.

-Uiiii. Bao nhiêu năm quen nhau, chưa bao giờ mình được ăn hay uống cái gì do cậu làm đấy A Phong! Hôm nay cậu trở tài một bữa đi! __ Âu Phi quệt ngón tay vào hũ mứt, chép miệng mứt lầy.

-Tao khuyên mày nên từ bỏ suy nghĩ đó đi! __ Tôi đặt bình thủy tinh lên bếp nhỏ bằng sứ, cho trà vào và bắt đầu canh đồng hồ cát, cũng chẳng buồn ngẩng đầu lên.

-Ủầy, sao thế? __ Không chỉ riêng Âu Phi mà đám kia cũng nhìn tôi thắc mắc.

-Vì mày sẽ không muốn ngược đãi vị giác của mình đâu! Và quan trọng hơn __ Nói đến đây tôi dừng lại, nhìn chúng nó với vẻ mặt thản nhiên: __ Nếu chúng ta để cậu ấy pha trà, chúng ta sẽ không đủ tiền đền quán cho người ta đâu!

-Nói vậy là sao chứ? Làm gì nghiêm trọng đến thế! __ Em phản đối, tay chân khua khoắng biểu tình.

-Không đúng sao? Lần đầu cậu qua nhà mình là mình phải thay hết kệ bếp, mấy lần sau có lần nào cậu qua mà không phải thuê nhân viên về dọn vệ sinh chứ?

Em và tôi tranh cãi, cả đám có vẻ khá sốc, Kiến Thanh thở dài.

-Sức phá hoại thật kinh khủng !

-May mà nhà A Thụ có điều kiện, không thì xác định sau này hai đứa có mà ra đường ở luôn! __ Hiểu Linh bổ sung một câu.

Mấy đứa còn lại nghe xong liền trưng ra bộ mặt “đồng tình”. Tôi lén liếc xem em có phản ứng gì không nhưng ngay lập tức bị em cắt đứt hi vọng.

-Mình thấy sau này một là cậu để A Thụ nấu ăn, hai là thuê người giúp việc. Dù sao Thụ nó cái gì cũng thiếu, chỉ có tiền là không thôi! __ Bách Thiên Tư cười đều, uống một ngụm trà rồi nói.

-Vì sao sau này A Thụ phải nấu ỳnh? Cậu ấy cũng đâu phải ở đợ của mình chứ? __ Em quệt mứt dâu lên bánh hỏi ngược lại.

-Tin mình đi, A Thụ nó thích và cam tâm tình nguyện ở đợi cho cậu đấy! __ Bách Thiên Tư chống cằm. Nó nhìn tôi cười đều, hai mắt híp lại gian tà.

Em nhìn Thiên Tư xong rồi lại nhìn tôi, vẻ mặt hơi suy nghĩ.

-A Thụ, mình không ngờ cậu có sở thích tự ngược như vậy đó nha!

Tôi hoàn toàn câm nín.

Đám kia nghe xong thì phì cười, có vẻ như bọn nó nhin muốn bể bụng này giờ rồi. Tôi lắc đầu bó tay. Em nghĩ với ai tôi cũng như vậy chắc? Chính vì người đó là em tôi mới cam tâm tình nguyện để bị ngược như vậy thôi. Tất cả khuyết điểm của em, tôi sẽ hoàn thiện nó, những môn học em không tốt, tôi đều cố gắng học giỏi, chỉ có như vậy mới giữ em không nói chuyện với người con trai khác. Em không biết nấu ăn không sao. Tôi đã học và tay nghề rất khá. Tôi muốn không chỉ trước đây, bây giờ mà cả sau này, tôi có thể trở thành người đàn ông em có thể tin cậy mà dựa vào! À phải rồi, tương lai

-Dạo này thấy cậu học hành chăm chỉ quá? Quyết tâm thi vào học viện nghệ thuật quốc gia sao? __ Tôi rót trà ra ly, bỏ thêm ít sữa tươi rồi đưa ly trà qua cho em.

-Ừm.

-Không phải cậu than học phí trường đó mắc quá sao? __ Kiến Thanh lo lắng hỏi.

-Mình định đợi sau khi tốt nghiệp sẽ kiếm ít việc làm thêm, như vậy cũng sẽ đỡ gánh nặng ẹ. Với lại khoa mỹ thuật trường đó rất tốt, sau này ra trường dễ có việc làm. Cái bằng giá trị vẫn tốt hơn đúng không? __ Em cười.

-Tại sao phải cực như vậy chứ? __ Hà Vũ lên tiếng.

-Hả? __ Tất cả quay sang cô bé.

-Học viện đó nổi tiếng toàn con nhà giàu. Nếu chị đã vào được thì chỉ việc kiếm một anh bạn trai có tiền là được rồi. Học phí chắc chỉ bằng vài bữa ăn sáng của họ thôi. __ Hà Vũ khinh khỉnh nói.

-Hà Vũ! __ Tôi gắt.

-Sự thật mà. Bây giờ nhiều người làm thế lắm! __ Hà Vũ ngang bướng cãi lại.

Vừa nghe đến việc bảo em kiếm một người bạn trai thôi là tôi đã muốn túm cổ con em họ quăng ra ngoài. Những lời nó nói không chỉ chọc giận tôi mà còn cả đám bạn. Bách Thiên Tư hay vui vẻ giờ đây cũng khó chịu, mặt nó đanh lại.

Tôi định đưa em về trước, hy vọng em ngu ngơ không để tâm. Đột nhiên em lên tiếng, giọng nói lạnh nhạt.

-Mục tiêu của mình không phải chỉ có tiền. Mình muốn lo ẹ và em trai bằng chính sức của bản thân, sẽ chẳng có ý nghĩa gì nếu mình phải sống bám vào người khác.

13. Chương 13 : Vì Ai ? – Vì Em

Tác giả: Try Họa

Beta: Hồng Trà

“Anh lại chờ đợi, dù biết là đã vô vọng lắm rồi...”

.....

-Đúng là A Phong, nói rất hay nha! __ Vừa khen Vu Nhuệ vừa đưa ngón tay cái lên.

-Mình mà, hờ hờ! __ Ai đó mặt dày.

-Xem như mình chưa nói gì nhé. __ Vu Nhuệ bật lại.

Một lúc sau bầu không khí có vẻ tự nhiên hơn. Con người em mặc dù hay thích chinh phục người nhưng lại không mang thói thù dai, giận một chút rồi sẽ quên ngay. Chúng tôi cứ như thế nói chuyện cười đùa đến khi trời sụp tối thì quyết định thanh toán rồi về. Trước giờ khi đi chơi lúc nào cũng tôi cũng “chia sẻ” hóa đơn vì như thế sẽ ít bị chuyện tiền nong chia phối tình cảm. Em rất ít khi để tôi trả thay, mà nếu có thì lần sau em cũng nhất quyết giành cho bằng được. Mỗi lần thanh toán, tưởng tượng cảnh em hì hụi móc cọc tiền lẻ lại khiến tôi muốn bật cười. Có khi nào hôm nay cũng vậy?

- Oà, mình nói cái này nhé!

-Gi vậy? __ Tôi thắc mắc.

-Hôm nay A Vũ lần đầu “ra mắt”, phải chăng nên để em ấy mời các anh chị một bữa? __ Mắt em chớp chớp tỏ vẻ vô tội.

-Ai da! Mình thấy A Phong nói chuẩn đó! Học muội à, hôm nay phải làm phiền muội mời rồi! __ Kiến Thanh được dịp vui vẻ chọt vào.

- Làm gì có cái luật nào kỳ cục như thế? Không phải tiền bối phải chiêu đãi hậu bối sao? __ Hà Vũ bất mãn.

-Ồ Mỹ mới vậy, ở đây là người nhỏ phải chiêu đãi người lớn đó. Không tin em hỏi A Thụ xem! __ Nói xong em nhìn về phía tôi, nháy mắt.

Tôi giật mình, tại sao cuối cùng lại phải đưa người ra đỡ vậy.

-Thật sao? __ Hà Vũ nhìn tôi hỏi, dáng vẻ nghi ngờ không tin tưởng.

-Khụ ... à ...uh, chắc là vậy! __ Tôi lúng búng ho, khó xử trả lời.

-Đấy! Chị có gạt em đâu! __ Em quả quyết.

Cuối cùng Phương Hà Vũ đáng thương đành phải tiu nghỉu móc bóp ra trả hết. Ba thằng con trai chỉ biết thở dài đầy đồng cảm, sau chuyện này tôi phải thay đổi suy nghĩ về em, đó là: EM TUYỆT ĐỐI LÀ NGƯỜI THỪ DAI!

Tối đến, sau khi đã xử lý hết đồng bài tập ở trường. Tôi mở điện thoại hí hoáy nhắn tin cho em, đang lúc chuẩn bị bấm nút “gửi” thì chợt ngẩn người, những lúc tâm tình buổi tối thế này chưa bao giờ em là người chủ động trước. Nghĩ vậy, tôi bỏ cái điện thoại xuống, trèo lên giường nằm vật ra. Tôi muốn biết nếu không nhận được tin nhắn liệu em có chủ động liên lạc không? Ất hẳn em cũng phải thấy có gì đó bất thường chứ.

Một phút, hai phút... Kim giây nhích từng chút một, nhịp nhàng vang lên tiếng tích tắc. Ba phút... trong bụng tôi nhộn nhạo như có cả đàn bướm bay loạn trong đó. Bốn phút rồi năm phút, tôi thở dài đầu hàng, nhón người với cái điện thoại nhìn. Dòng tin nhắn nhấp nháy, tôi cười. A Phong cũng không phải quá vô tâm.

Thời gian nhẹ nhàng trôi đi, từ tốn và chậm rãi đến nỗi nếu chúng ta không để ý, đến lúc nào đó quay đầu sẽ phải giật mình vì những thứ đã qua. Cuộc sống của chúng tôi cũng thế, bất biến giữa dòng chảy thời gian, có chăng chỉ là thêm một chút phiền toái từ cô em họ lúc nào cũng bám dính. Không thể để lâu, tôi có lần hẹn Hà Vũ và nói chuyện một cách thẳng thắn. Em ấy nhìn tôi, nước mắt chảy thành hàng, ngang bướng trách tôi làm phí hoài tuổi thanh xuân. Trời ạ! Đâu phải lỗi tại tôi. Con gái thật quá ngang ngược mà.

Sau hôm nói chuyện Hà Vũ nghỉ học một thời gian. Đến lúc gặp lại tôi chỉ còn nhận được ánh mắt liếc xéo đầy hận thù của cô em họ cùng một cú đá vào chân. Em ở bên cạnh ôm bụng, cười giật cục như lên cơn động kinh.

Về sau tôi cũng dần không còn để ý nữa, hoàn toàn đẩy Phương Hà Vũ qua một bên. Thời gian kết thúc năm học sắp đến đồng nghĩa với việc chúng tôi càng gần hơn với kì thi tốt nghiệp và đại học. Lúc này không có chỗ cho những việc cón con như thế.

Lúc trước tôi từng có suy nghĩ khác với đa số bạn xung quanh. Vì cho dù học ở đâu đi nữa, cuối cùng tôi sẽ lại về công ty của mẹ để làm việc, còn không thì sẽ quay lại Mỹ với người đã từng là ba mình. Cái bằng đại học với tôi khi đó không cần phải bận tâm.

Nhưng bây giờ thì khác, tôi muốn biết bản thân có thể đến được đâu trong cái xã hội này nếu không có sự hậu thuẫn của gia đình. Tôi vẫn còn nhớ một lần khi chúng tôi học năm hai, tình cờ nghe được em trả lời với một đàn chị hỏi em rằng; có phải em tiếp cận tôi vì biết ba mẹ tôi là người có gia thế và là người thừa kế của họ. Lúc ấy, tôi chỉ muốn kéo em ra khỏi cô gái ấy và cho cô ta một bài học. Bất ngờ em nói.

-Tôi không quan tâm đến chuyện cậu ấy là con của ai và gia thế như thế nào. Những điều đó chỉ chứng minh sự thành đạt của ba mẹ cậu ta, nó cũng không cho biết cậu ta cũng có thể xuất sắc như thế. Tôi vẫn thích một người đàn ông có bản lĩnh của chính mình hơn.

Đó là lần đầu tiên tôi thấy bản thân bị khuất phục bởi ai đó. Tôi biết rất nhiều những đứa con gái có suy nghĩ chỉ cần tìm một người bạn trai, một người chồng giàu có để nương tựa. Nhưng em thì không như thế, em rất độc lập không hề dựa dẫm vào người khác. Có khi tôi còn phải nói, chính em lại là chỗ dựa tinh thần rất lớn trong nhóm chúng tôi, cho gia đình của em. Nếu em đang nỗ lực 100% vì những điều đó thì tôi sẽ cố gắng 200% vì em.

Mặc dù ôn thi căng thẳng nhưng chúng tôi vẫn dành thời gian để gặp nhau ở thư viện hay ở quán của chị Hạ Âu. Vì ước mơ khác nhau nên một vài người trong chúng tôi có lẽ sẽ không thể học chung trường đại học, vì vậy họ quyết định chọn trường có chuyên ngành đó và nhất định là phải gần nhau. Qua trao đổi tôi được biết Bách Thiên Tư như thế mà lại chọn ngành y, Kiến Thanh thì muốn học về truyền thông báo chí, Âu Phi với tài chính ngân hàng, Hiểu Linh thích vào nhạc viện, Vu Nhuệ vốn mê game với mấy thứ về vi tính nên đã đăng ký chuyên ngành công nghệ thông tin.

Khi bọn nó hỏi tôi định đăng ký trường gì, tôi nói đã chọn học viện nghệ thuật với một thái độ vô cảm. Cả đám và em ngạc nhiên. Chơi với nhau tất nhiên trong đám không ai không biết tôi vốn đâu có khả năng hội họa như em, lúc trước vào CLB mỹ thuật cũng là có tâm tư riêng. Nhưng học viện nghệ thuật đâu phải chỉ có mỗi hội họa? Nhìn cả đám nghech mặt ra, tôi mới giải thích rõ cho bọn nó gốc đó trường tôi chọn còn có khoa nhiếp ảnh, vừa hay hợp với khả năng của tôi.

Em cũng từng nói với tôi, đừng mãi vì người khác mà hãy chọn điều bản thân thích, dù cho không học chung nhưng vẫn có thể gặp nhau. Nghe vậy tôi thấy lòng mình vui buồn lẫn lộn. Dù hiểu em có suy nghĩ tốt cho tôi nhưng thực sự đến bây giờ em vẫn không biết người tôi yêu thương và muốn bên cạnh nhất là em sao? Con đường tình yêu chẳng phải màu hồng mà xám xịt thế này? Là em quá dốt hay do tôi biểu hiện chưa đủ ư? Cuối cùng tôi chỉ biết thở dài và giải thích với em tôi thật sự yêu thích nhiếp ảnh, vừa hay khoa nhiếp ảnh ở học viện nghệ thuật cũng tốt nên quyết định đăng ký. Em có vẻ không tin. Thế là hại tôi phải “đính kèm” thêm sự tìm tòi hiểu biết cũng như thần tượng tượng của mình về lĩnh vực này mới khiến em mới xóa bỏ nghi ngờ.

Lý do tôi yêu thích và quyết định đi con đường bấm máy này cũng có phần nào như em vậy. Tôi đã từng hỏi vì sao em thích vẽ như thế, vì ba em? Lúc đó em chỉ nhìn tôi cười nói “mình muốn dùng chính đôi tay này giữ lại tất cả khoảnh khắc bên những người yêu thương, như vậy không tuyệt sao?”.

Đúng là như vậy, trong tập san của em, có rất nhiều hình ký họa của nhóm. Chúng tôi chơi đùa, cà phê, lê la đường phố, gây gỗ hay buồn bã đều được em ký họa lại, nó như một cuốn nhật ký bằng hình ảnh ghi lại tất cả những kỷ niệm. Trong tập san màu em lại tỉ mỉ miêu tả chi tiết chân dung người trong gia đình, bố em, mẹ em, em trai, rồi chân dung từng đứa trong chúng tôi, Kiến Thanh, Hiểu Linh, Thiên Tư,... về ngôi trường và lớp chúng tôi đã từng theo học. Điều đáng nói là em chưa từng bắt ai trong bọn họ ngồi làm mẫu ình, em dùng cọ của mình vẽ lại họ theo cách mà từng người trong bọn họ đã để lại trong trí nhớ của em.

Nhưng ... em chưa từng vẽ tôi!

14. Chương 14: Năng Chiều Bên Em

Tác giả : TryHọa

Beta: Hồng Trà

.....

“Đã bao nhiêu ngày chờ em, ở những con đường cùng em đến trường, vì vu đây đó khắp thành phố... bây giờ sao thật xa xôi và buồn thảm? Những đóa hoa trà ở Memories vẫn chờ em đến ngắm nhìn chúng đến ủ rũ héo hon, cả tách cà phê nghi ngút khói ngày ngày đối diện - chẳng còn ai thưởng thức. Tất cả đều giống như anh: chờ đợi mỗi mòn... ”

.....

Chuyện em chưa từng vẽ tôi bị Kiến Thanh biết, thế là nó lan truyền cho cả nhóm nghe. Tiếp sau đó là chuỗi ngày tôi bị đám bạn đùa giỡn, chúng nó cứ chọc ngoáy vào nỗi đau của tôi không thôi. Tôi cũng hỏi em, nhưng chỉ nhận được cái nhún vai cùng lời nói.

-Cậu đẹp quá mà, mình vẽ không nổi đâu.

Tôi ngoài mặt giận dữ nhưng bên trong em có vẽ hay không cũng vậy. Vì dù sao chúng tôi cũng gần như gặp nhau cả ngày rồi, chưa kể điện thoại của em lúc nào cũng kín hình tôi. Thế nên chuyện tranh ảnh nhanh chóng rơi vào quên lãng trong bầu không khí luyện thi tới tấp.

Thật kì lạ, lúc bắt đầu tập trung làm thứ gì đó thì thời gian không hiểu sao lại trôi qua vùn vụt. Mới đó mà chỉ còn tròn một tháng nữa là chúng tôi bước vào đợt thi tốt nghiệp. Những ngày này đứa nào cũng vắt giò lên cổ chạy đua với bài vở. Ngay cả một đứa hời hợt lúc nào cũng cười nham nhở như Bách Thiên Tư cũng chăm dot xuất, ngồi tịt ở thư viện ôm chồng sách nghiên cứu.

Thời gian này, em có vẻ hóc hác hơn trước, đôi mắt thâm quầng, thậm chí nhiều hôm tôi vô tình chứng kiến cảnh em gà gât, ngủ quên trên lớp. Lo lắng, tôi nhắc em nên để ý đến sức khỏe, dù biết kết quả thi rất quan trọng nhưng cũng không nên hại mình như thế. Em nghe rồi cười, xua tay bảo không sao, tôi cáu mắng thì em lại ậm ừ cho qua. Tôi chỉ còn biết cố gắng giúp em có nhiều thời gian nghỉ ngơi hơn mà thôi.

Buổi sáng khi đón em, tôi luôn cố gắng đạp xe thật chậm để em có thể dựa vào lưng tôi mà tranh thủ chợp mắt, lúc về cũng như vậy. Tôi luôn cố gắng hoàn thành bài thật nhanh rồi sau đó sẽ bắt đầu tóm tắt các công thức toán, cách giải đề một cách ngắn gọn và dễ hiểu nhất cho em. Vì tôi biết nếu để em học theo những gì thầy giảng thì không sớm không muộn em cũng phát điên thôi. Cuối cùng, vào một ngày, tôi thấy em bị ngất vì kiệt sức.

-A Phong! __ Tôi hốt hải chạy đến mở tung cửa phòng y tế.

-Ở đây! Cậu không cần gọi to thế đâu! __ Em dựa người vào gối, đưa tay vẫy.

Trong phòng y tế lúc này chỉ có Kiến Thanh và em, Kiến Thanh nói chuông vào tiết rồi nên đám kia về lớp trước. Thấy tôi đến, nó yên tâm rời khỏi, để em lại. Tôi thở dài nhẹ nhõm, cảm giác lo sợ trong lòng dịu đi một chút.

-Thế nào? __ Tôi vừa hỏi vừa kéo ghế đến bên cạnh giường.

-Không sao, là thiếu ngủ. Nằm một giấc là tốt thôi. __ Em cười.

Còn cười được sao? Em không biết lúc này khi Âu Phi chạy đến CLB bóng rổ báo cho tôi biết tin em bị ngất, tôi đã lo thế nào, thậm chí không để ý mọi thứ xung quanh chạy như bay đến phòng y tế, trên đường tông không biết bao nhiêu người. Cái kẻ ngu ngốc này không nghĩ xem làm gì mà học bán sống bán chết đến ngất đi như vậy. Thấy em mở quyển sổ ghi chú nghiền ngẫm công thức, tôi tức giận giật phất lấy.

-Nè ... cậu ?__ Em trừng mắt nhìn tôi.

-Ngủ đi! Bộ cậu tính học đến chết à. __ Tôi ném quyển sổ lên cái bàn nhỏ cạnh đó.

-Nhưng mà

-Đi - ngủ!

-Được rồi, được rồi! Mình ngủ là được chứ gì, cậu về lớp đi. Gần thi rồi, mất bài không tốt đâu. __ Em vừa vỗ gối nằm xuống.

Tôi không trả lời, khoanh tay gác lên thành ghế, chôn cằm ở giữa che đi nửa gương mặt, chỉ chừa đôi mắt nhìn chăm chăm vào em, tỏ rõ thái độ “mình không về lớp, mình sẽ ở đây canh đến lúc cậu ngủ”.

Hai chúng tôi nhìn nhau, cuối cùng do quá mệt em mới chịu nhắm mắt, nằm yên từ từ chìm vào giấc ngủ. Phòng y tế trở nên yên tĩnh đến nỗi tôi có thể nghe được tiếng hít thở đều đều. Nhẹ nhàng rời khỏi ghế cố gắng không gây tiếng động, tôi tiến sát đến giường em, tay chống lên má chăm chú nhìn người đang nằm trên đó.

Mới thế mà đã ngủ say, vậy mà lúc này còn ồn ào không chịu nghỉ, em đúng là chỉ được cái mạnh miệng thôi. Tôi cười, sẵn tiện đưa tay vén mấy sợi tóc tán loạn trên trán em. Có lẽ đây là lần đầu tiên tôi được nhìn em kỹ và gần đến thế này. Gương mặt hiền lành như thiên thần của em bây giờ thật khác xa với tính cách thường ngày của em.

Lông mi em chợt run nhẹ, mi mắt hơi nhú. “Mơ thấy ác mộng sao?”. Tôi tự hỏi, miệng em lầm rầm cái gì đó, tôi cố gắng ghé sát xem em nói gì nhưng thực sự không thể nghe ra.

-Thật mong được ở bên em mãi như vậy Phong à ... _ Tôi chạm nhẹ lên gương mặt em.

Rèm cửa trắng khẽ phất phơ theo làn gió mang theo hơi thở mùa hè, có chút nóng, có chút hanh khô khiến vật sống day dứt khó chịu nhưng lại không thể đánh thức được cô gái đang nằm trên giường cũng như người con trai đang in nhẹ môi mình lên gò má trắng hồng kia.

.....

Để em không còn ngất vì kiệt sức, tôi đã phải tốn công từ nắn nỉ dỗ ngọt cho đến đe dọa uy hiếp, ép em ăn và ngủ nhiều hơn. Lúc đầu em tỏ ra bướng bỉnh không nghe lời, thường xuyên trốn tôi lên học bài cho đến khi tôi nói rằng nếu em cứ học bán mạng như vậy, thì chưa đến lúc thi có khi đã nhập viện, hoặc xui xẻo hơn thì sẽ xỉu hay ngủ gục trong phòng thi. Đến lúc đó công sức trước giờ em cố gắng không phải sẽ đổ sông đổ biển hết sao?

Em nghe vậy thì hoảng sợ, từ đó mới thả lỏng bản thân một chút. Thỉnh thoảng mỗi khi đến giờ nghỉ trưa hay sinh hoạt CLB, tôi và em hai đứa lại kéo nhau lên sân thượng của trường, tìm một bóng mát nào đó nghỉ chân. Em dựa người vào tôi, mắt nhìn lên cánh chim vất ngang trời xuyên qua tầng mây, nói lan man về tương lai, về cuộc sống sau này rồi vô thức chìm vào giấc ngủ.

Trước ngày trọng đại của đời học sinh, nhà trường cho chúng tôi nghỉ ba hôm để lấy lại sức cũng như tự học vì thể cả đám quyết định tụ tập ở nhà tôi. Bọn nó hăng hái dán khẩu hiệu khắp nơi, chữ xanh chữ đỏ đủ cả. Tường trắng bị vô số khẩu hiệu phủ kín, nào là “Quyết tâm đậu đại học”, “Học – Học nữa – Học mãi”, rồi đến tên các trường đại học bọn nó chọn. Không gian vô cùng hỗn loạn. Chưa hết, trên đầu đứa nào đứa đấy chìnhhình một mảnh vải dài màu đỏ chói được cuốn quanh đầu cùng hai chữ “Quyết tâm” siêu lớn ngay chính giữa, nhìn qua thì có vẻ hùng hục khí thế đấy nhưng xem cách chúng nó thể hiện hết như một lũ bệnh vậy.

Cũng đúng, tại nó mà làm việc theo cách bình thường thì có khi chúng tôi đã chẳng ngồi đây chung với nhau rồi.

Thời gian đếm ngược đã hết bốn mươi tám tiếng. Một ngày trước thi, chúng tôi quyết định nghỉ xả hơi để tinh thần được thoải mái cũng như chuẩn bị những thứ cần thiết để bước vào trường thi. Tối hôm đó ai về nhà người nấy sắp xếp. Trong lúc tôi vừa mới cho hết những thứ cần dùng cho ngày mai vào ba lô thì bất chợt nhận được tin nhắn của em “Mình đang ở dưới nhà cậu nè”. Tôi vội kéo khóa rồi lật đật chạy xuống.

Vừa ra khỏi cửa tôi đã thấy em đang đứng đằng xa, dựa lưng vào cổng, hai tay cho vào túi áo khoác màu rêu, đôi chân rảnh rỗi chà trên mặt đường nghe xòen xọet. Em ngẩng đầu, nhìn thấy tôi mỉm cười, mặt tươi như hoa.

-Lấy xe đạp đi! Mình với cậu đi đến chỗ này. _ Em nói.

-Đi đâu? _ Tôi hỏi.

-Đi đi rồi biết! _ Em đẩy lưng tôi về phía nhà để xe hời.

15. Chương 15: Ước Nguyện

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

.....
” Những dấu tích em còn để lại trong tâm hồn anh cùng khắp... nhưng hiện thực thì còn lại gì ngoài những buồn bã lặng im”
.....

Khu phố về đêm mát rượi, lác đác người đi lại hóng mát, thỉnh thoảng đèn pha từ đường cái gần đó lóe lên hắt ánh sáng lên hai bóng người.

-Sao lại đến đây?

Chúng tôi đứng trước cánh cổng nhà thờ trang nghiêm. Lúc này đã hơn bảy giờ tối, em đưa tôi đến nhà thờ để làm gì? Không phải cô nam quả nữ hay đến nhà thờ cho ngày trọng đại thôi sao? Em ấy định....?

-Vào thôi! _ Em quay lại nói.

-Nè, như vậy không vấn đề gì chứ? _ Tôi ngó tới ngó lui hỏi em.

-Không sao đâu, mẹ mình nói chiều tối hay có người đến cầu nguyện. Ngày mai thi rồi nên chắc họ giống chúng ta. _ Em giải thích.

-Hả? Cầu ... cầu nguyện? _ Mồ hôi tôi chảy đầy trán, trong đầu muôn vàn câu hỏi.

-Thì cầu nguyện để mai chúng ta đều làm bài tốt.

Xem ra tôi và em không có chung “đường dây điện”, làm sao tôi có thể quên là em không bao giờ suy nghĩ giống mình được chứ? Nói rồi chúng tôi cùng nhau bước lên bậc tam cấp tiến vào nhà thờ, bên trong tràn ngập vẻ cổ kính được thấp nền sáng rực, chòm nến trên đầu lắc lư nhẹ nhẹ theo gió lùa từ cánh cửa. Em kéo tôi vào một hàng ghế rồi quỳ xuống chấp tay trông rất tập trung. Tôi nhìn ngó xung quanh, trên một vài dãy ghế khác cũng có người đang quỳ cầu nguyện giống em.

-Cậu phải nhắm mắt lại, thật tâm trò chuyện với ngài thì ngài mới có thể nghe lời nguyện của ông được. Đục mắt ra như thế làm gì? _ Em mở mắt quay sang tôi nói nhỏ như thể sợ ồn làm phiền đến người khác.

Nói xong em tiếp tục cầu nguyện. Tôi nhìn muốn bật cười nhưng cố nén vì sợ em điên lên bóp cổ mình. Cầu nguyện sao? Cây thánh giá to nằm im lìm trên cao giữa những ngọn nến rung rinh, tôi từ từ nhắm mắt.

“Nếu ngài thật sự nghe, con chỉ có một ước nguyện...”.

Chúng tôi rời khỏi nhà thờ cũng là lúc chuông điểm tám giờ. Trên đường về tôi và em cùng nhau thảo luận các đề thi mẫu, công thức linh tinh. Với nhiều người thì có vẻ khô khan nhưng với chúng tôi thì khác, bất cứ chuyện gì có thể cùng nhau chia sẻ đều rất thú vị. Đưa em về đến cổng nhà, lúc gần tạm biệt tôi bất chợt đưa tay nắm gấu áo em.

-Giấy đây? _ Em quay lại nhìn tôi khó hiểu.

-À... hmmm, sao cậu không hỏi mình khi này cầu nguyện cái gì? _ Tôi ấp úng.

-Không phải cầu cho thi đậu sao?

Tôi trừng mắt.

-Được rồi, được rồi! Cậu mà trợn nữa là vắng hai con mắt ra ngoài đó! Nói đi, thế cậu cầu nguyện cái gì? _ Em tỏ vẻ bất đắc dĩ.

-Này, cậu không thể có thành ý hơn sao?

-Thế rút cục cậu có nói ko? _ Em chống nạnh làm vẻ hung dữ.

Nhìn dáng vẻ gương nhai múa vuốt của em lại thấy tim như mềm lại, tôi chỉnh vài sợi tóc đang phất phơ vương trên má em, ngón tay chạm nhẹ lên môi người đối diện, tôi nhìn thẳng vào mắt em cười nói.

-Mình đã nguyện, hy vọng khi kỳ thi này kết thúc cậu sẽ đáp ứng mình một chuyện.

Nghe tôi nói xong, dù cho trời đã tối nhưng đèn đường ít nhiều vẫn còn. Ánh sáng chiếu xuyên qua làm nổi bật lên sự thay đổi trên gương mặt, nó chuyển thành màu đỏ như ai đó tạt màu vào em vậy. Hóa ra cũng không đến nỗi ngốc, qua cái thái độ lúng túng ngỡ ngàng trước mắt, ít nhất em cũng phần nào hiểu. Xoay người nhảy lên xe, tôi cười phá lên.

-Cậu vào nhà đi! Ngủ sớm mai còn thi nữa!

-Ngủ ... ngủ ngon! __ Em đang xoa mặt xấu hổ vội vã đưa tay chào tạm biệt rồi chân thấp chân cao chạy vào nhà, vấp vào bậc thềm xem nữa ngã dúi dụi.

Tôi lắc đầu tùm tùm cười rồi đạp xe về nhà. Trên đường huyết sáo một bài hát vui vẻ nghe được trên ti vi.

Ngày hôm sau cũng chính là ngày thi đầu tiên của học sinh cuối cấp ba. Như thường lệ tôi tạt ngang nhà em sớm để hai đứa cùng đến trường. Kì lạ, lúc quẹo vào con đường đã thấy em đứng trước cửa từ bao giờ. Két! Tôi thắng gấp. Không hiểu sao tôi có cảm giác khác ngày thường, hay do những lời tôi nói tối qua đã tác động đến em? Trời ơi nếu vậy thì tôi không muốn vì những lời đó mà em mất tập trung trong ngày thi hôm nay đâu! Tôi còn muốn học chung trường với em cơ mà! Cố gắng làm ra vẻ mặt tự nhiên nhất, tôi gọi.

-Đi thôi!

Sự lúng túng thoáng vụt qua nhưng rất nhanh biến mất. Em thở dài nhún vai, làm ra dáng vẻ bất đắc dĩ rồi nặng nề trèo lên xe. Tôi bắt đầu chở em qua vài con phố, lúc rẽ vào một con đường khác, em nắm lấy cổ áo tôi giật ngược ra sau, miệng hét toáng lên.

-Nè, đi đâu vậy?

-Mua đồ ăn sáng, định bụng đói đi thi à?

-Mình... tôi mua rồi! __ Em nói.

Tôi quay đầu lại không tin. Em ngồi sau có vẻ xấu hổ, cái túi giấy được cuộn quanh bằng áo khoác, giấu kín phía sau cái cặp, thảo nào mà lúc này không phát hiện ra. Tôi đảo mắt, nghiêng đầu nói nhỏ.

-Hai tay phải lái xe rồi, làm sao ăn đây? Không bằng cậu ngồi sau đút ỉnh đi!

A Phong sau tôi như hóa đá. Cái mặt nghếch ra, trơ trơ. Trông em y hệt mấy bức tượng trong phòng mỹ thuật, chỉ tiếc là cái đang ở sau tôi lúc này như phiên bản lỗi. Để lâu sẽ vỡ ruột mất, tôi cười phá lên. Vài người đi đường gần đó quay sang nhìn khó hiểu.

-A Thụ! Cậu chết chắc rồi! __ Em găm lên như xác chết đội mồ, đôi tay thon cuốn lấy cần cổ tôi ra sức lắc.

-Ặc ặc... ha...ha bu...ông...ngạt ... ngột thở ặc!

Sau đó tôi đạp xe, một tay cầm lái, một tay cầm bánh mì cùng em đến trường. Sau vài câu nói đùa ban này, có lẽ em cũng bớt ngại, không khí giữa hai đứa cũng thoải mái hơn.

Cổng trường tấp nập học sinh, ngoài ra còn có vô số phụ huynh lo lắng đưa con đến, lúc này đang ngồi xung quanh các quán nhỏ bên đường dõi theo. Mỗi người trong họ mang tâm trạng khác nhau, có người hưng phấn, có kẻ lo âu lại có đứa mặc kệ. Riêng tôi thấy hồi hộp, không phải do kỳ thi vì tôi rất tin tưởng vào khả năng của mình cũng như của em, chúng tôi đều đã giành rất nhiều thời gian cho việc ôn tập mà là vì chỉ ít ngày nữa thôi, tôi đã có thể kết thúc quãng đời học sinh cấp ba cũng như sự ức chế về mối quan hệ không thể gọi tên này. (Té ra anh nam chính học hành thi cử chỉ vì chờ ngày được tỏ tình với chị này sao?)

Đám Kiến Thanh cùng với mấy đứa kia đang đợi chúng tôi trong sân, Vu Nhuệ có vẻ lo lắng khác với vẻ bình thản mọi ngày, mồ hôi trên trán nó cứ túa ra, chẳng chóng thì muộn ướt cả người mất. Tôi lại không phải là đứa giỏi an ủi hay bày tỏ cảm xúc nên chỉ biết nói vài câu cộc lốc trấn an nó. Bên cạnh em và hai đứa con gái kia cố làm mấy trò giở hơi chọc thẳng bạn, giúp nó quên đi căng thẳng mà thoải mái làm bài

tốt. Đứng nhìn lên dãy phòng học sắp bước vào để thử thách, cả đám không hẹn cùng đưa tay nắm lấy nhau.

Chúng tôi kiểm tra lại giấy báo một lượt rồi bước nhanh về phòng thi được phân chia. Vào lúc lướt qua em, tôi nghe thấy một giọng nói rất nhẹ, khẽ theo gió đưa đến.

-Cố lên!

Tôi hơi xoay người với nhìn theo bóng lưng nhỏ nhắn của em. “ Cố lên! ” vì tương lai hạnh phúc của chúng ta. Tôi tự nhủ.

.....

Và rồi ngày đó cũng đến sau tám năm, sau khi bước qua rất nhiều con đường trong thành phố, những quán ăn thú vị, những quán cà phê xinh đẹp, khu vui chơi đông người cùng nhau. Thói quen biến thành yêu thương, yêu thương trở thành trách nhiệm và trách nhiệm làm cho con tim lên tiếng.

Vào ngày lễ tốt nghiệp ở trường, dưới bóng cây rả quạt vàng nhuộm nóng mặt đất, em đứng đó, lặng im với những chiếc lá nhỏ hình vòng cung lấp lánh trên áo. Tôi đã đặt tấm bằng tốt nghiệp của mình vào tay em hỏi.

-A Phong, làm bạn gái anh nhé !

16. Chương 16: Tốt Nghiệp

Tác giả: TryHọa

Beta: HồngTrà

.....

“Mọi thứ với anh lúc này thật trống vắng, nỗi nhớ như muốn lấp đầy tất cả.

Phong ơi, sao em cứ mãi im lặng thế?”

Gió ngửa mình thổi tung đám lá nhuộm nóng lên nền trời, màu vàng cộng với màu xanh mỗi khi thu về luôn khiến cảnh vật trầm đi dưới nhiều cảm xúc khó tả. Từ xa, hàng băng rôn đỏ chói vắt ngang cổng chói mắt với dòng chữ “Chúc mừng lễ tốt nghiệp”. Đúng vậy! Hôm nay là ngày cuối cùng chúng tôi sống dưới cuộc đời một học sinh. Chính bản thân tôi cũng chẳng thể tin được lễ tổng kết năm lại đến nhanh như vậy.

Trong hội trường rộng lớn, từng hàng học sinh ngồi nghiêm chỉnh, chăm chú lắng nghe bài phát biểu đến mức như thuộc lòng của hiệu trưởng cùng các thầy cô. Không khí trang nghiêm đến lạ kì ngay cả với những đứa học sinh cá biệt nghịch ngợm.

Sau mục phát biểu, vài thầy cô tiến lên dành lời nhắn nhủ cho chúng tôi, lấy đi không biết bao nhiêu nước mắt, xung quanh bắt đầu rì rào nổi lên nhiều tiếng sụt sùi. Tôi thấy Hiểu Linh gục lên vai Kiến Thanh nức nở, vành mắt hai đứa đỏ hoe, em ngồi phía trên cũng quay lại nhìn, tay quệt nước. Bọn con gái thật mong manh. Tiếp đó, chúng tôi sẽ nghe đọc tên và bước lên khán đài để được nhận tấm bằng tốt nghiệp từ chính tay thầy hiệu trưởng rồi cuối cùng sẽ là tiết sinh hoạt chủ nhiệm mà chúng tôi không bao giờ còn được thấy nữa.

Giây phút sắp chia tay làm mỗi người trong chúng tôi có chút gì đó luyến tiếc. Nó giống như một giấc mộng vậy, bạn đắm chìm trong nó rồi bất chợt bị đánh thức, sẽ chẳng còn lại gì ngoài sự tiếc nuối khó tả.

Chúng tôi nhìn người thầy già nua cùng gắn bó suốt ba năm qua, rồi đến các giáo viên bộ môn dành sức rèn cho chúng tôi từng con chữ, phép tính, những kiến thức từ phức tạp đến bình dị nhất. Tôi vẫn nhớ những lần đám con trai đi học trễ phải leo rào, khi vừa quay lại đã thấy ông thầy giám thị đang nhíp cây thiết bảng trong tay nhìn chúng tôi cười đầy nham hiểm, cùng hình phạt năm vòng nhảy cóc quanh sân trường, hay những lần lén cùng em nhắn tin trong lớp bị phát hiện phải đứng ngoài hành lang. Rất nhiều, rất nhiều điều mà có lẽ chỉ khi còn là học sinh mới có thể cảm nhận được, lúc ấy tôi chợt nhận ra rằng mình sẽ buồn biết bao khi không còn được mặc bộ đồng phục này.

Ba năm trôi qua không ngờ lại để lại nhiều cảm xúc đến thế.

Cuối cùng ông thầy già của chúng tôi cũng kết thúc tiết sinh hoạt với nước mắt ngấn dài, dù cho đây không phải là lần đầu tiên thầy chia tay với lớp chủ nhiệm.

Đám con gái ào vào lúc chúng tôi ra khỏi lớp, đập tan không khí buồn lúc này. Một số bỏ nhào đến chỗ Bách Thiên Tư và Âu Phi để xin mấy cái nút áo làm kỷ niệm làm hai thằng la toáng lên rồi chạy biến đi. Tôi gắng nín cười, trưng ra bộ mặt sát thủ nghiêm túc với hi vọng sẽ không trở thành mục tiêu sống như hai đứa bạn.

Nhớ lại, tôi là một người không thích bộc lộ cảm xúc khác hẳn với Hiểu Linh hay em. Giờ nghỉ, trong khi đám bạn nghịch ngợm đùa giỡn thì tôi lại chỉ hờ hững chống cằm nhìn ra cửa sổ, có khi lại nghe Hiểu Linh vừa khóc vừa nói cái gì mà không muốn chia tay, không muốn tốt nghiệp, khóc nhiều đến nỗi tôi cũng không biết là nó đang nói cái gì nữa.

Em và Kiến Thanh ở bên cạnh chỉ biết nhẹ nhàng vỗ lưng Hiểu Linh, cười an ủi với con mắt đỏ hoe, rùng rùng hai hàng nước. Sau đó một lúc, khi khóc đã chán, em sẽ rút điện thoại ra chụp cho ba đứa nhem nhuốc vài kiểu ảnh tự sướng.

Không có bữa tiệc nào không đến lúc tàn, niềm vui rồi sẽ thay thế bằng nỗi buồn. Mặt trời dần khuất, vung tay ném hàng tia sáng cuối cùng lên những bóng lưng nhỏ bé đang từ tốn bước ra khỏi cánh cửa lớp như lời chia tay với một lứa học sinh nữa đã tốt nghiệp. Kiến Thanh xoay người ôm chầm lấy em khi cả hai ra đến hành lang.

-Mình đã cố gắng để thay đổi bản thân mình và không hối hận vì điều đó... tất cả là nhờ có cậu A Phong à, cảm ơn cậu. Thật sự cảm ơn cậu rất nhiều. Chúng ta sẽ là bạn thân của nhau mãi mãi, cậu nhất định phải ở bên cạnh bọn tớ nhé!

-Ừ, sẽ luôn như vậy mà!

Mấy đứa con gái móc tay hẹn mỗi năm sẽ quay lại thăm trường rồi ôm nhau tiếp tục khóc thêm một trận. Khi bọn nó cuối cùng cũng chịu về trong phòng chỉ còn tôi với em, tôi đang định an ủi thì bỗng nhiên em quay phắt lại.

-Mình đi chụp hình đi? _ Em nói, tay quệt nước mắt.

-Hả?

-Mình muốn lưu lại tất cả hình ảnh về trường để sau này nhìn cho đỡ nhớ.

-Ừ.

Nói xong em để cặp và hai tấm bằng tốt nghiệp lên bàn rồi nhanh tay chụp lại, lớp học, bảng tên, hành lang lớp, thư viện nơi chúng tôi thường hay ngủ, tất cả đều được em giữ lại không bỏ sót. Tôi lặng lẽ theo sau, tay bỏ túi quần. Hai đứa cứ như thế giữa hành lang vắng lặng, ghé nơi này một chút, nơi kia một chút... cuối cùng, em gọi tôi lên tầng thượng.

Tách tách.

Tiếng điện thoại vang lên rồi im bặt. Bóng lưng em run rẩy liêu xiêu trong gió, ánh mặt trời chiếu ngược càng làm nó có vẻ mong manh bé nhỏ hơn. Tôi từ từ lại gần em.

-A Phong?

Có tiếng nấc.

-Đừng... Đừng khóc! _ Tôi kéo em lại.

-Mình không có khóc _ Em đưa tay lau nhanh nước mắt.

-Rồi! Rồi! Thì không khóc.

-Hu hu ... tại cậu không khóc nên mình phải khóc thay phần của cậu luôn đây này, không phải là mình muốn khóc đâu oaaaaaa. _ Chưa hết câu em đã òa lên, tôi cảm thấy phần áo trước ngực bắt đầu ướt.

Cái lý lẽ gì đây? Có chuyện khóc giùm nữa sao? Tôi bắt đắc dĩ lắc đầu, hít một hơi thật sâu rồi lấy hết can đảm đưa tay ôm em vào lòng, thở dài nói.

-Được rồi, muốn khóc thì khóc đi!

Em không phải là người khóc dai, thút thít một chút là hết ngay. Cuối cùng sau khi giặt áo tôi bằng nước mắt nước mũi, em chun mũi, giọng khàn khàn.

-Này! __ Em nhỏ giọng.

-Gì?

-Mình khóc xong rồi. Cậu ... cậu buông mình ra đi!

-Không! __ Tôi cụt ngủn đáp trả.

-Này...

-Yên! Nghe mình nói đã! __ Tôi vẫn ôm chặt em trong lòng.

-Nhưng cậu buông mình ra trước đi ... __ Giọng em lí nhí.

-Không!

Em ngoan ngoãn đứng im. Tôi ôm em thật chặt, hương thơm từ tóc, từ da em thoang thoảng trong không khí làm lòng người xao động, nhẹ nắm lấy tay em, bỗng phát hiện đôi tay đó đã chuyển hồng từ bao giờ.

-Cố Trường Phong!

-Nè, đừng có mà gọi cả tên họ mình như thế! __ Em nổi giận.

-Làm bạn gái anh nhé! __ Tôi nói, trên gương mặt hiện ra vẻ nghiêm túc.

-Gì... bạn gái???

Em mở đôi mắt đen láy to tròn. Đường như mọi thứ xung quanh chúng tôi bị ngưng đọng, thời gian như ngừng trôi, hơi thở của tôi cũng trở nên nhẹ bẫng. Tôi nhìn thẳng vào mắt em, thấy trong đó ngập lên sự ngạc nhiên lúng túng. Nhưng cuối cùng lại được thay thế bằng sự kiên định nào đó

-Ừm. __ Em nói, giọng như phát ra từ đâu đó bên trong cổ họng.

-Hả?

-Mình nói là “Ừ”. __ Em lặp lại.

-“Ừ” cái gì? Là ý gì? __ Tôi hỏi tới.

-Là... là ý... ý đó. __ Em lúng túng trả lời.

Tôi ngồi phịch xuống đất, run rẩy ôm bụng cười, cười vì đáng về dễ thương đến khó tả kia, càng cười như thổi phào nhẹ nhõm khi lúc này phải nhín thở chờ câu trả lời của em. Lòng tự hỏi nếu lúc này em từ chối, có khi nào phải kéo em đến bờ rào kia, uy hiếp em không nhỉ? Hay em ngờ nghệch như lúc trước không hiểu câu hỏi của tôi, có phải chăng tôi sẽ hộc máu vì tức không? Thấy tôi có vẻ trêu chọc, em cúi.

-Hàn – Chi – Thụy! Cậu cười đủ chưa?

Tôi quay sang nhìn đáng về chống nạnh, gương mặt đỏ ửng, miệng như sắp phun ra lửa, mắt trừng trừng của em mà cười muốn xoắn người; Sao em có thể dễ thương đến vậy chứ.

Dưới ánh tà dương, trên sân thượng thoáng đãng và trong không gian yên lặng rộng lớn của ngôi trường vốn chỉ nghe tiếng lá xào xạc lại len lõi sự xấu hổ của con gái và giọng cười đầy sáng khoái của một người con trai. Là tình yêu, là vui vẻ và cũng là tuổi trẻ lứa đôi.

Có lẽ quãng đời học sinh của chúng tôi đã kết thúc, nhưng một con đường mới lại mở ra, dù chông gai, dù cay đắng hay sẽ bị cuộc đời quật cho tơi tả cũng không sao, miễn luôn cùng nhau Thế là được!

17. Chương 17: Hẹn Hò

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

.....

Anh đã cứ ngỡ mọi việc hoàn toàn là quá khứ ngủ yên, nhưng không! Điều đó không dễ dàng với anh vì: Anh nhớ em!

Em có biết điều đó không?

.....

Người ta thường nói, “có công mài sắc có ngày nên kim”, tôi “mài” hơn mười mấy năm, cuối cùng em cũng trở thành người yêu của tôi.

Ngày đầu tiên cả hai chính thức hẹn hò. Tôi đã từng tưởng tượng rằng đó sẽ là một buổi gặp mặt lãng mạn đầy tim hồng như mọi người vẫn kể, dưới ánh nến vàng lung linh một bữa tối với rượu vang, khiêu vũ, và cuối cùng sẽ kết thúc bằng một nụ hôn ngọt ngào đầy lãng mạn. Nhưng quên đi nhé! Buổi hẹn hò đầu tiên trong mơ của tôi hoàn toàn khác hẳn.

-Xem cái này đi! – Tay tôi chỉ lên tờ poster phim có hình nam nữ đang ôm nhau cùng dòng chữ giới thiệu phía dưới đầy mùi mẫn.

-Không đâu, em muốn xem phim này.

Tôi nhìn theo hướng tay em chỉ. Thực! Thực! Tôi có thể cảm nhận được có vài sợi gân đang nổi lên trán mình. Em suy nghĩ gì thế?

-Đừng đùa với anh, đây không phải hẹn hò. Chúng ta phải xem cái gì đó quyến rũ, nhẹ nhàng ướt át một chút chứ?

-Anh thôi nói nhảm đi, em không muốn xem mấy thứ phim ngu ngốc đó. – Em quay đầu nói, chân bước về phía hàng kệ đựng giấy giới thiệu phim.

Ôi, công sức người ta làm một bộ phim tình cảm đã bị cô gái của tôi xem là ngu ngốc, không biết đạo diễn ekip phim đó mà nghe được sẽ nghĩ như thế nào, có như tôi lúc này muốn phun máu tức chết không nữa. Sau mười mấy phút tranh luận mà kết quả ai cũng biết, cuối cùng tôi đành phải theo em vào xem một bộ phim khoa học viễn tưởng chán ngắt nhạt nhẽo.

.....

Từ nhỏ tôi luôn ý thức được mình có những gì nổi trội hơn người khác. Tôi không ngạc nhiên cũng chẳng vờ vịt trước những điều mình có trong tay. Nhưng chưa bao giờ tôi có thể nghĩ rằng nó lại có thể đem lại phiền phức cho người yêu của mình lúc này.

Có những hôm tôi phát hiện trên má em có vết đỏ hay áo quần đôi khi bị rách, những lần như thế em chỉ nói trong lớp nằm ngủ gật trên bàn in hằn lại, không thì va quệt đâu đó. Cho đến một hôm tôi đến khoa hội họa đón em sớm thì thấy em đằng sau một đám con gái đến nhà vệ sinh nữ, tôi vội bám theo nhưng không dám tự tiện xông vào, lúc đứng ở cửa mới có thể nghe rõ ràng như thế nào.

-Hàn Chi Thụ là của bọn này, con nhỏ như mày có tư cách gì làm bạn gái anh ấy!

-Cả đám các cậu ngày nào cũng làm phiền tôi vì chuyện này, thay vào đó sao không trực tiếp gặp anh ấy để nói rõ đi?

-Con khốn, mày dám cãi lại à, tao đang bực đấy! Bọn tao sẽ không tha cho mày cho đến khi mày chia tay với Chi Thụ, thế nào?

-Á...

Tiếng la của em khiến tôi đã không còn kiềm chế được sự tức giận đang dâng trào trong lòng mà đẩy cửa xông thẳng vào. Cảnh tượng xảy ra trước mắt càng làm tôi như muốn giết người. Người con gái tôi nâng niu yêu thương, mái tóc mà tôi chỉ dám nhẹ nhàng vuốt ve như trân bảo lại bị một kẻ xa lạ nắm lấy một cách thô bạo. Tôi lạnh lùng tiến lại gần phía em, nhìn thấy sự tức giận trên gương mặt tôi, cô gái kia vội vàng buông tóc em ra, lúng túng đứng lùi lại toan giải thích, nhưng tôi không muốn nghe.

-Vậy ra những vết thương dạo gần đây xuất hiện trên người A Phong là tác phẩm của mấy người? – Càng nói tôi càng bức nữa con gái kia.

-Chi Thụ... cái này... không như anh nghĩ đâu... - Giọng cô ta run rẩy, thân thể lùi về sau chẳng mấy chốc đã chạm vào bức tường.

-Mái tóc của A Phong mượt biết bao nhiêu, xem xem, bị cô làm cho rối lên hết rồi. – Một tay tôi tóm lấy mái tóc được nhuộm màu nâu đỏ của kẻ trước mặt, giật ngược đẩy mạnh vào tường nói tiếp – Trên mặt A Phong có vết đỏ, hẳn là mặt cô cũng nên có chứ nhỉ? – Tay kia của tôi nắm lại thành quyền, các khớp xương chuyển động có thể nghe răng rắc cho thấy chủ nhân của nó dùng sức như thế nào.

UỖNH!

Nắm đấm của tôi in thẳng vào tường, kế bên gương mặt đã trắng bệch không còn chút máu kia, tôi không để ý chỉ thấy cô ta ngồi thụp xuống run run khóc, mấy đứa con gái xung quanh thấy vậy chỉ biết im lặng đứng nhìn. Tôi lại chỗ em, vuốt lại mái tóc rối – Ồ, lại mượt mà vào nếp rồi!

Sau đó tôi kiểm tra một lượt xem em có bị thương ở đâu không.

-Dạo này em hiền nhỉ? Chỉ đánh anh là giỏi. – Tôi nói.

-Là anh tình nguyện thích bị ngược mà, với lại trước giờ em không đánh con gái – Em cười vui vẻ kéo tay tôi – Đi thôi, lát nữa người khác thấy anh ở trong này lại nói anh là biến thái đấy!

Trước khi đi tôi không quên nhìn đám con gái ở phía sau lưng, giọng nói lạnh lùng không hơi ấm .

-Nếu có lần sau, tôi đảm bảo sẽ không thả trượt đâu.

.....

Những bông tuyết báo hiệu mùa giáng sinh cuối cùng cũng đổ bộ lên thành phố, không khí chuẩn bị đón chờ giáng sinh năm nay ảm áp đến lạ thường. Trên những cành cây trụi lá phủ đầy tuyết trắng bông tràn đầy sinh khí bởi nhiều quả cầu xanh đỏ cùng vô vàn những thứ lấp lánh đủ hình dạng được khéo léo móc lên. Dù không biết đã cùng em trải qua biết bao nhiêu mùa giáng sinh nhưng tôi vẫn mong chờ năm nay có điều gì đó khác biệt. Mà không chỉ giáng sinh, còn giao thừa, năm mới, lễ tình nhân ... nghĩ đến còn bao nhiêu niềm vui trước mắt, tôi bất giác cười nhẹ, lấy điện thoại ra gửi cho em một tin nhắn.

[8 giờ, công viên gần nhà.]

[Không đi!]

Tin nhắn được gửi lại rất nhanh, xem ra em vẫn còn giận dỗi. Nguyên nhân à? Vì vài ngày trước đó, em muốn tôi cùng tham gia lễ hội sẽ được tổ chức tại thánh đường gần nhà hai đứa. Nghe nói mỗi đôi tình nhân vào ngày giáng sinh có thể đến đó mua một cây nến trắng, khắc tên mình lên đó, rồi đặt lên bục được trưng ở chính giữa lễ đường. Như vậy cả hai sẽ mãi mãi được hạnh phúc bên nhau. Lúc nghe xong tôi chỉ chọc vào trán rồi bảo em quá mê tín – thế là giận.

[Không gặp không về.]

24-12, âm thanh trong trẻo từ những bài hát giáng sinh vang khắp nẻo đường.

Gần mười một giờ, tôi vẫn kiên nhẫn ngồi trên xích đu đợi. Còn cô gái vô tâm chết tiệt kia đến giờ vẫn chưa đến. Lốp gố phía dưới móng cơ hồ như sắp hóa đá đến nơi.

- Em định không đến thật chắc? – Tôi vừa định rút điện thoại ra gọi thì đã nghe có tiếng nói phía sau.

-Anh bị ngốc à, giờ này còn ngồi đây đợi?

Hừ hừ! Lửa giận phập phùng trong lòng lúc này gặp em chính thức bùng cháy, tôi đi phăm phăm lại chỗ em, hét lên.

-Cái đồ ngốc này. Em chậm chạp quá đó, có biết mấy giờ rồi không?

-Không phải anh bảo mê tính dị đoan sao?

-Em nói gì vậy? Đây là Giáng sinh đầu tiên sau khi hai đứa mình chính thức bên nhau, dù có xảy ra chuyện gì thì Giáng sinh anh muốn cùng trải qua với bạn gái của mình. Đi thôi!

-Đi đâu?

Tôi không trả lời em, chỉ nắm tay em chạy vội về phía thánh đường. Lúc cả hai thở hồng hộc ở cổng nhà thờ thì có vẻ bên trong cũng không đông lắm. Em ngồi thụp trước kệ bán nến mắt rưng rưng nhìn cái bảng “Hết hàng”.

-A Phong...

-Thôi quên đi, ít ra thì em cũng đã đến đây cùng với anh, thế là đã đủ lắm rồi. – Vành mắt em hơi đỏ nhưng miệng vẫn cố mỉm cười nói với tôi.

-Này!

Tôi đưa một cây nến hồng trông mập mập lùn lùn ra trước mắt em, mặt em ngơ ngác nhìn vật trước mắt, lại ngược lên nhìn tôi đầy ngỡ ngàng.

-Làm...sao...?

-Không phải anh đã từng nói muốn mỗi mùa Giáng sinh phải làm em vui vẻ sao? – Tôi hơi lúng túng.

-Miệng thì lúc nào cũng lâu bầu than phiền nhưng nhiệt tình thế? – Em đứng dậy.

-Hừ, thế em có muốn khắc tên lên không đây?

-Có ,có!

Em tỉ mỉ khắc tên của hai chúng tôi lên nền sáp, rồi châm một ngọn lửa ở tim đèn, sau đó đặt lên cái bục đã có rất nhiều nến ở giữa lễ đường. Nhìn vô số đốm lửa đỏ lập lòe nhưng tôi lại thấy ngọn lửa của chúng tôi sao sáng đến thế. Có lẽ tình yêu của em đã củng cố ít nhiều niềm tin của tôi vào những điều mà trước đây tôi tưởng như không thật. Ít nhất đến bây giờ Chúa vẫn nghe lời nguyện cầu của tôi – ước nguyện đó chưa hề thay đổi.

18. Chương 18: Phản Bội

Tác giả: Try Họa

Beta: Hồng Trà

“Anh cố gắng nhìn cuộc đời từ những điều đơn thuần nhất, cố rũ bỏ những gì khiến bản thân mình rơi nước mắt... em muốn như vậy, phải không?”

Tôi đã từng nghĩ hạnh phúc sẽ kéo dài mãi mãi. Ngày ngày cùng em đến trường, cùng tan học, cùng đi đến chỗ làm thêm rồi lại cùng nắm tay về nhà. Cuối tuần sẽ là khoảng thời gian ngọt ngào bên nhau, xem phim, cắm trại cùng đám bạn. Mà cũng phải nói thêm là không biết từ bao giờ Kiến Thanh cùng Bách Thiên Tư đã thành một cặp dính chặt, rồi đến những đêm cả hai nằm ngắm sao, nói ra những câu sến súa hường hơ

mà tôi chưa bao giờ nghĩ rằng có thể phát ra từ miệng em... Tất cả, tất cả những điều đó khiến tôi ngây thơ tin rằng sẽ không bao giờ có chuyện xảy ra cho đến một ngày năm ba, chính xác là khi vừa bước vào học kì hai. Em hẹn tôi ra một chỗ, và những lời của em khi ấy làm trái tim tôi như rơi vào vực thẳm; Em muốn chia tay.

Tôi không hiểu, sự tức giận lẫn bất ngờ làm tôi như phát điên.

-Có phải em bệnh không? Lâu ngày rồi bị động kinh đúng không? _ Tôi nói mà gần như quát, hành động bị cảm xúc chi phối.

Em không cười cũng không còn nhìn tôi nổi câu như trước mà chỉ im lặng, gương mặt bình tĩnh đến vô hồn. Đầu em lắc nhẹ, tóc mềm theo gió xoa tung giữa nền trời, từng chữ khi này được em nhắc lại lần nữa, thật chậm.

-Em không muốn tiếp tục nữa, chúng ta kết thúc ở đây thôi!

Rồi mặc kệ tôi bất động, em xoay người bỏ đi. Ngày đó tôi nhớ mình gần như chết đứng khi nhìn theo bóng lưng em. Tại sao chứ? Chúng tôi đang rất hạnh phúc, tôi cũng chưa bao giờ làm điều gì có lỗi, tại sao em lại tự ý quyết định như thế? Không, em không phải là người như vậy... tôi miễn cưỡng ép bản thân.

Từ hôm đó tôi cũng không còn gặp lại em. Em đăng ký thời khóa biểu khác, chủ động xin nghỉ làm, những buổi tụ tập cuối tuần em đều từ chối mà nếu có đi cũng chỉ ngồi một góc cách xa.

-Con gái giận dữ chắc vài bữa là hết thôi! _ Âu Phi dốc cạn ly rượu vào miệng, quay sang tôi nói.

Âu Phi đã khuyên như vậy và tôi cũng đành nín thở là sự thật, đợi vài ba hôm nữa khi em nguôi ngoai, tôi sẽ đến xin lỗi. Xung quanh ánh đèn nhảy chiếu xanh đỏ nhấp nháy, nhạc từ loa phát ra inh ỏi cùng bóng vũ công uốn éo càng làm tôi cảm thấy mệt mỏi.

-Một ly nữa!

Phục vụ nhanh chóng mang đồ uống. Tôi nâng cái ly có hình hoa tulip lên ngang tầm mắt lắc nhẹ, giữa không gian chập choạng hiện ra vài giọt rượu trượt dài trên thành ly, cũng như tâm trạng của tôi lúc này, trượt ngã cùng cay đắng trong mỗi tình đầu.

Tình cảm đầu đời? Nó là cái chúng tôi luôn mãi miết tìm kiếm và dỗi theo, là tuổi thanh xuân chôn giấu đi biết bao nhiêu ánh mắt, nụ cười và cả sự e dè mới lớn, là những cảm giác mà tôi hay bắt cứ ai đều chỉ có thể trải qua một lần duy nhất trong đời, vĩnh viễn không bao giờ lấy lại được.

Tôi mệt mỏi về nhà, lúc này đã hơn mười hai giờ, một ngày mới lại bắt đầu. Âu Phi lái xe dù cho tôi không hề say, có lẽ nó lo chuyện tình cảm sẽ khiến tôi nghĩ quẩn. Ngồi bên cạnh mặc kệ nó kể chuyện linh tinh, tôi chống tay nhìn ra ngoài ô cửa kính.

-Ê, tao nghe nói Thiên Tư đang thực tập ở một bệnh viện gần đây. Hôm nay nó có ca trực hay mình mua đồ ăn ghé qua thăm đi!

-Sao cũng được!

Tôi chán chường đối tư thế, mắt nhắm nghiền dựa lưng vào ghế. Âu Phi tấp xe vào một quán ăn bên đường, lúc lâu sau nó trở ra, tay cầm vài bọc ni lông trắng linh linh đồ bên trong.

-Gì vậy?

-Mì hoành thánh. Món nổi tiếng ở đây đó, mày không biết à? _ Âu Phi loay hoay xếp bọc đồ ăn ra hàng ghế phía sau.

-Tao thấy mày giống người yêu của nó hơn Kiến Thanh đấy! _ Tôi trêu.

Âu Phi bấu môi đập vào vai tôi một cái đau điếng.

Bệnh viện tên bạn Thiên Tư của tôi đang thực tập là một bệnh viện chuyên về não và khoa nội có tiếng của thành phố. Để được chọn đưa đến đây thực tập thì ngoài việc thành tích học tập trong suốt mấy năm ở trường xuất sắc thì còn phải nói đến quan hệ nữa, và tên đó thì có tất. Hai đứa chúng tôi vào sảnh đợi, ngồi gà gật cùng đồng mì hoành thánh nhìn mọi người qua lại.

-Ê Thụ, A Phong kia!

Tôi đưa mắt nhìn lên và thấy lồng ngực như bị bóp nghẹn, đó chẳng phải là người con gái tôi yêu sao? Đó chẳng phải là thằng bạn thân của tôi sao? Chuyện quái quỷ gì đang xảy ra trước mắt tôi thế này.

Thiên Tư cùng em đang đứng cuối hành lang, khuất sau cái bàn tiếp tân. Thằng bạn đưa tay vén nhẹ tóc mai người con gái trước mặt, còn em thì chỉ nhẹ nhàng đưa tay che mặt, khép nép như muốn giấu đi sự xấu hổ. Hừ! Cổ Trường Phong mà tôi biết có thể có biểu hiện như vậy sao?

Chó má!

Tôi thật sự không muốn nghĩ đâu, không muốn tin đâu nhưng sao cái chuyện nghiệt ngã này lại xảy ra với tôi? Tôi rất muốn tiến lên hỏi em rằng những gì đang thấy chỉ là giả dối? Nhưng tôi lại không có can đảm. Tôi sợ bản thân không thể chịu được khi nghe em xác nhận những thứ đó.

Giật túi ni lông trong tay Âu Phi, tôi ném thẳng xuống sàn hành lang bệnh viện, đồ ăn trong hộp xốp cứ thế văng tung tóe ra sàn, tiếng động không lớn nhưng trong không gian yên tĩnh đã thành công gây sự chú ý cho hai kẻ đang anh anh ta ta nhìn nhau đăm đăm _ trong mắt tôi là vậy. Âu Phi đứng một bên khó xử nhìn qua lại. Lồng ngực phập phồng, tay run rẩy, tôi đưa đôi mắt đầy sự chờ mong về phía em.

Chờ mong một lời giải thích!

Nhưng tôi đã nghĩ quá nhiều, đã quá ngu ngốc khi mong đợi một điều gì đó từ em, giờ đây khi tất cả cùng nhau đối diện, tôi chỉ nhìn thấy sự bối rối như ăn trộm. Tức giận bước đến cuối hành lang, tôi nắm tay em kéo về, không quên liếc nhìn người đàn ông tôi đã xem là bạn.

-Anh không biết từ khi nào mà em với nó lại thân như vậy đấy?

-Buông ... buông ra! _ Em nhấn mặt, ngón tay mảnh mai cố gắng cạy cái siết chặt của tôi.

-Buông? Buông ra để em sà vào lòng nó sao? _ Ngón tay tôi chỉ thẳng vào mặt Bách Thiên tư, giọng nói xa lạ như không phải của bản thân nữa.

-Hàn - Chi - Thụ! Anh nên nhớ chúng ta chia tay rồi! _ Em gằn giọng nói từng chữ.

Câu nói của em như nện một đòn chí mạng vào tim tôi vậy, máu toàn thân sôi trào đau đớn...Tôi có thể cảm thấy mắt mình ngày một cay hơn, lòng cũng xót xa hơn: Kết thúc! Kết thúc thật rồi!

-A Phong! Cậu ...cậu đừng nóng giận như vậy, A Thụ ... _ Âu Phi bên cạnh lên tiếng, nó lo lắng nhìn hai đứa tôi.

-Chúng tớ đã kết thúc rồi! _ Em cắt ngang.

Lời em nói như những đòn tấn công dồn dập vào cơ thể, nó khiến tôi sôi trào không thể kiểm soát. Cánh tay giơ cao, tôi định làm gì đây? Định đánh em sao? Không! Tôi chưa bao giờ muốn tổn thương em cả, cánh tay đang do dự giữa không trung chưa kịp hạ xuống đã nghe nhiều tiếng gọi văng vẳng bên tai.

-A Thụ!

-Chi Thụ!

Tiếng của Âu Phi và Thiên Tư, tôi sực tỉnh. Vừa nguôi giận đã thấy Bách Thiên Tư đứng chắn trước mặt em. Hừ! Cái gì đây? Muốn che chở cho nhau sao? Từ lúc nào tôi lại trở thành nhân vật phản diện ngăn cản tình yêu cao cả thế này. Được lắm! Cánh tay giữa không trung chưa kịp hạ xuống ngay lập tức nắm lại thành quyền. Tôi dùng hết sức, dồn tất cả cảm xúc tích tụ giáng thật mạnh xuống gò má hơi xương xương của thằng bạn mà trong mắt tôi giờ đây chẳng khác gì kẻ thù.

BÓP!

Bách Thiên Tư ngã nhào xuống sàn, khóe môi bật ra chút máu tươi. Em vội vã chạy đến, lấy tay lau nhẹ gương mặt thằng bạn, khóe mắt hơi đỏ, một vài giọt nước mắt chảy ra. Em khóc? Vì tôi đánh hấn mà em khóc sao? Tôi bên em mười năm nhưng em chưa từng rơi lệ vì tôi, vậy mà....

Cổ Trường Phong! Em làm sao ăn nói với Kiến Thanh... với tôi đây?

19. Chương 19 : Mỗi Người Một Tâm Tư

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

.....
Ai cũng nói không biết quý trọng một khi mất rồi sẽ thấy đau. Nhưng tôi lại nhận ra rằng càng trân trọng càng yêu thương thì khi mất rồi... rất rất đau!

.....
Giữa hành lang bệnh viện, chúng tôi đứng đó, người dưới đất, kẻ tức giận. Đáng lẽ ra tất cả đã không diễn ra như thế này, lẽ ra giờ này chúng tôi đã có thể cùng nhau vui vẻ tám chuyện và ăn hoành thánh nóng hổi, nhìn người qua lại mới đúng.

Giọng run lên uất nghẹn, tôi không cam tâm... không cam tâm với kết thúc như vậy. Tình cảm bao năm qua nói cắt đứt dễ dàng như vậy sao? Ánh mắt xao động, tôi biết em hiểu, nhưng thay vì tiếp thêm hi vọng em chỉ cúi đầu nhìn chỗ khác.

Ha ha ha! Hành lang dài trống trải vang lên tiếng cười như xé gan xé họng, một vài y tá khó chịu đưa mắt nhìn. Nhưng tôi không quan tâm, với tôi hiện giờ chỉ còn sự trống rỗng đến đau đớn cõi lòng...

Cười nhưng nước mắt lại chảy, là vui hay buồn? Đôi mắt cứ thế dần nhòe đi giữa màn nước phủ kín, bóng đôi tình nhân phản bội mờ ảo lượn lờ trước mặt càng làm tăng thêm sự chua xót. Trong phút chốc tôi chợt nhận ra niềm tin bao lâu nay đã vỡ tan tụt lúc nào, cái thứ tình yêu theo bên người bấy lâu nay ngỡ thật gần nay đã rời xa, bỏ rơi tôi ở lại.

Ai cũng nói không biết quý trọng một khi mất rồi sẽ thấy đau. Nhưng tôi lại nhận ra rằng càng trân trọng càng yêu thương thì khi mất rồi...

...rất - rất đau.

Tôi không thể ở lại đây thêm giây phút nào nữa.

Trời đêm vắng lặng, sao trên trời rực rỡ cũng không thể làm trái tim tôi hồi sinh, gió thổi nhẹ và cây xào xạc như cùng an ủi. Tôi cứ thế bước đi, đi mãi không biết đến nơi nào. Tình yêu mất khiến lòng tôi đã chết.

Tách , tách, tách.

Mưa bắt đầu rơi, từng hạt mưa chạm vào vai vỡ tung, nhẹ nhàng nhưng cũng đủ khiến nỗi đau đớn trong tâm khảm một lần nữa tràn về. Trời mưa càng lúc càng nặng hạt, chẳng mấy chốc trước mặt tôi chỉ còn là một tấm màn trắng xóa. Bên kia đường, vài người nháo nhác chạy núp dưới mái chõ xe buýt, từng chiếc xe hơi lờ lững phóng vụt qua, hắt văng nước mưa trên mặt đường.

Tôi vẫn rảo bước, mặc kệ nước chảy ròng ròng trên mặt, trên áo, trên toàn bộ cơ thể. Nếu như chất lỏng này có thể làm dịu đi cơn đau nhức nhối, hồi sinh tình yêu khô cạn bên trong thì còn gì hơn thế nữa. Tôi ngẩng đầu hứng trọn, nước chảy dài bên má.

Mưa rồi. Mưa từ cao kia hay từ lòng tôi?

Không biết bản thân cứ thế lang thang dưới mưa bao lâu, chỉ biết khi đứng trước căn nhà mà tôi đã từng hy vọng sẽ là tổ ấm vĩnh viễn với em, thân xác đã rệu rã không còn sinh lực.

Thì ra tình yêu bấy lâu nay của tôi với em nó lại rẻ mạt tầm thường dễ vứt bỏ đến thế. Tôi hận em, hận chính cái yêu thương mà tôi đã nâng niu bấy lâu bỗng chốc trở thành vô nghĩa. Vì cái gì, vì cái gì em lại nhẫn tâm đem tôi ra làm trò đùa, biến tôi thành con chuột trong chiếc lồng quay mặc cho em xoay vần đùa giỡn.

Cuối cùng sau đêm hôm ấy, cuộc sống đầy màu hồng của chúng tôi nhuộm kín nỗi đau.

Yêu thật sâu – kết thúc thật đau!

.....

Ngày hôm nay mọi thứ trong em hoàn toàn sụp đổ, không còn lại gì cả anh à! Một bầu trời đen tối.

Giữa bước đi và dừng lại, có thể chúng ta sẽ cách xa nhau cả một quãng đời.

Buông bỏ tưởng chừng nhẹ nhàng như mây nhưng với tôi lúc này lại tàn nhẫn và khốc liệt như bão tố, nó cuốn sạch hết tất cả những gì quý giá và để lại những thứ vô giá trị, hoặc tệ hơn như tôi - những mảnh vỡ tâm hồn sắc lạnhứa nát tim gan. Những ngày xưa ấy, tôi và anh đã từng là tất cả của nhau, là cuộc sống, hạnh phúc, là nụ cười và có khi là cả nước mắt. Những gì làm anh vui, anh buồn dù nhỏ bé cũng đủ khiến tôi say mê theo người con trai đó, vậy mà giờ đây sau bao năm, những tưởng hạnh phúc nắm chặt trong tay.... lại khiến tôi phải nhìn anh qua cái mặt nạ giả tạo này. Một lớp da lạnh ngắt cứng đờ che khuất tất cả.

Sau này gặp lại, chúng ta có lẽ chỉ hơn người xa lạ một quá khứ. Thời gian luôn có sức mạnh trong việc xóa mờ mọi miền ký ức. Tôi ước đâu đó trên thế gian này tồn tại một loại phép màu thần diệu có thể khiến anh quên đi cái đau đớn tôi để lại, quên đi người con gái đã phản bội mà bỏ rơi anh.

Tí tách.

Trời mưa. Tôi đưa tay hứng những giọt mưa nhỏ bé đang buông mình. Giữa dòng người vội vã, tôi đứng bất động, mọi thứ xung quanh xảy ra như một thước phim quay chậm khiến lòng như trùng xuống cùng cơn mưa. Mưa càng lúc càng lớn. Dòng nước thiên nhiên cứ thế vô tình phủ lên thân hình nhỏ bé của tôi.

Đưa tay lên quệt nước trên gương mặt, tôi lặng người. Trên đôi tay thon gầy này, là mưa.... hay nước mắt?

Ngoài đường rả rích, tiếng còi xe, tiếng động cơ, tiếng người xôn xao, tiếng ếch trâm mình, tiếng tán cây xào xạc và... tiếng thổn thức của người con gái.

Tôi về nhà khi toàn bộ chìm trong im lặng, mẹ và em trai có lẽ đã ngủ say. Chiếc đồng hồ ngủ trên bàn tích tắc đếm thời gian, mưa vẫn cứ thế không ngớt, tôi ngồi bên cửa sổ, hai tay vòng lại ôm lấy đôi chân lác lư nhẹ nhẹ.

Màn đêm thăm thẳm, thỉnh thoảng chớp giật lóe sáng xé tan bầu trời. Tôi cảm thấy cuộc đời mình thời khắc này cũng mịt mù như khung cảnh trước mắt: Hiện tại bất lực và tương lai vô vọng.

Giờ đây khi không còn phải đối diện với người tôi yêu, cái mặt nạ lạnh lẽo kia đã được gỡ xuống. Trong bóng tối dung hòa giữa bên ngoài và trong căn phòng ẩn hiện đôi mắt vô hồn. Tôi không muốn khóc, khóc là yếu đuối.

Nhưng người ơi...

Nếu muốn hãy khóc thật lòng vì trong cuộc đời sẽ có những lúc bạn muốn khóc nhưng cuối cùng lại chỉ có thể nhìn mọi thứ bằng đôi mắt khô cạn này thôi.

Như tôi lúc này.

.....

Đến bây giờ, sau hơn hai mươi năm lăn lộn trên cuộc đời, hình như từng tế bào trong con người tôi mới bình tĩnh để cảm nhận rõ ràng hơn những dư chấn, khổ đau và cả nước mắt của anh, để thấy nỗi đau của anh cũng là của tôi.

Một ngày khác, khi cây hoa tử đằng trước trường rơi lá tả tơi, tôi chậm chậm đi giữa hành lang, nhớ lại trọn vẹn những cảm giác của mười năm về trước. Có vài cơn gió nhẹ lùa vào mái tóc dài hơi gọn, tôi đi vào lớp học của mình, nhìn bức tranh còn dang dở, ở giữa lớp ông thầy già khó tính của chúng tôi vẫn chưa thôi làm khó học sinh. Với đôi mắt dường như chưa từng tỏ ra mệt mỏi, tôi đeo lên mình sự vui vẻ, nói cười sống động. Nhưng nếu ai tinh ý sẽ nhận ra ngay những gì tôi đang thể hiện đã không còn chân thật, tôi của ngày xưa đang dần mất...

Lần nữa tôi gặp lại anh là khi đi ngang qua hành lang thư viện, phía cuối hành lang anh đang đóng vai cùng một cô gái. Người con gái đó có mái tóc ngắn cũn cỡn, mặc quần jean rách cách điệu cùng một cái áo sơ

mi sọc caro trông rất cá tính. Tôi có thể thấy sự sống sôi nổi nhanh chóng được thay bằng oán hận trong mắt anh. Điện thoại nhẹ rung khi chúng tôi gần lướt qua nhau.

-Gì vậy Thiên Tư?

-Mình đã nhờ được rồi, chiều mình qua đón cậu đi.

-OK. Buổi chiều gặp.

Tôi bỏ điện thoại vào túi. Đầu bên kia anh cười to, đôi tay khoác qua vai cô gái, cả hai nhìn tôi, mắt vương ý cười. Chỉ có sự im lặng cùng cơn thất nhẹ ở ngực tôi, đau quá!

Kết thúc tiết học ngày hôm đó, tôi thấy Bách Thiên Tư đã đến từ lúc nào, cậu ta dựa lưng vào chiếc xe bóng loáng đằng sau, chân vịn vào đám lá khô bên đường.

-Cậu ổn chứ?_ Thiên Tư quan sát tôi một chút rồi mở cửa xe.

Tôi chưa kịp trả lời thì hình như cậu bạn đối diện đang ngẩng đầu nhìn cái gì đó, ánh mắt cậu ta xuyên thẳng về phía sau. Tôi hơi ngạc nhiên xoay mình, và lúc đó... tôi thấy anh.

Anh đứng đó, giữa dòng người di chuyển, thất vọng và đau đớn.

20. Chương 20: Ai Mới Là Người Bị Tổn Thương?

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

.....

Một cuộc chia ly cực kỳ bi lụy không phải ồn ào cãi vã, không phải động chân động tay ... Cũng không phải là tình yêu đã thay đổi, hay hai bên không thể hợp nhau ! Sự chia tay cực bi thảm là cả hai bên cùng câm lặng ở trong Lòng!

.....

Em nhìn thấy nhưng vẫn dứt khoát lên xe. Tôi nhìn theo cho đến khi chiếc xe chỉ còn là một chấm đen nhỏ mất hút cuối con đường rồi giật mình sức tỉnh. Tôi đang mong chờ gì, chờ một người con gái đã bỏ tôi để theo thằng bạn thân của mình sao? Nực cười, thậm chí em còn không cho tôi cái quyền được biết lý do chia tay kia nữa. Không hợp? Chán nản? Người ta nói không sai mà, yêu thì không cần lý do chứ chia tay thì bao nhiêu lý do cho đủ.

-A Thụ cho em đi quá giang về với!

Tôi nhìn Kỳ Lam, đây là cô “ Bạn gái ” mới trên danh nghĩa của tôi, cô gái ấy học dưới tôi một khóa, cũng theo nhiếp ảnh, khá hoạt bát và thẳng tính. Thế nên mới có chuyện một ngày đẹp trời , cô ấy đến thẳng lớp để tỏ tình với tôi. Nếu như trước đây chắc chắn Kỳ Lam sẽ nhận được một lời từ chối kèm với một bộ mặt băng lãnh ngàn năm như một, nhưng không hiểu sao hôm đó tôi lại đồng ý, chấp nhận bắt đầu một mối quan hệ với Lam.

Tôi không biết bản thân mình muốn trả thù em, cho em thấy rằng em đã bỏ qua một thằng con trai tốt như thế nào hay chỉ đơn giản là khóa lấp sự trống trải tận sâu bên trong. Tôi không biết và cũng không muốn biết.

-Anh có công chuyện, không đưa em về được.

Nói xong tôi chỉ thoáng thấy sự thất vọng trên gương mặt xinh đẹp và đôi mắt cười của cô. Em cũng có một đôi mắt hay cười như thế, nhưng giờ nó đã không còn hướng về phía tôi nữa rồi. Tôi lên xe, rồ ga và phóng đi mất.

Tôi đã dành hơn mười năm để yêu một người, mười năm để vun đắp tình cảm với một người, con người ta trong cuộc đời này được bao nhiêu cái mười năm đây? Tình yêu đó với tôi đã không thể cùng nắm tay em đi đến phía cuối đường thì hết thấy là ai cũng không còn quan trọng nữa. Sẽ có người nói tôi tàn nhẫn, tôi

vô tâm, hồ hững ... nhưng tình yêu đó với tôi đã cắm rễ quá sâu trong lòng, nó trở thành một loại cảm giác nhạy cảm khiến tôi bất chấp bằng hết hành động tổn thương người khác chỉ để níu giữ chút hình bóng của em.

Những ngày sau đó tôi cứ thế đắm chìm trong các cuộc ăn chơi trụy lạc. Tôi không đến trường thường xuyên nữa, chiếc máy ảnh đen đất tiền cũng bị bỏ xó một bên. Đêm xuống tôi vui mình trong những điệu nhạc điên cuồng cùng một đám bạn mới, ban ngày say mê cùng rượu bia để rồi nằm bẹp trên giường như xác chết. Đường như chỉ có như vậy mới khiến cơ thể này mệt mỏi để ý thức thôi nghĩ về em. Nhưng khi rượu cạn tiệc tan, tôi lại vô thức quay vòng trong sự dối lừa bèn bề của chính bản thân mình.

Tôi đã từng nghĩ như vậy cho đến hết đời hay nói đúng hơn là cho đến hết thời gian để tôi quên đi em. Cứ thế phải tay rũ bỏ hết hơi ấm còn vương, cứ thế quay lưng phó mặc và thôi không gọi tên em trong tiềm thức. Ấy thế mà guồng quay của định mệnh lại một lần nữa lần tròn đầy nghiêng qua cơ thể cùng tình yêu còn sót lại của tôi lúc đó.

.....

-Cậu thật sự cứ vậy mà chia tay?

Tôi không trả lời câu hỏi của Thiên Tư, chỉ lặng lẽ nhìn ra bên ngoài kính xe, cây cùng những cửa hàng ven đường cứ thế lướt qua tầm mắt, nhanh đến nỗi làm tôi sợ hãi: Chúng tôi chắc cũng như thế?

Chiếc xe bóng loáng của Thiên Tư dừng lại, là một chỗ khiến tôi có dự cảm không lành. Tay bắt giác run lên, tôi cố gắng nắm chặt dây đeo giỏ xách đang bắt chéo trước ngực mình, sợi dây bị dần xuống ép sát ngực, siết chặt luôn lo sợ của tôi. Thiên Tư bên cạnh nắm vai bóp nhẹ như trấn an.

-Vào thôi, sẽ không có chuyện gì đâu.

Tôi hít một hơi thật sâu, gật đầu với cậu, lòng biết chắc chắn cậu ấy cũng lo lắng không kém. Thiên Tư giúp tôi làm một số giấy tờ cần thiết, rồi đến cạnh vị bác sĩ già thảo luận điều gì đó. Một lúc sau có một cô gái trên người mặc một chiếc đầm trắng liền thân, đầu tóc gọn gàng lại chào hỏi và dẫn tôi vào một căn phòng nồng nặc mùi thuốc khử trùng cùng rất nhiều máy móc. Đầu óc tôi lúc này cũng trắng xóa như hòa vào màu trắng của căn phòng nhuộm đầy mùi lạnh lẽo hăng hắc. Họ kiểm tra mắt tôi, đặt tôi lên chiếc giường sắt lạnh rồi đẩy vào một cỗ máy khổng lồ rồi sau đó còn rất nhiều... rất nhiều những xét nghiệm kỳ quặc mà tôi thậm chí không thể nhớ rõ.

Những tấm phim đen trắng treo chi chít trên bảng đèn, không phải thứ người thường như tôi có thể hiểu được, nhưng người đàn ông già gương mặt phúc hậu, trên người mặc một cái áo bluse trắng sau khi xem tỉ mỉ từng tấm phim lại cau mày. Thiên Tư thấy vậy nóng vội hỏi.

-Thế nào ạ?

Người bác sĩ già không trả lời, ông chỉ lặng lẽ thở dài rồi đưa vài tấm phim cho cậu. Bách Thiên Tư ngẩng người nhìn ông rồi dùng hai tay nhận lấy tấm phim, gương mặt dần thay đổi. Thấy tôi có vẻ bồn chồn, không đợi câu hỏi kế tiếp, vị bác sĩ nói.

-Kết quả kiểm tra cho thấy, trong não cô ấy có khối u.

Có khối u? Tôi lẩm nhẩm và khó hiểu nhìn ông cùng Thiên Tư. Đường như nhận thấy sự thắc mắc trong tôi, ông bác sĩ già đẩy nhẹ gọng kính rồi cầm một cây bút chỉ vào tấm phim.

-Khối u ở đây, nó đang nằm chặn lên dây thần kinh giác mạc, từ từ sẽ khiến thị giác không còn nữa.

-Có thể phẫu thuật không ạ?__ Bách Thiên Tư bỏ tập phim xuống, nhìn người đàn ông đang giải thích cho tôi hỏi.

-Có thể. Nhưng trước hết phải phẫu thuật loại bỏ khối u trước khi nó di căn sang chỗ khác. Cháu biết đấy Thiên Tư, trong những trường hợp như thế này, đụng chạm ở những dây thần kinh nhạy cảm khó tránh...

-Tổn thương rất nặng đến giác mạc.__ Thiên Tư tiếp lời, như hỏi mà cũng như khẳng định.

-Tổn thương giác mạc? Sẽ bị mù sao?

Câu hỏi của tôi hoàn toàn không nhận được lời đáp, cả hai đều trầm mặc im lặng. Đến lúc đã ngồi trong xe, bầu không khí ấy vẫn luẩn quẩn quanh chúng tôi. Bách Thiên Tư đưa tôi đến trước cổng nhà, cậu ấy an ủi tôi rằng vì khối u được phát hiện sớm nên chỉ cần phẫu thuật sớm thì tỷ lệ thành công sẽ rất cao. Mắt không nhìn rõ thì sao, mù thì sao chỉ cần được sống là hạnh phúc rồi.

Tôi cười, đúng vậy: Chỉ cần được sống, được bên những người mình yêu thương là hạnh phúc lắm rồi...

-Bách – Thiên – Tư!

Khi tôi vừa định xoay lưng bước vào nhà thì một giọng con gái quen thuộc phá lên. Kiến Thanh với gương mặt phần nộ thay thế vẻ điềm tĩnh thường ngày đứng đó, trong mắt cô ngoài sự tức giận còn có cả vẻ khó tin, cả một thứ quen thuộc mà tôi biết bạn mình đang nghĩ, đó chính là sự phản bội. Kiến Thanh tiến lại gần, nhìn Thiên Tư rồi tôi.

-Có thể giải thích với mình không?

Kiến Thanh, mình rất muốn nói hãy tin mình, mình tuyệt đối không muốn tổn thương đến tình cảm của cậu, không bao giờ muốn cậu phải thấy những điều đau lòng này, nhưng mình không thể. Xin cậu, một thời gian nữa thôi mình sẽ trả Thiên Tư về cho cậu. Mình xin lỗi – mình xin lỗi!

Lời muốn nói như bật ra khỏi môi nhưng đều bị tôi nuốt nghẹn trở lại. Tôi không trả lời, cũng không dám nhìn thẳng vào mặt cô bạn thân của mình, chỉ ôm tập sơ mi chứa phim cũng như bệnh án của mình dợm bước bỏ chạy. Kiến Thanh có lẽ biết tôi sẽ trốn tránh cô ấy, nhanh như chớp cánh tay tôi bị cô bạn nắm chặt.

-Sao cậu lại đối xử với mình như vậy? Mình tin tưởng cậu biết bao nhiêu, không phải cậu đã có Chi Thụ rồi à? vì sao chứ? Vì sao hai người lại đối xử với mình như vậy?

Kiến Thanh vừa khóc vừa không ngừng xô đẩy tôi, chiếc áo tôi mặc trở nên xộc xệch. Bách Thiên Tư thấy thế vội đứng chắn phía trước, tôi đứng im, tiếng khóc và giọt nước mắt của một trong những người tôi yêu quý làm tôi... mệt mỏi.

Mệt mỏi như muốn buông xuôi tất cả.

Trong tình cảnh hỗn độn không biết giấy tờ trên tay tôi trôi tuột xuống từ lúc nào, những tấm phim đen trắng xả tung trên nền đất, nhìn chói mắt đến gai người.

-Trường Phong... cậu... _ Kiến Thanh nhìn vật nằm trên đất.

21. Chương 21: Chút Gì Đó Gọi Là... Đau Lòng!

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

.....

Cuộc đời có những con người mặc dù rất nhỏ - rất nhỏ thôi, song lại có thể để lại cho ta buồn đau rất lớn... Phong à, lỗ hổng tim anh cũng như thế, không thể vá được. Em nói xem, anh phải làm sao đây?

.....

-Xem phim? Sao tự nhiên lại rủ cả đám đi xem phim?

-Làm sao tao biết, Kiến Thanh muốn sinh nhật lần này cả đám đi xem phim. Nó nói đặt vé hết rồi.

Tôi trầm tư, cũng không thắc mắc gì nữa. Như mọi lần kể từ cái ngày em bỏ tôi, rượu không biết từ lúc nào đã trở thành một phần không thể thiếu trong cuộc sống. Lúc này, ly rượu đang bị tôi lắc qua lại muốn sủi bọt, chất lỏng màu nâu sẫm sánh phía trong mời gọi, tôi chán nản nhắm mắt nuốt một hơi.

Rượu đắng nhưng lòng còn đắng hơn.

Vài ngày sau chúng tôi gặp nhau. Trong bầu không khí lạnh lạnh náo nhiệt đầy mùi bắp rang bơ, tôi thấy Thiên Tư đưa em đến, cả hai đi sát bên nhau. Xa xa, Kiến Thanh lững thững theo sau, gương mặt không vui cũng không buồn.

Tôi nheo mắt nhìn theo, như thể muốn tìm một sự khác biệt dù nhỏ nhất giữa ba con người đó. Và khi tất cả đã thu gọn trong tầm mắt, tôi chợt nhận ra gương mặt em từ lúc nào đã có thêm một vật.

Thấy cả đám chú ý đến mình, em vui vẻ lấy tay đẩy gọng kính, bắt chước mấy nhân vật trong phim.

-Mắt mình dạo này không tốt nên phải đeo kính. Sao hả? Nhìn trí thức đúng không? _ Cái kính gọng nâu làm mắt em đã to nay còn to hơn.

-Không. Nhìn cứ dần dần thế nào ấy! _Vu Nhuệ nhận xét một cách nghiêm túc.

-Cậu dần thì có!

Em đứng trước mọi người, quần áo thanh nhả, giày bệt đơn giản cùng cặp kính tròn tròn tỏ vẻ hồn dỗi. Nhìn dáng vẻ đó, tự nhiên tôi cảm thấy có một sự lạc lõng dâng lên trong lòng. Từ lúc nào tôi và em lại xa cách đến thế, cùng đứng một nơi mà như cách xa muôn trùng.

Kiến Thanh bước lên phía trước, rút từ trong túi ra một xấp vé đã đặt từ trước rồi phát cho từng người, khi đến lượt tôi cậu ấy hơi lung túng, ngập ngừng như còn điều gì đó muốn nói. Tôi tự hỏi không biết Kiến Thanh có nhận ra có sự bất thường giữa em và Thiên Tư chưa. À phải rồi, qua thái độ lúc cả ba vừa đến thì chắc chắn cậu ấy biết, nhưng tại sao bên ngoài vẫn bình tĩnh như thế? Phải chăng do quá yêu nên bạn tôi đã mù quáng tha thứ cho họ?

Tôi thật sự không hiểu.

Chuyện tiếp theo lại càng kì lạ hơn, Kiến Thanh đưa cái ghế trống bên cạnh em cho tôi. Điều đáng nói là chỗ ngồi ấy của chúng tôi hoàn toàn tách biệt với đám còn lại, tôi toan đứng lên nói đổi chỗ thì một cảm giác kì lạ ập đến, làm mu bàn tay tôi co giật. Hành động và ánh mắt của em như muốn nói rằng, em muốn tôi ngồi ở đây, kế bên em. Nhìn người con gái trước mặt, tôi thở dài. Dù cho còn yêu hay đã chia tay, trước đây hay bây giờ, tôi chưa bao giờ từ chối em.

Ánh đèn dần tắt, màn hình lớn phía trước bắt đầu các chuỗi hình ảnh dồn dập, âm thanh bốn bề vang vọng. Thời gian cứ thế trôi qua, tôi không thể nhớ nổi nội dung bộ phim là gì vì bàn tay đang tựa vào không ngừng run rẩy. Tôi quay sang, vô tình nhận ra gương mặt em đã nhòe đi giữa hai hàng nước mắt. Đau – trái tim tôi thầm nói.

Không hiểu sao, trong bóng tối rạp chiếu phim, khi không còn sự chú ý của đám bạn, không còn nhìn thấy cái mặt nạ phản bội, tôi vô thức siết chặt, đem những ngón tay nhỏ nhắn của em bao lại như muốn an ủi vỗ về. Trường Phong của tôi là như thế, luôn vui vẻ, đầy sức sống đương đầu với mọi thứ, nhưng lại là cô gái rất dễ xúc động trước những cảnh buồn mà chính em cũng biết nó chỉ là phim thôi.

-Sao có nước mắt thế kia? Có gì đâu mà phải khóc? _ Tôi trêu, khoe miệng cong cong.

-Phim buồn quá! Anh không thấy thế sao.

Em không nhìn tôi, mắt vẫn cứ dán vào màn hình, tiếng nói cùng tiếng nắc nắn xen. Bộ phim với tôi thật ủy mị và nhảm chán. Không nhìn em nữa, tôi dựa lưng vào ghế, chân vắt qua thờ ơ đáp.

-Như thế có gì mà buồn. Nếu còn yêu, chết đi rồi vẫn sẽ gặp nhau trên thiên đường... hoặc dưới địa ngục, còn đỡ hơn là còn sống mà không thể bên nhau.

-Anh nghĩ như vậy sao?

Em quay qua, gương mặt vẫn đầm đìa. Tôi chỉ biết chán nản nghĩ sao con gái lại nhiều nước mắt đến thế.

Nhiều năm về sau, khi nhớ lại, chuyện ở rạp phim hôm đó gần như là một trong những hồi ức gây ám ảnh nhất cuộc đời tôi. Ở không gian tối tăm, giữa ánh sáng chớp tắt của màn hình khổng lồ, người con gái suốt đời tôi yêu cứ lặng lẽ khóc.

.....

Tôi biết anh đang quan sát mình. Anh có thắc mắc, có hoài nghi vì sao tôi đeo kính không? Anh sẽ không nhận ra gì chứ? Tôi sợ nhưng Kiến Thanh nhanh chóng đến bên trấn an, giúp tôi đeo lên cái mặt cười vui vẻ thường nhật.

Khi ngồi cạnh nhau trong phòng chiếu, tôi đã thả lỏng muốn ra sao thì ra. Nhưng khi nhìn thấy anh đứng dậy muốn đổi chỗ, tôi lại không thể kiềm chế được. Đôi tay như có phản xạ. Làm ơn! Xin cho tôi được ích kỷ thêm một lần nữa, được thêm một chút hơi ấm từ nơi anh, từ bàn tay anh. Vì biết đâu sau này, chúng sẽ mãi mãi rời xa không còn thuộc về tôi nữa.

Kiến Thanh tại sao lại chọn một bộ phim buồn như thế này chứ? Những gì trước mặt khiến nước mắt cứ nhẹ nhàng tuôn ra. Trước đây không ít lần tôi và anh xem những bộ phim có kết thúc buồn và nội dung bị thương như vậy, tôi luôn khóc còn anh thì luôn cười. Anh cười vì nước mắt của tôi, tôi tức giận vì chúng “vô lý” như anh nói. Sau đó hai đứa sẽ cãi nhau, đẩy qua lại rồi cuối cùng kết thúc bằng cái ôm thật chặt từ anh với lời an ủi rằng chết chưa hẳn là hết, nếu mình sống tốt thì sẽ được cùng nắm tay nhau lên thiên đường, còn không thì cùng xuống địa ngục cũng được. Luôn luôn là vậy.

Tôi muốn lau những giọt nước mắt cứ rơi không ngừng nghỉ, mọi thứ nhòe đi khiến tôi khó chịu. Nhưng khi chuẩn bị buông tay thì anh lại giữ chặt nó lại, cứ thế đến hết bộ phim. Và khi ấy không hiểu sao tôi đã khóc, khóc với tất cả nỗi đau tình yêu hơn mười năm qua cộng lại.

Đêm hôm đó, anh được Kiến Thanh nhờ đưa tôi về. Ngồi sau chiếc xe mô-tô màu xanh đen bóng bẩy được chăm chút cẩn thận với tiếng máy xe rền rĩ xả ra không ngừng, tôi hơi nghiêng về phía trước, lồng ngực áp vào lưng anh, đôi tay nhỏ bé dưới sức gió ôm vòng lấy cơ thể anh. Qua vài lần vãi, tôi vẫn có thể cảm thấy người phía trước dường như sự chấn động, dù nhỏ nhưng không dễ gì che giấu.

Lạnh quá, gió bên tai không ngừng vụt qua. Tôi bất giác cúi đầu tựa lên vai anh tìm hơi ấm, mái tóc đen dưới mũ bảo hiểm hơi bung ra làm vài lọn bay loạn trong không khí.

Nhắm mắt mặc kệ tất cả. Nền trời đêm nhuộm màu bí ẩn, đô thị phồn hoa dần bị bỏ lại phía sau, anh đang hướng về ngoại ô thành phố. Cuối cùng, chúng tôi dừng lại trên một ngọn đồi cao mà ở đó, có thể nhìn thấy nơi xa hoa chúng tôi mới rời khỏi. Anh khóa xe cầm theo ít thức ăn mà chúng tôi đã mua ở tiệm tạp hóa ven đường rồi nắm tay tôi đi lên đỉnh đồi.

Tôi và anh cứ thế đứng bên nhau trong im lặng, chẳng ai nói với ai một câu nào như tôn trọng khoảng lặng hiếm hoi của người kia cũng như của chính mình. Tôi cũng chẳng hỏi tại sao anh đến đây, mọi thứ với tôi giờ mông lung quá. Chỉ có sự tồn tại của anh bên cạnh lúc này mới làm tôi cảm thấy yên ổn phần nào. Không biết có ai giống tôi không, nhưng đôi lúc hạnh phúc dài, nỗi đau cũng như thế mà dài theo.

-Tại sao lại chia tay? Lý do chia tay là gì? Anh cứ hỏi đi, em sẽ trả lời.

Tách.

Anh đưa tôi lon cà phê đóng hộp mới được mở, thứ nước nâu đen bên trong hơi tràn ra. Đây là loại nước ưa thích của tôi trước giờ. Anh vẫn nhớ.

-Dạo này uống bia nữa cơ đấy! Chia tay với em làm anh đau lòng lắm nhỉ? __ Tôi nhìn anh ngửa cổ uống bia.

Im lặng hồi lâu, anh nói:

-Anh không quan tâm.

22. Chương 22: Hạnh Phúc Đông Đêm Từng Ngày

Tác giả: TryHòa

Beta: Hồng Trà

.....
“Nếu có thể, anh nguyện nắm tay em cùng đi qua năm tháng... nhưng thật đáng tiếc, đến cuối cùng cũng không thể bên nhau.

Càng hạnh phúc thì khi tổn thương dừng chân sẽ càng khổ đau!

Buông tay chẳng đành.

Níu kéo chẳng được.

Em thật sự không còn gì luyến tiếc nữa sao?”

.....
Tôi quả thật rất muốn hỏi em rằng vì sao lại muốn rời xa tôi? Vì sao hôm nay em lại như vậy? Nhưng mọi thứ lúc này lại không còn quan trọng nữa. Tôi nốc một hộp bia rồi cười, một nụ cười mà chính bản thân tôi cũng cảm thấy thỏa mãn.

-Anh không quan tâm.

Em nhìn, phía sau cặp kính mỏng kia là đôi mắt to tròn lấp lánh như sao trời. Gương mặt tôi dưới ánh trăng khi ẩn khi hiện trên tròng kính trông quá dị đến kì lạ. Tôi không quan tâm, vì tôi vốn dĩ không để ý đến vật trên gương mặt em, cái tôi muốn chính là đôi mắt kia, đôi mắt mà tôi biết trong đó vẫn còn lưu lại chút hình bóng bản thân.

Tôi đưa tay vò nhẹ lên má người con gái bên cạnh, lớp da đỏ đang dần đỏ lên dưới khí trời se lạnh rồi nhẹ nhàng cầm lấy một bàn tay của em cho vào túi áo khoác, đầu hướng về khoảng không lập lờ những đốm tròn của ánh đèn nhiều màu sắc.

-Anh không quan tâm đâu. Anh biết trong lòng em có anh, như vậy là đủ rồi! _ Giọng nói từ tốn hiền nhiên.

Mặc dù không nhìn nhưng tôi biết em đang chăm chú nghe. Im lặng, rồi bất chợt em nhẹ nhàng tựa đầu vào vai tôi, mái tóc mềm mại chạm vào da, vài sợi tóc mang hương thơm theo gió va vào sống mũi. Hơi ấm của em lại một lần nữa thuộc về tôi.

-Thật sự không buông tay được mà. Nhưng anh phải hứa, nếu sau này cần phải chia tay thì anh không được như bây giờ đâu nhé.

-Không như bây giờ là sao? _ Tôi ngớ ra hỏi ngược lại em.

-Không được bia rượu nè, không được làm mình ốm nhom như bây giờ. Xem này, vai toàn xương dựa chả thoải mái tí nào. Làm sao người bạn gái sau này của anh có thể dựa vào đây? _ Em bắt đầu bướng.

-Em đừng nói linh tinh nữa. Tim này, vai này, xe này, tất cả mọi thứ của anh này chỉ để dành cho em thôi. Không có bạn gái sau này._ Tôi giận dỗi nói.

-Làm sao biết được chứ, lỡ sau này anh gặp được người mình yêu thật sự...

-Tào lao!

Tôi cắt ngang. Lỡ như, lỡ như cái gì? Nếu yêu được người khác thì đã chẳng ngồi bên em lúc này, đã chẳng vì chấp niệm trong lòng này mà không ngừng tổn thương mình và người khác. Có lẽ sau này tôi sẽ phải trả giá nhưng giờ thì bất chấp... chỉ cần được bên em.

Tôi im lặng ôm em, mọi thứ xung quanh nhẹ bẫng, cơ thể lâng lâng như được giải thoát duy chỉ có em là trần trở với tiếng nấc đan xen thở dài.

-Ngày mai chúng ta lại hẹn hò đi!

-Em muốn đi đâu?

-Khu vui chơi, em muốn ngồi vòng quay ngựa gỗ, cả tàu lượn nữa.

-Em có nhớ nhắu nữa đâu mà đến nơi đó. Con nít chết đi được, đổi chỗ khác đi!

-Không. Em muốn đến đó cơ.

Thái độ cương quyết của em làm tôi chịu thua. Hình như bên nhau ngần ấy năm, chưa bao giờ tôi có thể từ chối em, biết đâu mai sau tôi lại trở thành osin của vợ cũng nên.

Được rồi. Khu vui chơi thì khu vui chơi. Chúng tôi dù sao cũng không quá già nhỉ? Miễn cưỡng chắc vẫn chấp nhận được.

..... Truyện được đăng duy nhất tại

Màn đêm bao trùm lên cả anh và tôi, càng làm sự héo hắt, đau thương trong lòng tôi nổi sóng. Dòng ký ức trong tôi ủa về: Chúng tôi đã từng tựa vai nhau ngồi dưới trời đêm như vậy không biết bao nhiêu lần, trên bờ biển, trên sân thượng, giữa miền quê lộng gió, hay khi cả hai cùng đi phượt trên con đường cao tốc giữa đêm, xe cán thứ gì đó làm anh lạc tay lái khiến hai đứa xém nữa bay vào bụi gai bên đường. Rồi những giây phút ngồi nghỉ dọc chuyến đi, không có gì làm lại bày ra đủ thứ trò nghịch ngợm.

Tôi khép người rúc đầu vào vai anh, lời muốn nói lơ lửng kẹt lại trong cổ họng, những gì định nói khiến tôi lo lắng, sợ hãi. Nếu giờ đây tôi biến mất, liệu anh sẽ cảm thấy thế nào? Sự đau đớn để lại có dễ hàn gắn để rồi trở thành hồi ức xưa cũ trong anh không?

Tôi chợt muốn đổi mới, muốn đến một nơi mà đáng lẽ chúng tôi đã phải đi từ nhiều năm về trước: Khu vui chơi.

Tôi biết anh không thích đâu. Với anh những nơi đó là vô bổ, tốn thời gian và sức lực. Anh là vậy, ghét những nơi chen chúc quá nhiều người, nhiều lúc tôi còn trộm nghĩ có khi người tôi yêu mắc bệnh sợ đám đông nữa kia.

Không biết tương lai sẽ thế nào, nhưng tôi chỉ có thể vui vẻ bước tiếp những ngày tháng tiếp theo đầy ngăn ngủi, thay vì tuyệt vọng đón nhận nó, tôi sẽ trân trọng thời gian được ở bên cạnh những người mình yêu thương.

Chúng tôi ngồi bên nhau độ hơn mười phút thì anh đưa tôi về nhà. Tôi bỏ dép lên kệ, nhón chân trở về căn phòng của mình một cách nhẹ nhàng nhất có thể để tránh làm mẹ và em trai thức giấc. Dạo gần đây không hiểu sao tôi thích yên tĩnh, những khi có thể tôi lại về phòng nằm cuộn mình làm con mèo lười trên giường, cứ thế thần thờ nhìn ra cửa sổ. Và có khi để tăng thêm cảm xúc, tôi lại mở cái đĩa nhạc yêu thích của mình lên thưởng thức, không cần liếc nhìn danh sách cũng biết đó là “Nước mắt”

Nếu như thanh xuân này có thể kéo dài mãi, thì em ước nó sẽ không bao giờ thay đổi. Biết bao mộng ước được dệt thành những cảnh tượng thật đẹp đẽ, thế mà bỗng chốc lại vỡ tan theo mây khói. Yêu anh với em là điều hạnh phúc nhất, nhưng lúc này nó cũng khiến trái tim em đau đớn nhiều nhất. Cay đắng – ngọt ngào, tình yêu của chúng ta đều có. Anh mãi mãi sẽ không hiểu được đâu...

Khóc.

Nước mắt lúc này là tất cả sự trải nghiệm của em, là dư vị của sự trưởng thành. Em đã cố kìm nén nước mắt để anh không nhìn thấy. Em đang cố thay đổi cảm giác cô đơn của mình. Trước đây em chưa từng thấy, thì ra trong nụ cười của em còn có những giọt nước mắt.

Nước mắt tôi lặng lẽ lăn dài trong đêm tối tĩnh mịch, có cảm giác đâu đó biến mất trong trái tim. Cứ nằm như thế, lòng rã rời, mắt mỏi nhừ, với những lời tâm tình từ giọng ca trầm ấm của Trương Học Hữu từ từ kéo tôi vào giấc ngủ lúc nào không hay...

Khi tôi tỉnh dậy, trời bên ngoài vẫn còn chập choạng, không khí ẩm mây mù, kính cửa sổ vẫn còn đọng lại vài hạt sương. Ánh sáng không đủ khiến tôi có cảm giác mắt mình có một tấm màn nhờ nhờ phủ kín. Khó chịu, tôi vội vã đưa tay lên sờ tìm cặp kính.

Tôi ghét cay ghét đắng cái cảm giác chói với không rõ ràng này. Sẽ phải làm gì nếu như một ngày kia sẽ chỉ còn là màn đêm trước mắt?

-A Phong, A Phong! Con có hẹn với A Thụ à, thằng bé đang đợi ở dưới kia. _ Mẹ tôi gọi với lên từ đâu đó dưới nhà.

-Vâng. Con xuống ngay!

Tôi trả lời rồi đá tung chăn, lật đật chạy vào nhà vệ sinh. Sau đó lại mất hơn mười lăm phút để chọn một cái váy hoa chấm bi màu hồng nhạt, cổ vuông có đính nơ trắng, tay phồng trông vô cùng nữ tính, rất khác với tôi ngày thường. Mái tóc dài được tôi buông xõa ngang lưng, ngẩng ngía bản thân phản chiếu qua gương, tôi nở một nụ cười nhẹ rồi chạy xuống dưới nhà.

-Wow, hôm nay có bão rồi!

Thằng em trai tôi vừa gặm bánh mì vừa nói, thịt trong hai lát bánh của nó lơ lửng như sắp rơi ra ngoài. Tôi không trả lời, liếc nó một cái đầy danh đá rồi quay sang cười với anh. Thấy tôi ăn mặc như vậy, anh hơi ngạc nhiên rồi rất nhanh chóng bình thường trở lại, tuy nhiên vẫn còn vẻ gì đó đầy tâm sự. Tôi kéo tay anh, nói vài lời với mẹ rồi xỏ đôi giày cao tầm năm phân ra khỏi nhà.

Ra khỏi nhà nhìn con xe đua bóng loáng của anh, tôi mới hiểu gương mặt mang đầy tâm sự của anh là biểu thị cái gì. Tôi gãi gãi mũi cười gượng.

-Ngồi làm sao đây?

Anh đưa mũ bảo hiểm cho tôi, cười đều nói.

-Ngồi bình thường thôi, dù sao không phải có quần đùi phía trong rồi sao?

-Anh muốn chết?

Tôi gơ nắm đấm lên, anh khoái chí cười to rồi kéo tôi lên xe. Tiếng máy xe đua thể thao cứ thế vang vọng khắp con phố, một vài người trong nhà thò đầu ra cau có nhìn hai đứa.

Những ngày như vậy, tôi còn có thể tận hưởng bao lâu nữa đây?

23. Chương 23: Công Em Đi Hết Cuộc Đời

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

24. Chương 24: Chờ

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

.....

“Cố Trường Phong! Sao em lại có thể bỏ lại tất cả những mộng đẹp của anh ở đây chứ?”

-Này A Phong. Em như thế này là sao hả? Điện thoại không thèm nghe, tin nhắn không trả lời. Anh đợi gần ba tiếng rồi đấy!_ Tôi hậm hực nói.

-Sao?

-Sao cái gì? Em có đến nhanh không thì bảo?_ Chờ em đã lâu, lúc này nghe giọng em không có gì là hối lỗi, lại còn cố chấp khiến tôi thêm tức giận.

-Anh đợi mà không thấy em đến thì phải về chứ, còn ngồi đợi làm gì?

-Phải đợi chứ. Hôm nay là sinh nhật của em, bình thường nếu là em, em không đợi chắc? _ Giọng tôi càng cao hơn.

Đầu dây bên kia im lặng, được một lúc thì tôi nghe thấy tiếng cười nắc nẻ của em. Có lẽ cười nhiều làm dạ dày em quặn lại, giọng nói run run, chữ phát ra tiếng được tiếng mất, tuy nhiên vẫn không làm khó được tôi.

-Em đang thử anh đó! Xem anh rốt cuộc có thể đợi được bao lâu.

-Cái gì?

-Anh kiên nhẫn thật, có thể chờ lâu như thế. Anh thích em lắm đúng không?

Giọng nói đặc ý của em qua điện thoại làm tôi thật muốn thò tay qua bóp chết em ngay lập tức. Bực mình tôi hét lên, mấy người xung quanh quay sang nhìn với đôi mắt ngỡ ngàng.

-Cố - Trường - Phong!

-Anh tức giận à? Thế thôi em không đến nữa...

-Tốt nhất là em ở nhà luôn đi! Không cần nữa đâu.

Tôi gào lên rồi chẳng cần biết bên kia thế nào tắt luôn điện thoại. Gối quàng trên tay sặc sỡ đập vào mắt như khuyến nhủ, tôi nhìn nó một lúc rồi thở dài, nên cơn giận lại rồi bấm số gọi em một lần nữa.

-Em đến đây nhanh lên! _ tôi cáu kỉnh nói, cơn giận trong người đã vơi bớt phần nào.

-Anh mới bảo em đừng đến còn gì? _ Em giận dữ, giọng nói kéo dài.

-Thử không đến xem.

Bên đầu dây bên kia lại im lặng. Quái? Hôm nay em ấy làm sao thế? Khi tôi còn chưa thoát ra khỏi cảm giác ngờ ngợ vì thái độ kỳ quặc của em thì đã nghe bên kia có tiếng trả lời, em nói nhỏ.

-Anh cứ định ở đó đợi em à?

-Ừ.

-Vậy nếu em không đến thì sao?

-Linh tinh. Em nhất định sẽ đến. _ Tôi ngắt lời, suy nghĩ một chút rồi nói tiếp. _ Mà dù cho em có không đến anh cũng vẫn sẽ chờ. Vì vậy em mau gặp anh đi!

Nói xong tôi cúp máy, để tránh mình nổi khùng lên với mấy câu hỏi vớ vẩn của em rồi lại làm mấy người xung quanh chú ý. Thời gian cứ thế trôi qua, tôi cầm chiếc thìa sắt nhỏ lơ đãng mức nước trà trong ly lên rồi lại đổ xuống, lúc khác lại lấy tay vẩy về tấm khăn trải bàn hoặc gõ nhẹ lên mấy cánh hoa trang trí trong bình.

Khách đến rồi lại đi, không biết đã bao nhiêu lượt. Chị chủ quán Memories tiến đến gần hỏi, vẻ mặt hơi ái ngại, có lẽ chị cũng nôn nóng thay cho tôi.

-A Phong chưa đến nữa à?

-Vâng. _ Tôi giật mình trả lời, nhìn quanh phát hiện khách đã rời khỏi quán gần hết, chỉ còn lác đác vài người.

Chị ấy nhìn vào cái bánh sinh nhật nho nhỏ trên bàn cùng vẻ mặt như trái cây chín nẫu của tôi rồi chột cười.

-Được rồi, vì hai đứa là khách hàng thân thiết nên chị cho mượn không gian tâm sự một hôm. Chừng nào hai đứa rời đi thì nhấn cái nút ngay cửa để gọi chị.

Chị chủ quán lấy tay đập nhẹ vào vai tôi rồi bỏ lên lầu, trước khi biến mất sau cánh cửa còn không quên quay lại nháy mắt một cái. Đây là quán cà phê mà tôi và em đã làm tổ từ thời cao trung, quen thuộc đến lạ lùng, chứa đựng rất nhiều kỷ niệm. Chính vì vậy, năm nay tôi muốn chọn nơi này làm nơi tổ chức sinh nhật cho em cũng như đánh dấu một cột mốc quan trọng trong tình cảm hai đứa.

Tôi cứ ngồi như vậy, không gian yên tĩnh làm trái tim theo nhịp kim đồng hồ mà trầm xuống, cho đến khi tôi gần như không thể chịu đựng được nữa thì em mới chậm rãi mở cửa, lững thững tiến đến gần.

Bộ mặt ngây thơ, nụ cười hồn nhiên làm bao nhiêu tức giận trong lòng chợt biến mất như quả bóng xì hơi. Tôi nhìn người con gái trước mặt kéo ghế ngồi xuống.

-Em muốn gì, cà phê nhé?

Rồi không đợi em trả lời, tôi đứng bật dậy rồi đến chỗ pha chế cách đó không xa bắt đầu hí hoáy. Em lon ton theo sau, bĩu môi nói.

-Lúc nào anh cũng tự quyết định theo ý anh thôi.

-Anh chính tay pha chế đấy, hơi bị đặc biệt luôn!

Rất nhanh sau một loạt động tác dứt khoát, tôi đem hai ly cà phê nghi ngút khói đặt lên bàn, không quên đưa ngón cái lên trước mặt em biểu thị chất lượng: Bao ngon!

Tôi háo hức đứng bên cạnh đợi em thưởng thức thành quả của mình nhưng chỉ thấy em nhìn một chút vào mặt nước đen óng ánh trong ly, rồi ngẩng đầu nhìn tôi, mắt hơi ươn ướt, ánh nhìn có chút gì đó hạnh phúc nhưng cũng có chút gì đó thê lương. Tôi thật sự không hiểu.

-Em làm gì nhìn anh chằm chằm vậy? _ Tôi về lại chỗ ngồi.

-Nhìn kỹ gương mặt anh thấy sao sao ấy._ Em hơi chồm lên phía trước, giống như muốn tiến gần hơn để quan sát kỹ mặt tôi.

-A Phong._ tôi hơi hoảng.

-Mắt không được to lắm, mũi cũng không được cao lắm, miệng thì giống như miệng con gái vậy. Khi anh cười ở đây có nếp nhăn rồi này, đây là dấu hiệu của việc già trước tuổi đó nha._ Em lấy tay chỉ vào nơi gần khóe miệng tôi.

-Thế mà trước giờ người ta toàn bảo anh đẹp trai không đấy. Gương mặt rất hài hòa, cân đối._ Tôi đưa tay sờ sờ mặt mình, mặt dày cười không biết xấu hổ.

Em không nói nữa, chỉ lặng lẽ nhìn, đôi tay nâng lên chạm vào gương mặt tôi, ngón tay run rẩy nhẹ nhàng di chuyển từ trán xuống dọc sống mũi, lại lướt nhẹ qua bờ mi tôi. Khi những ngón tay nhỏ bé dừng lại trên môi mình, tôi mới cảm lấy bàn tay hơi lạnh lạnh của em.

-A Phong à! Em tin vào tình yêu của anh chứ?

Tôi lồng chiếc nhẫn bạch kim vào ngón áp út của em, nắm lấy bàn tay búp măng đó thật chặt rồi nói tiếp: Sau khi tốt nghiệp, chúng mình kết hôn được không em?

.....

Anh ngồi một mình trong không gian quen thuộc đằng kia sao mà cô đơn đến thế, những hình ảnh trước mắt kéo tôi về với cậu bé của lần đầu tiên chúng tôi gặp nhau; Lạnh lùng và đơn độc.

Những giọt nước mắt cứ lăn dài trên má không thành tiếng, tôi lười biếng chẳng muốn đưa tay lau. Chúng tôi chỉ cách nhau một khung cửa nhưng dường như lại quá xa, nếu sau này chúng tôi còn cách nhau cả một tầng ánh sáng hoặc thế giới chia đôi... Anh vẫn sẽ ngu ngốc đợi chờ tôi như thế?

Tôi ngồi xuống trước mặt anh, cố gắng mang lên nụ cười mềm mại nhất. Chiếc bánh sinh nhật nhỏ xinh trên bàn khiến lòng tôi quặn thắt... mọi thứ cứ nhập nhòa rồi dần mờ ảo hơn trong làn khói từ tách cà phê anh pha. Hương vị thơm nồng lại mang chút đắng chát lúc này sao mà ngọt ngào.

Gương mặt người suốt đời tôi yêu, từng ánh mắt, nụ cười ấy làm lòng như vụn vỡ. Tôi cố gắng giữ mình thật bình tĩnh để có thể dùng tay khắc ghi hình ảnh của anh vào tâm trí. Những kỷ niệm rất đẹp nhưng cũng vụt qua nhanh như một cơn gió chợt đến rồi chợt đi.

Tình yêu của chúng tôi cũng đơn giản như thế, ngọt mà nhưng chẳng thể ở lại bên nhau.

Mọi thứ sẽ phải kết thúc.

Cho dù là một người mạnh mẽ sống bằng lý trí nhưng những gì thuộc về con tim làm sao có thể nói buông là buông được. Khoảng thời gian quyết định chia tay, ngày nào trôi qua tôi cũng tự hỏi mình: Ngày này của những năm về trước, tôi và anh đang làm gì? Và rồi sau này, tôi cũng không còn nghĩ nhiều nữa, bởi vì bản thân đã quyết định bỏ mặc tất cả và dung túng cho sự ích kỷ để ở bên anh.

Có những lời không đủ can đảm để nói ra, có lẽ chỉ muốn giữ lại những ký ức tốt đẹp hay đơn giản là ... không muốn để ai đó bị tổn thương thêm nữa. Sau cùng, không phải tình yêu của một đời người luôn được quyết định ở một chữ “duyên” sao, một đoạn ngắn hay cả một hành trình dài, làm sao đoán định được. Thôi thì cứ thế mà đón nhận đi!

Không phải tôi không tin tưởng vào tình yêu của anh, chỉ là... dù muốn cho cả hai một cơ hội để bước tiếp, bỏ lại phía sau sự khắc nghiệt của chia tay mà sau này chúng tôi phải đối diện, như vậy có được không?

Sự lạnh lẽo của kim loại áp vào ngón tay nơi áp út làm tôi bật khóc. Không nuối tiếc bất cứ điều gì, lời chia tay cũng không còn cần thiết nữa rồi!

25. Chương 25: Nước Mắt Của Gió

Tác giả: TryHọaBeta: Hồng Trà

“Là tôi rất nhớ cô ấy! Nhưng tôi chỉ có thể cất tiếng thì thầm trong tâm lặng...”

Những ngày đầu tháng bảy nắng vàng nhuộm kín từng ngõ ngách, muôn vàn tia sáng rực rỡ nhảy múa trên mặt đường. Tôi đứng chờ em nơi cổng nhà quen thuộc, tưởng tượng cảnh hai đứa cùng nhau đến trường, cùng một mái nhà, rồi nắm tay, sinh con đẻ cái, cùng giáo dục những đứa nhỏ mang tên “con của chúng ta”. Đột nhiên từ trong nhà xuất hiện bóng người, là một cô gái trên mình mặc thân áo màu xanh biển tươi mát, đi kèm chiếc quần lửng màu kem năng động. Cô gái bước ra khỏi vùng tối của mái hiên, nắng vàng làm đôi mắt hơi nheo lại vì chói.

Tôi đứng nhìn đến ngây ngốc. Trước giờ, tôi chưa từng nghĩ rằng, dưới cái nắng nóng mùa Hạ, lại có một thứ khiến lòng vui sướng hân hoan đến mát lạnh như thế.

-Anh đứng đây ngây ngốc cái gì nữa, nhanh lên đi, mấy đứa kia đang đợi đấy!

-Xì, cho bọn nó đợi, có sao đâu.

Tôi cãi lại nhưng vẫn lấy cái mũ bảo hiểm chìa ra cho người con gái trước mặt, đợi em ổn định rồi mới phóng xe đến chỗ hẹn. Từ sau buổi sinh nhật hôm trước em nói cả đám lâu rồi không rời khỏi thành phố, thế là chúng tôi quyết định rủ nhau làm một chuyến đi xa.

Địa điểm được chọn là một bờ biển thuộc khu du lịch sắp được khai phá trong hệ thống nghỉ dưỡng của nhà Bách Thiên Tư.

Bãi biển này khá vắng vẻ, các căn biệt thự cổ kính được xây dựng cách xa nhau, vừa riêng tư lại yên tĩnh thoải mái. Mái ngói màu nâu đỏ trên tổng thể kiến trúc màu trắng trông thật nổi bật. Bách Thiên Tư chọn hẳn một căn cho cả đám. Những chuyến đi như vậy không hiếm lạ với chúng tôi, nhưng lần này sao không khí có vẻ khác thường thế? Nhiều lần tôi bắt gặp ánh nhìn khó hiểu của thằng bạn.

Buổi chiều, tôi ngồi trên cát, mặc cho sóng biển vỗ lấy tung tóe ướt người, mắt nhìn về phía chân trời xa xăm.

-A Thụ, anh chụp cho bọn em đi!

Em và Hiểu Linh chạy về phía tôi, phía sau còn kéo theo cả Kiến Thanh. Tôi nhìn em, rồi lại nhìn gương mặt cười gương gao của cô bạn bắt đầu dĩ bị lôi xềnh xệch đi mà trong lòng nghi ngại, dường như có tiếng chuông đầu đó cảnh báo cho tôi biết lí do của thái độ kì lạ mà Thiên Tư tạo ra từ lúc cả đám đến nơi này.

-Nhanh lên! Nhanh lên. _ Em hối.

Chả thể nào suy nghĩ được gì trước vẻ hớn hở của em. Tôi chúi đôi tay đầy cát rồi với lấy cái máy ảnh, kéo ống ngắm tiêu cự chỉnh một vài chế độ.

-Này Kiến Thanh, cậu cười lên một chút được không?_ Tôi nhắc.

Cô bạn hơi ngẩn người rồi cố gắng nặn ra một nụ cười, chính xác là méo miệng cười thì đúng hơn. Tại sao như vậy chứ? Là vì một thời gian em xen vào tình cảm của cậu ấy và Thiên Tư sao? Nhưng có vẻ không đúng lắm. Thật sự như vậy, vì lời nói tiếp theo của Kiến Thanh càng làm sự nghi ngờ trong lòng tôi tăng lên.

-Cậu với A Phong cũng chụp một tấm đi.

Nói đoạn Kiến Thanh nhanh tay đoạt lấy máy ảnh trong tay tôi, đẩy tôi và em đứng sát vào nhau, lúc đầu em hơi ngượng ngùng nhưng rất nhanh đã mỉm cười hạnh phúc, tôi khoác tay lên vai em, đầu hai chúng tôi hơi chạm vào nhau.

Những năm về sau, nụ cười đó đã trở thành hồi ức không bao giờ quên được trong tôi, hình ảnh em rạng rỡ giữa cát vàng, trời xanh sâu thẳm cùng biển rộng bao la như một tuyệt tác mãi mãi.

Đêm hôm đó, Bách Thiên Tư không ngủ, nó đứng ngoài ban công hút thuốc, gương mặt mang đầy tâm sự. Tôi bước ra từ phòng tắm, thấy nó có vẻ ưu tư liền tò mò đến gần.

- Dạo này mày và Kiến Thanh sao thế?

Nó không trả lời tôi, tay gác trên thành ban công, mắt vẫn cứ vô định đờ đẫn ở một nơi nào đó trên bầu trời đen tối. Đen tối như chính những gì tôi sắp phải đối diện, dù muốn hay không. Tôi hơi trầm xuống, tựa lưng vào ban công hỏi nó.

-Là vì A Phong sao?

Không hiểu sao tôi có cảm giác khi nghe đến A Phong thì thái độ của Bách Thiên Tư dường như rất không tự nhiên, thẳng bạn tôi lúc này mới quay sang nhìn tôi ý vị sâu xa, cuối cùng dụi tắt điếu thuốc trong tay, buông một câu rất không liên quan đến câu hỏi của tôi.

-Mày nhất định phải đối xử tốt với A Phong đấy!

Những cơn gió lành mang hương vị biển mặn len lỏi vào tâm, tiếng sóng ngoài xa rì rào xô vào bờ cát như lời hát ru của miền biển. Mặc dù lời nói có chút đỡ hơi nhưng tôi lại thấy lòng yên bình hơn chút vì ít nhất tình cảm của tất cả chúng tôi vẫn trọn vẹn. Hít thở một chút không khí của đêm, tôi quay lại giường mình để ngủ mà không biết được rằng, chỉ mấy tiếng nữa thôi, tôi sẽ phải đón nhận một tin sét đánh.

.....

Ông trời luôn có một sự sắp xếp hợp lý: cho và nhận, lấy đi rồi bù đắp, đau khổ rồi hạnh phúc, bão tố và bình yên. Thời gian một kiếp người làm sao nắm giữ hết thảy, chỉ có thể cố gắng giành giật từng phút từng giây được bên nhau. Kể ở người đi, đó gần như là quy luật bất di bất dịch trên một chặng đường dài. Nhưng chỉ cần có một việc gì đó để làm, có ai đó để yêu thương và giấc ngủ an lành mỗi đêm đã là hạnh phúc biết nhường nào.

Ngày qua ngày, tôi dần hiểu được, bất kỳ ai trên đời này đều sẽ là dấu son trong lòng một ai đó, việc đi nhiều, gặp gỡ nhiều ... cũng chỉ là mong muốn mình sẽ không bị phai phôi theo thời gian mà thôi. Tôi không biết cái chấm đỏ tôi in lại trong lòng người khác sẽ tồn tại bao lâu, nhưng ít nhất những lúc này, tôi hi vọng họ sẽ chỉ lưu lại những hình ảnh đẹp nhất mà thôi.

Tôi ngồi dậy, tén lại chăn cho Hiểu Linh, nhìn gương mặt nó ngủ ngon lành, đôi khi miệng còn lẩm rầm gì đó thật buồn cười... buồn cười đến nỗi làm tôi rơi nước mắt. Tôi lấy tay lau vội rồi rón rén trở lại giường, nằm nghiêng cố gắng cắn chặt lấy ngón tay mình để không bật ra tiếng khóc. Dù tôi kiểm chế thể nào thì

cũng không thể khống chế hoàn toàn, có lẽ đôi ba tiếng nấc nhẹ đã lay tỉnh lòng người, hoặc có khi vốn lòng người không ngủ.

-Cậu khóc đi.

Kiến Thanh ôm tôi vào lòng cùng khóc, tiếng khóc của tôi hoàn toàn tắc nghẹn trong vòng tay cô ấy. Đó là lần đầu tiên trong ngần ấy năm bạn bè, tôi thấy Kiến Thanh khóc. Những tháng năm về sau, chính tôi lại là người làm cho cô rơi nước mắt nhiều nhất. Trái tim tận sâu thẳm dường như vỡ vụn.

-Cậu thật sự không định cho A Thụ biết sao?

Tôi lắc đầu ngoảnh ngoảy. Kiến Thanh nhìn tôi, nước mắt cô ấy đã ướt đầm cả gối, tôi không biết nên khóc hay cười, vốn là người dễ dàng bây giờ lại trở thành người cần được dễ dàng mất rồi.

-A Thanh, nếu cậu cứ khóc như vậy, mình sẽ khóc nữa mất.

-Xin lỗi... mình không khóc nữa, cậu đừng... đừng khóc...

Kiến Thanh sụt sịt, vì kiềm nén tiếng nấc mà giọng cô ấy run run, nghẹn ngào. Tôi biết, Kiến Thanh tuy bề ngoài vui vẻ, nhưng thực ra cô ấy rất nhạy cảm, một chút tác động nhẹ thôi cũng đủ khiến cô ấy buồn và để tâm rất lâu. Nhưng làm một người chưa từng khóc như Kiến Thanh rơi nước mắt, nó hẳn phải rất đau lòng.

Tôi đã làm tổn thương bạn của mình sao?

Bóng đêm cứ thế đổ đầy lên chúng tôi, lấp đầy từng tác da thịt, một lần nữa nhìn gương mặt người bạn thân đã nặng nề chìm vào giấc ngủ, tay vẫn nắm chặt lấy bàn tay tôi, từng đường nét trên gương mặt người bạn thân này, từng hình ảnh từ ký ức tuổi thơ, hình ảnh hai cô bé dắt tay nhau chạy trong màn mưa, cùng bị người lớn phạt vì cúp học, hay những lần giận nhau chưa bao lâu lại chọt chọt lưng nhau rồi xin lỗi...

Tôi có nên thấy hạnh phúc không khi ông trời ưu ái mình như thế? Cho tôi một gia đình dù không trọn vẹn nhưng luôn ấm áp, một tình bạn lớn lao với những con người đáng yêu và một tình yêu khắc cốt ghi tâm này. Hay tôi nên trách người, vì con hạnh phúc quá lâu, nên người quyết định tước bỏ tất cả?

Dẫu trong lòng có hẳn bao nhiêu vết đau đi nữa, nhưng những vui buồn thường nhật sau cơn biến động vẫn sẽ quay về chu kỳ của nó. Mỗi người đều có một giới hạn không muốn ai chạm vào nó và khi nó còn tồn tại, người ta sẽ chẳng bao giờ có đủ can đảm để “buông tay”.

26. Chương 26: Bầu Trời Em Không Thể Thấy

Tác Giả: TryHòaBeta: Hồng Trà

“Với ngày cũ, anh vẫn tỏ ra thờ ơ không chút bận tâm, chỉ là anh đang tự hỏi: Thế giới này còn gì đáng để vui?”

Có lẽ cả thành phố này người đau khổ chỉ có mình anh. Cũng đúng thôi, vì anh chẳng cam tâm buông tay với ký ức...”

-Kiểm tra xem còn quên gì không?

Vu Nhuệ xếp ba lô của chúng tôi lên xe, Âu Phi và mấy đứa còn lại dọn dẹp sơ lại căn nhà vừa thuê. Khi tất cả đã yên ổn chuẩn bị trở về thành phố thì phát hiện thiếu mất một người.

-A Phong đâu?_Thiên Tư xoay tới xoay lui tìm kiếm hỏi.

-Cô ấy nói để quên đồ trên phòng nên lên lấy rồi._ Tôi trả lời thẳng bạn.

-Để mình lên gọi cậu ấy!

Kiến Thanh cười nói với chúng tôi rồi chạy nhanh vào nhà. Nhưng chưa đến năm phút chúng tôi đã thấy cô ấy đứng ở ban công thét lên.

-Thiên Tư, Thiên Tư, A Phong ngất rồi!

Nghe vậy mặt tôi xanh mét, xe chưa kịp dất ra khỏi cổng lớn đã bị tôi quăng sang một bên, chạy vội theo Thiên Tư vào trong. Vừa vào cửa phòng đập vào mắt tôi là một cảnh tượng kinh hoàng, em đang nằm trong vòng tay Kiến Thanh, mặt tái nhợt, môi trắng bệch không còn chút máu, trên tay còn đang cầm một vật gì đó hình trụ tròn tròn, liếc qua tôi cũng biết đó là cuộn phim hôm qua chúng tôi đi chơi chụp lại. Tôi chạy vội lại đỡ em, lại gần em tìm tôi chợt thất lại, hơi thở của em mong manh quá, tôi còn tưởng chừng, chỉ cần tôi buông rơi một chút em cũng có thể tan biến mất.

-Thiên Tư, mau... mau xem cho A Phong đi.

Kiến Thanh mếu máo, mắt rưng rưng luống cuống nắm lấy tay Bách Thiên Tư. Tôi thấy thằng bạn mình mở cái ba lô nó luôn đeo bên người ra, bên trong tất cả đều là những dụng cụ cần thiết của y khoa, tôi nheo mắt lại nhìn nó, nó cũng liếc nhìn tôi một cái rồi vội khám cho A Phong. Sau một loạt kiểm tra, nó mới vội vàng cất đồ vào, nói với chúng tôi.

-Hiện giờ không có gì nguy hiểm, nhưng phải mau đưa cậu ấy trở về thành phố. A Phong không thể ngồi mô tô được, để cậu ấy lên xe Âu Phi đi.

-Chuyện này là sao... có chuyện gì vậy, A Phong ..._Hiểu Linh lo lắng hỏi.

-Nhanh lên đi, cậu còn đứng đó lóng ngóng cái gì!

Tiếng gào lên đầy kích động của Kiến Thanh làm tôi như hiểu ra chuyện gì đó. Nhưng giờ không có thời gian suy nghĩ, tôi vội bế em nhẹ nhàng cẩn thận để vào ghế ngồi phía sau. Tôi với Vu Nhuệ đi một xe, còn lại thì lên xe Âu Phi, chúng tôi tức tốc trở lại thành phố.

Chiếc xe dừng lại trước cổng một bệnh viện chuyên khoa lớn trong thành phố, Thiên Tư công em chạy vội vào trong, theo sau là sự vội vã của Kiến Thanh. Tôi giao xe cho Vu Nhuệ rồi đuổi theo cả ba. Lúc tôi bắt kịp thì đã thấy em được đưa vào phòng cấp cứu. Tôi nắm lấy cổ áo Thiên Tư gần lên.

-Nói, nói cho tao biết ngay, chuyện này là sao?

Nó không nhìn tôi, mặt mỗi, chán chường, đầu đờn trượt dần rồi ngồi bệt xuống đất.

-Mày nói đi, A Phong bị gì? _ Giọng tôi như hét.

-Đây, đây là bệnh viện, đề nghị người nhà bệnh nhân trật tự! _ Một nữ y tá gần đó nhắc nhở.

Thời gian trôi qua, thằng bạn tôi mới lên tiếng, giọng nó hơi khàn có chút gì đó xót xa đau đớn.

-A Phong...

Đột nhiên, câu nói phát ra chưa tròn vành đã thấy đèn cấp cứu tắt, trên chiếc giường đơn em được vài y tá đẩy ra, phía sau là một vị bác sĩ già có vẻ mệt mỏi, Kiến Thanh theo vội bên em, chỉ còn tôi, Thiên Tư vì ông bác sĩ kia.

-Tại sao cháu lại để cô ấy quá sức như vậy, không sớm điều trị còn kéo dài...

Nói xong ông ấy thở dài lắc đầu rồi bỏ đi. Thiên Tư lao đảo ngồi phịch xuống cái ghế đợi lạnh lẽo, nó gục mặt nói với tôi.

-Trong não của A Phong phát hiện được khối u, là khối u ác tính.

-Nói dối!

-Tao cũng muốn nó là lời nói dối lắm. Nhưng tình trạng hiện nay cậu ấy rất có thể sẽ bị mù... không còn bao lâu nữa đâu, không thể biết được lúc nào A Phong sẽ không thể nhìn được nữa, có thể hôm nay, có thể ngày mai...

Mù sao? Đôi mắt cười trong veo đó sẽ không có thể nhìn thấy ánh sáng, sẽ chìm mãi trong bóng đêm sao? Không ai có thể biết được rằng A Phong của tôi là người sợ bóng tối đến cỡ nào, sợ cô đơn đến cỡ nào, không thể nhìn thấy gì tuyệt đối là sự hủy hoại với em. Cả một bầu trời xanh ngắt, sau này em không còn có thể thấy được nữa rồi.

Anh phải làm gì cho em lúc này đây, Phong ơi!?

-Có thể phẫu thuật không?

-Chỉ sợ khối u đã di căn rồi...

-Không phải hóa trị, hay xạ trị gì đó có thể trị được sao ... có thể trị được mà phải không... phải không?

Tôi nắm lấy áo của thằng bạn mình ánh mắt như cầu khẩn, cầu khẩn một cái gật đầu của nó thôi. Nhưng sao mà mong manh vậy? Chỉ gật đầu một cái thôi mà...

Làm ơn!

Nó nhìn tôi, cúi đầu.

-Còn bao lâu? – Tôi hít một hơi thật sâu, cố để giọng mình bình tĩnh hỏi.

-Lâu nhất chỉ kéo dài được nửa năm...

Nửa năm? Ha ha, chỉ còn nửa năm thôi sao? Khi chưa kịp thoát khỏi cái tin tức khôn nạn kia thì đã thấy trên hành lang cách đây không xa, một cô y tá trẻ đang báo lại với bác sĩ, bệnh nhân với vừa rồi cấp cứu đang náo loạn trong phòng bệnh. Tôi với Thiên Tư nghe xong vội lại hỏi, rồi chạy vội sang căn phòng họ chỉ.

Mở cửa vào bên trong, tôi thấy người con gái luôn tươi cười tràn đầy sức sống trước đây lúc này đang không ngừng gào khóc, Kiến Thanh đang cố giữ em lại để tránh em ngã xuống giường. Không suy nghĩ nhiều tôi chạy lại cầm chặt tay em.

- Thiên Tư, Thiên Tư, mình không nhìn thấy gì được nữa rồi. Tối quá! Không nhìn thấy gì cả. Sao cậu bảo với mình là một thời gian nữa mới ... oa...oaaa.

Em đánh thùm thụp vào ngực tôi... nhói! Giọng nói của em chưa bao giờ làm lòng tôi đau đớn và xót xa đến vậy. Tôi ôm em vào lòng thật chặt, chưa bao giờ thấy em khóc thương tâm đến vậy, tôi ước gì mình có thể chịu nỗi đau này thay em, để em mãi mãi có thể nở nụ cười như trước đây. Nhưng vô ích.

-Mình không thể thấy các cậu được nữa, mình không thể thấy Chi Thụ được nữa rồi, mình phải làm thế nào đây?

Tiếng khóc uất nghẹn cứ thế vang vọng khắp phòng, Thiên Tư nói nhỏ bảo y tá và bác sĩ ra ngoài, bản thân cậu ta cũng dìu Kiến Thanh đi, để lại căn phòng màu trắng đầy mùi thuốc khử trùng lạnh lẽo này cho tôi và em. Tôi không biết nên làm gì cho em lúc này, chỉ có thể im lặng để từng tiếng khóc kia đâm xoáy vào tim, im lặng làm nơi để em gục đầu mà khóc. Mãi cho đến khi giọng em khản đặc lại tôi mới vỗ vỗ lưng em.

-Vì sao từ đầu em không nói cho anh biết?

-A Thụ?

-Em cứ như vậy muốn bỏ rơi anh sao?

-Thiên Tư đã nói hết với anh rồi ư?

Tôi không trả lời, chỉ ôm em thật chặt.

-Sẽ không sao đâu? Anh sẽ nhờ ba tìm một bệnh viện tốt ở Mỹ, chúng ta qua đó điều trị, nhất định sẽ chữa được cho em mà.

Em im lặng, nép đầu trên tay tôi. Cô gái đang nằm trong lòng tôi bây giờ, em của tuổi hai mươi hai, lông mi cong như cánh quạt, sống mũi thẳng, cánh mũi nhỏ xinh hơi ửng hồng cứ thế hít thở đều đặn. Tôi chợt thấy yêu em vô cùng, lòng tôi xót xa, tim cứ thế vỡ ra từng mảnh... từng mảnh....

Cả tôi và em tận sâu trong tâm hồn đều mang nhiều vết xước, nằm bên cạnh nhau nhưng lại chẳng biết làm cách nào để vá víu đi hết thấy. Khi em đã ngủ say trong lòng mình, tôi cố gắng tách cánh tay ra, kê đầu em lên gối, nhẹ nhàng xuống giường rồi rời khỏi phòng.

Vừa ra đến cửa tôi đã thấy cả đám đang ngồi ở hành lang, Âu Phi tiến lại hỏi tôi.

-A Phong ...?

-Cô ấy ngủ rồi.

-Thật sự là không còn cách gì sao? _ Vu Nhuệ đút hai tay vào túi quần, dựa lưng vào tường nhìn Bách Thiên Tư.

-Có thể phẫu thuật để cắt bỏ khối u, nhưng kết quả thì tao không thể nói trước được gì.

-Vậy thì phẫu thuật đi, chúng ta phải làm tất cả những gì có thể chứ, chỉ cần cô ấy sống thôi._Tôi nhìn vào ô cửa sổ bằng thủy tinh trên cánh cửa, ngắm nhìn gương mặt em đang ngủ say.

-Được rồi, tao sẽ đi làm thủ tục và bàn bạc với bác sĩ. Tụi mày hãy lựa lời mà báo cho gia đình A Phong đi.

Nói xong Thiên Tư đứng lên rồi đi, bỏ lại sự nặng nề. Dù muốn hay không, chúng tôi đều phải đối diện với chuyện này, theo cách này ... hay cách khác.

27. Chương 27: Khóc Nốt Lần Này Thôi

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

“Trường Phong à, có phải lúc đó anh ôm em chặt hơn, làm cho em cảm thấy ấm áp hơn. Phải chăng em sẽ ở lại bên anh thêm một chút nữa...”

Vô vọng!

Quả thật vô vọng đối với đau khổ, bi thương không có quan hệ. Đôi khi nó còn khiến con người ta tuyệt đối bình thản. Còn hi vọng mới còn đau thương. Giống như chúng tôi vậy, hi vọng – hi vọng đến nỗi lừa dối chính bản thân mình. Từng người trong chúng tôi đều tự dối gạt mình rằng: mọi thứ rồi sẽ ổn thôi

...nhưng

Đã hơn một tháng kể từ khi em mất đi ánh sáng và một tuần sau khi phẫu thuật loại bỏ khối u, hơi thở của em vẫn đang đếm ngược từng ngày.

Mẹ em sau khi biết tin thì khóc sừng cả mắt, cứ như vậy tuyệt vọng ngày đêm ngồi bên cạnh em, bà luôn cầu nguyện, cầu nguyện sẽ có một phép màu xảy ra. Trường Phi thì ngoài đi học vẫn lo toan cơm nước cho mẹ và chị gái, trông cậu ta đã già đi rất nhiều.

Nửa đêm, em tỉnh dậy thì bà đã ôm chầm lấy con gái òa khóc giọng khản đặc.

-Con gái, tại sao lại không nói cho mẹ biết sớm? Con cứ ngủ mê man như vậy thật sự làm mẹ rất lo...

A Phong sờ loạn lên gương mặt vì lo nghĩ mà dường như già đi vài tuổi của bà, bàn tay em có lẽ vì cảm nhận được những giọt nước mắt chua xót mà run rẩy, môi mấp máy từng tiếng đứt đoạn.

-Xin... lỗi. Thật xin lỗi.

Mẹ em đau đớn cứ ôm em mà khóc. Người đàn ông bà yêu cũng vì căn bệnh quái ác này mà ra đi, nay đến đứa con đứt ruột đẻ ra cũng không thể bước qua nỗi tuổi hai lần tươi đẹp.

Ngoài hành lang, sau khi chứng kiến tất cả tôi chợt thấy lòng mình sao mà bế tắc thế? Giọng người bác sĩ già cứ ồm ồm lẫn lẫn không ngừng trong tâm trí tôi: Chúng tôi rất tiếc, mặc dù phẫu thuật nhưng khối u đã di căn sang chỗ khác rồi. Nếu cô ấy còn tâm nguyên gì chưa hoàn thành, mọi người nên tranh thủ vì có thể thời gian của cô gái ấy không còn nhiều nữa đâu.

Tôi ngồi gục mặt khóc như một đứa trẻ, mọi thứ như sụp đổ dưới chân, tôi không muốn tin vào những điều mình nghe hay thấy rằng: Người con gái tôi yêu rất nhanh sẽ rời xa tôi ... mãi mãi. Tôi phải tiếp tục ở lại trên đời này với một trái tim tan vỡ, với nhiều vết xước do cái gọi là định mệnh chó má này tạo nên.

Hạnh phúc, khổ đau, nụ cười, nước mắt ... mọi thứ đang phải đếm ngược từng ngày. Cái cảm giác đau khổ bào mòn con tim, biết trước sẽ phải chia ly nhưng không thể buông hay nói là tôi không cam tâm rời bỏ. Người ta thường nói đau khổ nhất là khi bội ước lỡ hẹn, nhưng lúc này tôi lại cảm thấy rằng, đau nhất là khi lời hứa trọn vẹn nhưng một trong hai đã khuyết mất nhau rồi.

14-8

Khối u đã di căn lên dây thần kinh vận động, em đã mất đi hoàn toàn khả năng đi lại. Nhưng hoàn toàn khác với lần đầu tiên khi căn bệnh phát tác, em chỉ rơi một giọt nước mắt rồi mỉm cười nói, câu nói làm tôi nghẹn ngào, em nói: Vậy em sẽ được anh bế kiểu công chúa rồi.

Những cơn gió tháng tám hanh hao thổi làm Bắc Kinh oi bức quá. Nhưng trong khuôn viên bệnh viện giờ đây với tôi lại lạnh lẽo lạ thường. Tôi đã không cho phép mình yếu đuối nữa rồi, nếu em muốn tôi cười, tôi sẽ cười, nếu em muốn tôi vui vẻ, tôi sẽ vui vẻ. Em đã là chỗ dựa cho tôi trong suốt một thời gian dài, vậy hãy để những lúc này đây, tôi sẽ là bến bờ ... bến bờ cuối cùng để em dừng lại.

-Dạo này anh còn chụp ảnh không thế?

-Uh, thì cũng thỉnh thoảng.

-Anh chụp cho em một tấm đi, phải chụp đẹp vào đây.

-Em đang nghĩ cái gì trong đầu vậy?

-Nếu em chết, cũng phải có ảnh chứ..._Em cười, đôi mắt vô hồn rơi vào khoảng không bất định.

-Em đang bảo anh chụp ảnh thờ cho em sao?_ Tôi quát lên.

-Dù sao nếu là anh chụp cho em cái ảnh cần phải có đó... cũng ý nghĩa hơn mà...

-Em sẽ không chết đâu... chúng ta hãy chấp nhận sự thật đi, biết đâu..._ Tôi nghẹn ngào ôm lấy em

-A Thụ à... vô dụng thôi. Bác sĩ đã nói rồi. So với chết, lúc mất đi ánh sáng với em nó đáng sợ hơn nhiều. Tất cả mọi thứ cứ mờ dần rồi chìm vào bóng tối, những cái muốn nhìn lại không thể nhìn thấy được. Vậy mà em cũng đã vượt qua được rồi đấy. Nên mọi chuyện rồi sẽ ổn thôi.

-A Phong...

Em đã an ủi tôi như thế đấy.

17-9

Một ngày, khi đột nhiên em hỏi tôi Kiến Thanh là ai? Đó chính là lần đầu tiên xuất hiện dấu hiệu của sự quên lãng, bác sĩ nói khối u ở não đang bắt đầu hủy hoại trí nhớ của em. Cảm giác khi bạn sẽ phải vĩnh viễn rời xa những người mình yêu thương, vậy mà chẳng thể đem theo bất cứ thứ gì – kể cả ký ức cũng không. Nó rất đau đớn. Và cảm giác bị người mình yêu thương đẩy vào miền quên lãng. Nó lại càng đau hơn.

Rồi tần suất các cơn đau cũng xuất hiện dày đặc hơn, đau đớn hơn. Mỗi lần nhìn em quằn quại trên giường, rồi trên cánh tay gầy gò chỉ chút những vết kim vì tiêm thuốc, mỗi lần như vậy là một vết khứa vào lòng tôi quặn thắt.

Mất đi ánh sáng, mất đi đôi chân, bây giờ đến cả ký ức cũng tước đoạt của chúng tôi. Ông trời ơi, sao ông có thể nhẫn tâm như vậy? Chúng tôi đã làm gì sai? Chúng tôi một lòng yêu nhau là sai sao?

Là sai sao?

3-10

Khi Bắc Kinh đã bước vào đông, những hạt tuyết đầu mùa bắt đầu rơi không ngừng nghỉ, rất đẹp nhưng cũng rất thê lương. Hôm ấy em ngồi bên khung cửa sổ, đầu dựa vào mặt kính, nghe tiếng động em quay đầu lại, ánh nhìn tán loạn chẳng tập trung vào điểm nào.

-A Thụ?

-Anh đây

-Hình như tuyết rơi rồi?

-Ừ.

Tôi ngồi xuống bên cạnh cầm lấy tay em.

-Tay anh lạnh quá!_ Vừa nói em vừa cầm tay tôi không ngừng thổi, rồi lại ra sức chà sát tay mình vào tay tôi như muốn truyền hơi ấm.

Mắt tôi cay xè, môi mím chặt, lúc này em mới cười nói.

-Ấm lên rồi. Lần sau đi ra ngoài anh phải đeo bao tay nhé.

-Anh biết rồi.

-A Thụ à, em không muốn ở đây nữa...

Tôi im lặng không nói, để em dựa đầu vào vai mình, nhìn xuống hàng lông mi dài đang khép hờ, tôi ngửa mặt lên trời hít một hơi thật sâu.

-Vậy mình về nhà em nhé?

Em đồng ý.

Tôi không đưa em về nhà mà về thẳng căn hộ của mình, tôi gọi điện xin phép mẹ em, bà chỉ ghen ngào dặn tôi hãy chăm sóc em, có gì phải gọi liền cho bà. Sau khi đợi tôi sắp xếp xong mọi chuyện, em đòi ra ban công để hứng những bông tuyết đầu mùa. Tôi mặc một áo khoác thật dày rồi cùng em ra ngoài. Bàn tay gầy guộc xanh xao của em giơ lên giữa không trung, vài bông tuyết nhẹ bẫng hạ mình lên đó, em xuất xoa khoáy trái...

-Nếu chúng ta tạo ra những kỷ niệm đẹp, sau này khi em đi xa, có phải sẽ càng làm anh đau không?

-Không đâu... chỉ cần là những gì thuộc về em, sẽ không bao giờ làm anh đau cả.

Tôi vòng tay ôm lấy em từ phía sau, nước mắt rơi chạm vào làn da xanh xao.

-Anh đừng khóc!

-Anh chỉ khóc hôm nay thôi..._ Giọng tôi ghen ngào.

-Được rồi, chúng ta chỉ khóc hôm nay thôi đấy, về sau anh không được như vậy nữa._ Em nói.

Tuyết rơi mỗi lúc một dày, dần dần phủ lên tất cả. Trong không khí lạnh tê tái, có hai người ôm nhau cùng khóc. Họ tự hứa với nhau rằng – chỉ khóc nốt lần này thôi.

16-10

Hôm nay em muốn tôi đưa em về ngôi trường cũ chúng tôi từng học, vì là ngày nghỉ nên trong trường vắng hoe, thỉnh thoảng mới có lác đác vài bóng người vội vã. Đi đến mỗi nơi tôi đều nói cho em nghe; hành lang lớp học nơi chúng tôi chạy nhảy, vị trí ngồi còn khắc tên nhau, câu lạc bộ bóng rổ thời còn sinh hoạt mà hai đứa luyện tập lúc nào cũng phải đối đầu, khi đến phòng của lớp mỹ thuật thì tình cờ chúng tôi gặp lại

ông thầy già khó tính, ông nhìn A Phong đầy vẻ ngạc nhiên, hốt hoảng, gương mặt đã điểm đồi mồi cũng méo mó buồn thương, tôi khẽ gật đầu chào thầy định đẩy em đi tiếp thì đột nhiên em nói.

-Anh lại kia đợi em một chút đi, em có chuyện muốn nói riêng với thầy.

Tôi không hiểu nhưng vẫn đẩy xe lăn vào một vị trí khá thoáng trong lớp vẽ rồi ra ngoài cửa đứng chờ. Không nghe được hai người đó nói gì, chỉ thấy người thầy già kéo cặp kính lau vội nước mắt, em cười nói điều gì như an ủi. Độ tầm gần mười phút thì ông thầy đẩy xe lăn ra giao lại cho tôi, ông nói vài lời rồi từ biệt rồi đi mất.

-Em nói gì với thầy vậy.

-Bí mật!

22-10

Mỗi ngày tôi đều dành thời gian để đưa em đến tất cả những nơi mà theo em, nó chứa đầy kỷ niệm của chúng tôi. Đêm về lại nằm bên nhau, được ôm em trong lòng mà sao tôi vừa thấy ấm vừa thấy đau...

-Có phải những người yêu nhau là do trời định từ trước phải không anh?

-Ừ.

-Vậy chia tay cũng vậy? Thế nên chúng ta phải vui vẻ đón nhận nó nhé!

-Ừ.

-Anh nghe lời em như vậy thật ngoan nha!

-Anh rất ghét em, không bao giờ nghe lời anh cả...

Em cười, dụi đầu vào ngực tôi thì thầm một điều gì đó:

“Có một vài câu nói đã chẳng kịp thốt nên lời. Có một số việc không thể buông tay, liền trở thành một vết sẹo. Có một người sẽ mãi trở thành điều ngọt ngào nhất trong trái tim ta.

Tôi bất giác nói theo:

Nếu như tình yêu này phải quên, nước mắt cũng chẳng muốn rơi nữa. Tình yêu ấy là lời hứa vĩnh hằng của chúng ta... xin em, xin em đừng quên...”

Em đưa tay vuốt ve gương mặt tôi, đôi mắt trong suốt không biết đã vương ánh nhìn ở nơi nào, mỉm cười:

“Em đã quá yêu, quá thấu hiểu, vậy nên chẳng cần biết em có bao nhiêu luyến tiếc trong lòng: Nếu tình yêu này phải dừng lại, thì anh hãy để mọi chuyện qua đi, anh nhé!”

Vừa dứt lời, đôi môi mềm mại có phần hơi trắng bệch in lên môi tôi. Một nụ hôn rất nhẹ, nhưng cũng đủ làm cho cả hai chúng tôi ... rơi nước mắt.

28. Chương 28: Chờ Anh Ở Thiên Đường

Tác giả: TryHọa

Beta: Hồng Trà

“Anh chỉ biết lặng lẽ nhìn tuổi thanh xuân trôi đi trong cay đắng cùng nuối tiếc, nhìn chẳng được mà lòng lại đau.

Mười tuổi gặp nhau, hai mươi hai tuổi xa nhau vĩnh viễn.

Chưa kịp nói Anh Yêu Em, mà Hàn Chi Thụ anh cũng không còn cơ hội để nói cho Cố Trường Phong nghe nữa rồi... “

28-10

Trong không gian rộng lớn của thành phố, sương sớm cùng những bông tuyết nhỏ li ti theo gió lượn quanh, nhìn xa chẳng khác gì quả cầu đồ chơi hay bán ở cửa hàng. Hàng cây oải mình rung nhẹ, một vài đụn tuyết trắng phau cứ thế rơi xuống rồi nhanh chóng hòa lẫn vào khung cảnh xung quanh.

Chiếc xe mô tô của tôi dừng trước một cửa hàng trong hẻm nhỏ, tấm biển màu nâu vàng mang vẻ cổ kính xưa. Kiến Thanh nhìn thấy tôi đến liền bước ra từ sau cánh cửa.

-Vào đi, chuẩn bị xong hết rồi.

Tôi khẽ gạt đầu, khóa xe cẩn thận rồi theo cô ấy. Bên trong ánh lên sắc đèn vàng dịu nhẹ, vô tình đối nghịch với không gian đơn sắc ngoài kia, những chiếc đầm bằng lụa đủ mọi màu sắc trang nhã trong cửa hàng nhanh chóng lọt vào tầm mắt.

Kiến Thanh dẫn tôi đến một trước một ma-nơ-canh mà trên người nó đang khoác một chiếc váy dài chấm đất màu trắng, tay dài cổ bệ bằng ren, viền cổ và cổ tay là hoa văn thêu bằng tay tỉ mỉ. Thân váy áo được làm bằng chất liệu chiffon kết hợp với voan tạo đường nét uốn lượn mượt mà nhưng cũng không kém phần bông bênh.

Đây là chiếc váy sẽ mặc lên người cô gái của tôi.

-Cám ơn cậu, Kiến Thanh!

-Có gì phải cảm ơn chứ. Cậu mau đem váy về nhanh đi, không A Phong dậy không thấy cậu thì mệt đấy. Chút nữa tớ sẽ đem voan đội đầu với hoa qua.

Kiến Thanh xếp bộ váy cưới vào một cái hộp giấy to rồi lấy ruy băng cột lại, sau đó đặt tất cả vào túi giấy nâu đưa tôi.

Tôi trở về căn hộ của mình, bỏ hộp đồ lên bàn khách rồi bước vào phòng tắm lau khô tuyết trên người, sau đó đứng lơ mơ trước máy sưởi.

-Anh mới đi đâu về vậy? _ Em hỏi khi tôi trèo lên giường.

-Mua đồ ăn sáng.

-Ừ.

Giọng em có vẻ lười biếng, tôi cũng không quan tâm, tiến lại ôm sát em vào lòng.

-Em làm vợ anh nhé!

-Anh biết là không được mà...

-Anh không biết, cũng không cần biết _ Tôi ương bướng.

-Em không thể ở bên anh dài lâu được, không thể biết lúc nào em sẽ chết._Mắt em ươn ướt mở to.

-Ai rồi chẳng phải chết, cho dù như vậy anh vẫn muốn cưới em.

-A Thụ, anh đừng như vậy...

-A Phong, chúng ta đã chờ quá lâu rồi còn gì, em nhẫn tâm làm cho anh phải chờ thêm nữa sao?

-Anh...

-Cố Trường Phong, em lấy anh nhé?_ Tôi cầm chắc tay em, để lên bờ môi mình không ngừng hôn lấy, như hôn một báu vật vậy.

Trong căn phòng ngập tràn ánh sáng nhưng với em như giữa đêm đen, một giọng nói vang lên, rất nhỏ.

Vâng.

Giữa trưa, nhiệt độ có chút lên cao nhưng vẫn không thể xua đi sự lạnh giá của những tháng đông khắc nghiệt. Kiến Thanh và Trường Phi đã đến và đang giúp tôi chuẩn bị các thứ cần thiết, một lát sau thì mẹ em cùng cả đám Bách Thiên Tư, Hiểu Linh cũng qua. Trong lúc Kiến Thanh và Hiểu Linh ở trong phòng giúp em thay váy áo, cả đám con trai chúng tôi ngồi lại bên nhau, vành mắt đứa nào cũng đỏ hoe lên hết cả.

-Tụi mày làm sao thế, ngày vui của tao mà mặt mày ủ dột thế à?

-A Thụ, ba mẹ mày sẽ đồng ý sao?

-Đây là chuyện của riêng tao!

-Ai nói đây là việc của riêng con?

Tôi đứng phắt dậy nhìn ra cửa, bóng dáng người mẹ mà tôi không mấy gần gũi đang đứng ở cửa, sự nhếch nhác rất khác với bà của mọi ngày làm tôi hơi ngỡ ngàng. Mẹ tôi bỏ cái vali nhỏ chạy lại nhìn tôi, bàn tay lạnh vì đông giá của bà áp lên mặt tôi.

-Con tiêu tụy quá...

-Mẹ...

-Chuyện quan trọng như vậy, sao con không nói với mẹ? Con định lấy con gái nhà người ta như vậy mà được à?

-Mẹ, mẹ sẽ chúc phúc cho chúng con chứ...

-Chắc chắn rồi.

Đó là lần đầu tiên, tôi cảm nhận được người mẹ mà hơn hai mươi năm qua tôi cứ nghĩ là lạnh lùng, không có tình cảm, nhưng lúc này tôi mới biết rằng, bà thật sự luôn quan tâm đến tôi, chỉ là bà không giỏi biểu hiện ra ngoài mà thôi.

Tôi quay sang nhìn gương mặt đầy nước mắt với mái tóc đã điểm sương của mẹ em rồi khụy người xuống trước bà.

-Xin mẹ hãy yên tâm giao Trường Phong cho con. Xin hãy chúc phúc cho tình yêu của chúng con.

Sự yếu đuối của một người mẹ làm bà gục trên vai tôi không ngừng khóc, Âu Phi và Vu Nhuệ đứng bên cạnh chỉ còn biết an ủi.

-A Phong chuẩn bị xong rồi! _ Hiểu Linh từ trong phòng bước ra, gương mặt vừa cười vừa khóc.

-Để em vào dẫn chị ấy ra.

Cố Trường Phi chỉnh lại bộ vest lịch lãm của cậu, rất ra dáng đàn ông tiến nhanh vào căn phòng rồi sau đó đưa em ra trên chiếc xe lăn quen thuộc có đính thêm vài bông hoa. Trên người em mặc chính là bộ áo cưới do chính tay tôi đặt, đầu đội vòng hoa bi trắng được phủ một lớp khăn voan, gương mặt em mờ ảo ẩn hiện làm tôi có cảm giác không nắm bắt được.

-Chị, hãy để em thay ba dẫn chị đến với người đàn ông của đời mình nhé. – Đôi mắt Cố Trường Phi đỏ hoe, giọng có chút khàn khàn.

Nói xong, Cố Trường Phi đặt bó hoa cưới vào tay em. Rồi trao tay em vào tay tôi.

-A Thụ...

-Cố Trường Phong, đây là đám cưới của chúng ta. Bạn bè và gia đình của chúng ta đều đến đây cả.

Bách Thiên Tư bắt chước các cha sứ trong giáo đường, đứng lên một cái ghế đọc lời tuyên thệ mà chúng tôi lúc nhỏ thường được nghe ở các lễ cưới. Bầu không khí ngập tràn hạnh phúc xen lẫn nỗi đau.

Chúng tôi ngồi bên nhau ôn lại rất nhiều chuyện cũ, nói cho nhau nghe những suy nghĩ về quá khứ huy hoàng rực rỡ của chúng tôi, kẻ khóc, người cười, chúng tôi vẫn luôn nắm tay nhau, cho đến khi trăng đã

treo mình vắt vẻo từ lúc nào không hay. Mọi người quyết định từ biệt để chừa lại không gian riêng tư cho đôi vợ chồng mới cưới.

-Trễ lắm rồi, đi ngủ thôi!

-Em không buồn ngủ, làm sao bây giờ. Hay anh nằm nói chuyện với em đi.

-Vậy cũng được, nhưng chừng nào em mệt thì phải ngủ nhé.

-Ngồi gần cửa sổ sát đất ấy, em thích ngồi ở đó.

-Lạnh lắm, vẫn là trên giường thì tốt hơn.

-Kế lò sưởi mà, đi anh.

Cuối cùng vẫn không thể từ chối sự mè nheo của em, tôi lấy hai cái mền thật dày lót dưới sàn gần cửa sổ sát đất, rồi mới bế em lúc này như một nàng công chúa cẩn thận đặt em ngồi xuống, ôm em từ phía sau, tôi với tay mở một đĩa nhạc, tiếng nhạc không quá lớn, chỉ như một tiếng rầm rì thủ thủ với chúng tôi.

Chúng tôi đã từng có kỷ ức rất vui vẻ, háo hức bay nhảy khắp nơi. Rồi đến một lúc con tim vụng về vẽ lối cho chúng tôi đến với nhau... thuở ấy – thanh xuân của chúng tôi.

Sâu trong tâm khảm tôi hẳn vẫn hằng biết: Cái phải đến, khắc sẽ đến trong đời, không phải câu chuyện nào cũng là happy ending cả. Tôi cũng biết rằng đâu chỉ có riêng tôi; Hối tiếc? Làm sao nguôi ngoai những lỗ lã ngày xưa cũ?

Nhưng cuộc đời đã bỏ tôi để hối hả trôi về một cõi, tôi chỉ có thể bức lực ngóng trông và khóc òa tức tưởi.

Tôi nhớ ngày xưa, nhớ bạn bè da diết. Nhớ bóng dáng mẹ yêu, nhớ tháng ngày thuở trước. Nhưng xa rồi.

Nếu tôi được sống, dù chỉ thêm một chút thôi... để chúng tôi có thể cùng nhìn về bầu trời xanh thẳm.

Nhưng xa rồi... thanh xuân của chúng tôi

Bài hát da diết mà sâu lắng đến thế. Đã bao lâu rồi, chúng tôi mới ngồi cùng nhau nghe nhạc như vậy, tôi cũng không thể nhớ nổi nữa rồi.

-A Thụ...

-Anh đây.

-Anh đẹp trai thật đấy! __Giọng em thều thào.

-Em xấu thì anh phải đẹp chứ, vợ chồng phải bù trừ cho nhau mà. __Tôi nói.

-Em nghe nói trên thiên đường cũng rất đẹp.

-Ừ.

-Ở thiên đường người ta có thể tìm thấy tất cả những kỷ ức, kỷ niệm trong cuộc đời và giữ lại mãi mãi. Nơi đó cũng không có đốn đau, không có nỗi buồn, không có chia tay...

-Bây giờ em muốn đi đến đó sao?

-Vâng...

-Em đến đó trước, chờ anh nhé!

-V..âng...

-Lần này đến lượt em chờ, giống như khi xưa anh chờ để em hiểu được tình cảm của anh đấy.

-Vâng...ng...

Em tựa hoàn toàn vào người tôi, hơi thở bắt đầu yếu đi, bàn tay cũng dần dần mất đi hơi ấm.

-Em rất hạnh phúc. Bởi em có anh bên cạnh và tất cả mọi người ai cũng yêu thương em... mẹ này, Kiến Thanh này ... nhiều lắm. Anh sẽ chăm sóc họ thay em nhé.

-Ừ _ Tôi cố mở to mắt, không dám thở mạnh vì chỉ sợ những giọt nước mắt đang chực chờ rơi xuống của mình sẽ làm em day dứt.

-Nếu em đến được thiên đường, em và ba sẽ đợi anh...anh ở lại không được đau buồn đâu đấy?

Tôi đau đớn hít mạnh, vòng tay ôm siết lấy em, từng thớ cơ trong cơ thể co thắt lại. Hy vọng nếu giữ chặt lúc này, căn bệnh kia sẽ không còn trong em nữa.

-Em buồn ngủ quá, anh nói gì đi...

-Lúc nào hẹn nhau, anh cũng luôn đến chỗ hẹn trước em cả, nên lần này em đi trước chờ anh, được chứ? Em có thể chờ anh được không?

-V...âng...

-Anh xin lỗi, vì không thể đi cùng em lúc này được... em không được quên anh đâu đấy...

Cố Trường Phong – Anh yêu em!

Anh yêu em...

Yêu em...

Bình minh lên rồi. Em ngủ ngoan nhé...

29. Chương 29: Kết - Người Trong Hồi Ức

Tác giả: TryHọa

Beta: HồngTrà

“Nước mắt không thể rơi trên ký ức đã quá buồn như thế....

Anh bước đi trong vô vàn điều vô thức....liệu rồi phải kéo ký ức này về đâu?”

Ngày đưa tiễn em, tuyết rơi trắng xóa, đoàn người lầm lũi in hằn từng dấu chân nặng nề trên nền tuyết dày đặc. Mẹ em, em trai em, Kiến Thanh, Hiểu Linh, Âu Phi, Vu Nhuệ hay Thiên Tư, không ai là không rơi nước mắt cả. Phải chính tay thả em bay vào trong gió lòng tôi sao buồn bã đến thế, ấy vậy mà nước mắt lại không thể rơi.

Bàn tay tôi sẽ thôi không còn được đan vào mái tóc mềm mại của em nữa, sẽ thôi không còn đợi nhau cùng đến trường nữa, sẽ không còn phải xách đồ cho em đến thư viện, sẽ thôi không còn được ngắm nhìn em vẽ, không ai phá nhà bếp của tôi nữa, còn cả những món ăn “ngon đến ứa nước mắt” kia ... cũng sẽ không còn nữa.

Tôi cứ nghĩ cuộc đời nhàm chán của mình cuối cùng cũng có một đốm lửa sưởi ấm và dẫn đường, nhưng cuối cùng nó lại bùng cháy và thiêu rụi đi tất cả. Em cứ thế biến mất bỏ lại tôi một mình, làm sao tôi còn thể yêu người con gái khác như đã từng yêu em... A Phong, em tàn nhẫn quá. Làm cho tôi yêu... yêu đến chết đi sống lại rồi cuối cùng quay lưng nhẹ nhàng như những bông tuyết đang rơi ngoài kia.

Hàng ngày tôi lê từng bước nặng trĩu đi qua năm tháng, nhưng mọi lối đi đều chỉ dẫn về một ngõ cụt mang tên nhớ thương. Mọi thứ đã vỡ tan tành mất rồi, tình yêu, tương lai ... thứ còn lại trong tôi chỉ còn là hồi ức chấp nhất không buông xuống được.

Đêm đến, tôi quay về ngôi nhà cũ chứa đựng sự diu dàng phẳng phất từng hơi thở ngán ngủ của em, nhiều lần mẹ tôi khuyên nên bán nó đi để tránh nhìn vật nhớ người, nhưng hồi ôi... chút ảm áp còn sót lại này làm sao tôi bán được?

Từng khung ảnh, tấm hình của em ngày ngày được tôi lau chùi cẩn thận, sợ cái kẻ mang tên “thời gian” lạnh lùng kia sẽ làm phai mờ đi mất. Đêm nào cũng phải uống thật nhiều rượu may ra mới ngủ được, chờ dần nhìn hai cái điện thoại một trắng một đen y hệt nhau nằm trên giường ở vị trí bên cạnh, rồi tự mình cứ thế lẩm nhẩm.

Sao em không gọi cho anh?

Đưa tay cầm lấy cái điện thoại màu đen, tôi vô thức gọi điện... vẫn nhạc chuông quen thuộc, điện thoại màu trắng rung lên – nhưng không ai nghe máy cả.

Không thèm nghe máy! Chết tiệt, em đúng là đồ không có lương tâm, biết như vậy anh không thèm yêu em rồi.

Nhưng mà, làm sao tôi thôi yêu em được đây? Người đi chẳng thèm nhìn lại, làm tôi đợi có khi mãi đời.

Rất – rất nhiều năm về sau tôi vẫn ôm trong mình hình bóng ấy, hình bóng làm tôi khắc cốt ghi tâm. Nhiều người nói rằng tại sao tôi cứ phải như thế khi ngoài kia còn biết bao người đáng để yêu thương, tại sao không thử bắt đầu một tình yêu mới mà cứ cố chấp níu kéo tình cảm đã qua, bóng hình đã khuất? Họ làm sao hiểu được rằng, với ký ức, càng xưa cũ càng đáng giá biết bao. Nhất là đối với tình cảm mà mình kiên trì theo năm tháng, nó sẽ càng ăn mòn tâm hồn để rồi cảm thấy sinh sôi khiến cho người ta dần chai lì với những thứ khác.

Đã có ai đó nói rằng tình yêu là vấn đề thời điểm, khi bạn gặp gỡ ai quá sớm hay quá muộn đều là vô ích. Thế nên, sau em mọi thứ đều trở thành hình bóng. Tôi đã từng tìm kiếm hình ảnh của em ở một người con gái khác, nhưng tôi không nhận ra - ấy thế mà người con gái đó lại nhận ra. Yêu – ai có thể chấp nhận làm thế thân? Thế là tôi lại độc bước.

Tôi vẫn tiếp tục học, tốt nghiệp ra trường và đi theo con đường nhiếp ảnh tự do của bản thân. Tôi chụp tất cả mọi thứ mà tôi cảm thấy hứng thú, nhưng tôi không chụp những gì mang danh là “phái nữ”, ống kính của tôi đã từng và chỉ chụp một người con gái duy nhất là vợ mình – là em! Sự cố chấp trong tình cảm của tôi đôi khi cũng làm mẹ tôi phiền lòng, nhưng bà chỉ nhìn tôi bằng một ánh mắt bất đắc dĩ rồi thôi, vì bản thân bà thời trẻ cũng từng có một tình yêu dang dở.

Bẵng đi một thời gian sau đó không lâu trong một lần chụp cho tạp chí du lịch, tôi gặp lại Kiến Thanh ở một quán cà phê ở Thượng Hải. Cô bạn ngày xưa giờ đã thành thực hơn rất nhiều, đôi mắt u tối của bạn nhìn tôi, rồi mở miệng nói một câu làm lòng tôi yên tĩnh bỗng nhiên có chút xao động. Bạn nói:

– “A Phong nói về cậu quả không sai” – Ngay một chút, tay vẫn vờ tách trà trong tay, bạn hít một hơi nở nụ cười như sắp khóc “A Thụ là người không thích bộc lộ cảm xúc, nên dù có chuyện gì xảy ra anh ấy cũng sẽ không khóc đâu. Nước mắt của tớ là khóc luôn phần của anh ấy đấy!”

Nghe như vậy, tôi chỉ biết cúi đầu cười cười, phía đối diện lại vang lên một lời nói đầy oán trách

“Ngày đưa tiễn A Phong, cậu cũng không hề rơi một giọt nước mắt”

“Tớ đã hứa với cô ấy sẽ không bao giờ khóc nữa” – Tôi nói

Bạn khóc. Tôi lại cười.

Rồi dần già, cuộc sống đã xoáy chúng tôi theo những bản ngã khác nhau, lối rẽ ngang vô định chông chéo. Tôi nhìn đời, nhìn tình cảm của những người xung quanh rồi chợt hiểu ra rằng có khi có những điều vô cùng bình thường mà ta chẳng thể nào giải thích.

Những lúc đó tôi lại nhìn lại tình yêu của mình...

Ngày ấy, dưới gốc cây ở cổng trường quen thuộc, nơi có bao cuộc gặp gỡ, cũng có bao cuộc chia ly. Nó là dấu ấn tuổi thơ của tôi và em. Bất giác khi quay lại đây nhìn những đứa trẻ bằng tuổi mình khi ấy, tôi chợt thấy thanh thản. Tôi nhớ em thưở đó cùng tình yêu vô cớ của bản thân thưở nào. Tôi đã vun xới quãng

thời gian đẹp nhất của đời mình bên người con gái ấy, giành trọn niềm vui và nước mắt đến khi tình yêu đậm chồi nảy lộc, cho dù đến cuối cùng lại chẳng thể đơm hoa kết trái, nhưng điều này có gì đáng nói đâu. Nếu không có em, có lẽ cuộc đời tôi sẽ không có ý nghĩa gì, ít nhất tôi cũng có một quãng thời gian gọi là “hạnh phúc”.

Tôi cảm thấy mình vẫn hạnh phúc trong nỗi đau ngập tràn và đôi khi là đau khổ vì tình xưa nghĩa cũ. Tôi thường chôn chân ở những nơi kỷ niệm và nhớ về em cùng lời nói ngày mai tươi sáng sẽ luôn ở phía trước, dẫn con đường đó chẳng còn bóng hình em.

.....

...

..

.

Em đã đi khỏi Bắc Kinh khi tôi lần nữa trở về từ Mỹ, cũng hai năm rồi nhỉ? Tôi muốn nhắn với em rằng, nếu bây giờ nhìn, em sẽ thấy Bắc Kinh đã khác xưa nhiều lắm...dù tôi chẳng rõ chính xác là khác thế nào.

Tôi thả bước chân mình trên con đường mà ngày xưa tôi và em thường hay đến trường, bóng dáng chiếc xe đạp có hai người đang đèo nhau trong tiếng cười trong veo thưở ấy vẫn như ẩn hiện trước mắt. Xuôi theo lối mòn, không hiểu bằng cách nào tôi ấy thế mà đã dừng trước ngôi trường cao trung ngày đó. Chần chừ tôi quyết định vào xem một chút...

Nhìn ngắm một chút lớp học cũ, cũng không khác biệt lắm.

-Hàn Chi Thụ. _ Ai đó gọi tôi giữa hành lang dài hun hút.

-Em chào thầy!_Tôi cúi đầu chào lễ phép.

Người mới lên tiếng là ông thầy già khó tính phụ trách câu lạc bộ mỹ thuật của em khi xưa, bây giờ tóc đã bạc, kính lão cũng có vẻ dày hơn trước, điều duy nhất không thay đổi chính là gương mặt nghiêm nghị của thầy. Chúng tôi vừa đi trên hành lang vừa hàn huyên chuyện cũ. Khi tôi đưa thầy đến lớp mỹ thuật định từ biệt thầy thì ông như sực nhớ gì đó.

-Em chờ một chút !

Ông ấy vào trong phòng, một lúc sau quay ra, đưa cho tôi một hộp giấy được bọc kỹ càng.

-Đây là...?

-Tự mở ra xem thì biết.

Trên ngọn đồi trước đây tôi và em đã từng đến để ngắm nhìn thành phố về đêm, trên chiếc ghế gỗ cũ năm nào nay đã được sơn mới, tôi xé lớp giấy bao bên ngoài. Tay mân mê trên nền giấy montval em thường sử dụng, hai gương mặt quá đỗi thân thương, ánh mắt đó, nụ cười đó...

Một phong bì rơi ra từ phía sau khung tranh _ Gửi Chi Thụ!

”Chi Thụ à!

Anh thế nào? Vẫn khỏe chứ?

Khi anh đọc được những dòng này có khi em đã đến một nơi rất xa, rất đẹp rồi.

Anh có thích bức tranh em vẽ không? Em phải mất gần một tháng với vẽ xong đấy. Lúc em vẽ nó thì bầu trời trong xanh lắm anh à, em luôn muốn có thể cùng anh mãi ngắm nhìn những thứ đẹp đẽ như thế hoặc hay là cùng nhìn về một hướng – tương lai.

Dù em không thể cùng anh đi tiếp con đường dài chông gai phía trước, biết sẽ rất buồn nhưng em đã can đảm đối mặt với nó rồi, anh cũng phải như vậy đấy. Em mong rằng anh sẽ không ôm mãi buồn đau, sẽ luôn thoải mái sống một cuộc đời như anh muốn vì anh và thay em, được chứ? Có thể gặp được anh em thật sự rất – rất hạnh phúc. Bởi vì anh là tất cả tình yêu của cuộc đời em, thế nên anh phải sống thật hạnh phúc nhé.

Em xin lỗi khi đã bỏ anh lại một mình ở phía sau! Chúng ta rồi sẽ sớm gặp lại nhau thôi. Em hứa đấy.

Tạm biệt anh, Chi Thụ à! Cảm ơn những ngày tháng đã qua, cảm ơn những gì gọi là kỷ niệm...

Cố Trường Phong.

P/S: Đối với em... xin anh hãy buông tay!"

Tình yêu vẫn còn đó nhưng hình như cũng đã dần giá lạnh theo mùa đông. Rồi một ngày khi mùa xuân chưa kịp đến, tình yêu ra đi không báo trước. Chỉ là, nếu một ngày tình yêu này trôi đi mất thì những hồi ức còn ở lại là sự thật. Nếu một ngày em quên hết thì tôi vẫn nhớ.

Tôi chợt rơi nước mắt là bởi vì... tôi, không cam lòng quên đi em mà thôi...

.....

...

..

.

.

Vào một mùa đông năm nào đó rất – rất lâu sau này, ngồi cùng đám bạn cũ ở căn nhà bên bờ biển của Bách Thiên Tư, tóc ai cũng đã bạc trắng mái đầu. Chúng tôi lặng im, hồi tưởng về những kỷ niệm không đầu không cuối: về gia đình, về bạn, tình yêu, về hoài niệm của chúng tôi, ký ức về em. Tuổi trẻ chênh vênh của chúng tôi đã lùi xa theo quy luật của thời gian, quãng đường thanh xuân cũng dừng chân nơi ngày cũ ...

Ngồi tựa mình trên chiếc ghế đẩu gần lò sưởi, bạn bè xung quanh ấy thế mà cũng có cháu cả rồi, tự thấy đông năm nay sao ấm áp quá. Tôi nhắm mắt hồi tưởng lại tất cả những gì đã đi qua trong cuộc đời mình...giờ sao bình thản đến thế. Nó cứ nhẹ nhàng đưa tôi vào giấc ngủ mà trong đó, tôi lại được thấy mình của ngày xưa, nắm tay em và nói:

Tuyết rơi rồi...

Cố Trường Phong,

Xin chào em!

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/chap-niem>